

ny. 440

1.22.

6

L.P.S.

~~72-4~~

8

Li de la lib^a del Coll^o de la Comp^a de S^u de Santiago

M-440

10. 10. 10.

[Faint, illegible handwriting]

9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

foribet, scilicet, atq; obiective. Obiective uti patet e bonis illis, quibus
cujus discussione efficitur beata creatura rationalis; atq; hinc
foris beatitudo e adeptis, seu discussis, sicut illis bonis.

De beatitudine obiectiva.

Multae circa illa fuerunt antiquae opiniones, et potius erroribus
de quibus latere dixerit Aug' C' 10 de civitate Dei, quod tamen
modo retractari aut rejicere, aut repellere non valet; et omnes
haec unacogitavit aut omnino circa movent, scilicet nulla
creata dona, id est, Deo esse creaturae rationali beatitudinis
obiectum; reliqua quippe praeter Deum animi ipsius cari-
tatem capere non possunt, ut tunc ea penitentia agendi.
tunc illi ipsi, qui multi in eis suam felicitatem quaeant,
atq; amplius demonstratur, singula eorum bonorum ge-
nera recensendo; illa enim, sicut omnino extrinseca, uti
divitia, honora, fama, et potestas, quae sunt creaturae rationali
sola beate non possunt, et sine alijs bonis, v. g. salute
nec delectentur, nec praesent, aut omnes honestates, in co-
nspiciendo, debeant ad expectanda nomina reduci, et amari,
quae in eis bonis, et timore possunt transiri.

Ceterum nec
bona immutabilia sufficienter appetuntur, quae, si in
personalia sunt, et saepe uti immutabilia sunt infra
dignitatem naturae rationalis, et propria potentia propria
illis actus terminari, eandemque penes rationem. In his
videndum est, his quos bonis parcendum est, si honestas
servanda est, quod creaturae rationali dicit, seipsum ergo salutem
necesse, et gloriosum est apud sapientes eadem temeritas, et
voluptates sensibus nimis agerent animam; et aliud
evidens est, respectu beatitudinis obiectivae nullum posse
excessum, et evidens est, neminem fieri magis miserum, quae
plus de beatitudine sua obiectiva negatur.

In his bonis
haec ingeniosa spiritualia naturae, in se potentia, in
vitijs, vicijs, quibus creatura rationalis instrui potest, in quibus

illa ratione beatitudinis obiectiva ratione potest; in quibus
 sua huiusmodi inclinatio ad actus sua prescripta ratio-
 nis, et actus aliquod quippe respiciant delectationis
 efficiunt amorem, cui inveniunt; si vero ad obiectum subiectum
 et regulas rationis dirigantur, omnes sui bonitatis
 et perfectionis haurient ab obiecto, in quo per delectationem
 in ipso beatitudo obiectiva cetera cetera erit, ut ex ipso
 non recipitur. Prosera potentia. Et ad hoc non propter
 eorum propter obiectum, per delectationem potest et beatitudinis
 obiectiva, quod ubi est, cuius finis creaturae rationis, in ali-
 ud per se ordinari non potest.

Hec demum creaturae rationis
 potest et in ipso finis ultimus, aut obiectiva beatitudo:
 quippe decepta ista est, ut sit bonum infinitum, et de creatura
 quibus nulla creatura in se sufficit, et nulla sitates,
 sed omnis in se ab alio recipiat, ad cuius etiam arbitrium
 servatur, et per se, etiam potest, et multum in de-
 lectatione bene, et felicitate sit, quod in unum in ipso potest,
 et aliunde emendicare cogitur. Hec ratio confirmat
 omnia, quae circa reliqua bona ueris statuimus.

Ad hoc
 ergo eundem ex utroque beatitudinis obiectum inveniri
 potest, sicut et ex se liber ab eo, rationis creaturae, omnis
 quippe rationis creatura sicut ab ipso, ita et ad ipso facta
 est, seu copiam ipsius, necessitas est, ut sancte et claudat
 eandem in quibus, et donec acquiescat in illo, in quo tunc
 reperitur quidquid deum deum potest, et sit bonum in se
 ipso, sed alij etiam sufficientiam, in qua ab unum deum, et in-
 plura infinitum, uno quod ab unum deum bonum, et pote-
 in quo cetera eminenter, et longe melius, quod in se ipso
 invenitur.

Hec obest, hominum, quoniam creaturas rationis
 necesse est, ut tale, et in quo de sensu, et in se capax
 deum, in per quod imitatio, quatenus bona sensibilia,
 quod sola percipere potest per animalis imitatio.

hinc modo de Deo, ad quos magis accipiunt. Cui tamen homo
et quod ad beatitudinis capax est, non, inquam, obest, quod
presenti, scilicet nobis e de creatura proprie ralis, unde de homine
in seipso adequatus naturae, sed est pariter potestatem illius partem, scilicet
animae ralis.

Hec obest, etiam creaturae ralis ut ralis indigere, ut fe-
licitatem, pluribus partibus Deo, actibus scilicet ralis, illis, quibus
eundem possideat in quo isti actus sunt objecti, sed ut adeptus objecti
improvementum, sed nequaquam in nunt de institutione beatitudi-
nis objectiva. Nec in istis dicens, ea parte quoque objecti aliqua
propter Deum ex agenda esse, neque quod et alia in Deo propter
videantur, aut considerantur; atque etiam per perpetuitatem ipsius fe-
licitatis, certitudinis, seu certitudinis, quibus nunquam deficiunt,
ut potestatem qua sollicitudinibus, certitudinibus, locis relin-
quuntur: ista enim e, potestatem Deum videtur, quoniam aliqua cre-
atura distincte videatur, aut ut de hoc fuerit, quod et alia
et igitur videantur, latuerantur, fore unice objecti secunda-
rii, et pariter occasione beatitudinis, perpetuitatem in se per
atque certitudinem immutabilem, et de quibus supra, potestatem
beatitudinis formalem, aut animi beati nequaquam, quod ea parte
objecti illius, maxime cum istud e, non saltem certitudinis, sed pro-
prietate indefectibilem.

Sed in istis istis, et ostendit, non posse in istis
Deo istum beatitudinis objectum creaturae ralis, nec in
statu post naturam relicta fuerit, aut videretur; 1. quod creatura
ralis in eo statu non potest Deum immediate videre, sed cogere
eum eundem utique in velle ascendens a creatura in seipso, in ista
et eam ostendit: 2. quod creatura illa uti nuntium proferat cognitionem
essent de institutione objectiva beatitudinis illius, scilicet: 3. quod
potest ulla Dei cognitionem, et amore proprio eius statum firmiter
eundem adhaerere, atque opterea nec eximiam periculorum am-
ferendi: 4. nec potest fieri certa, seu secunda de sua felicitate,
et nequaquam nec beata, nisi aliquid praeter ea bonitatem, quo
ea certitas niteretur: 5. quod aliam in presenti presentia creaturae
ralis, de ad huc pariter e, potest et beata, cum nuntium ostendit

cognitione, & amore naturalibus versam circa Deum, & valeat
 in super cognitione, & amore supernaturalibus, cumque preceptis;
 qd homo virtutibus in statu puris naturalis possit, ut qd
 vltimum absolute defectibile, sicuti quodvis talis creatura, imo
 ipsemet qd suis virtutibus ad vitam redire, si semelq amittat, tunc
 etiam ut talis debeat posse beatificari, sequenti videtur, aliter
 beatitudinis obiectivus exponendus est.

Argumentum istud in tota assen-
 sione nostra, quod possibilitate beatitudinis puri naturalis,
 seu in statu puris naturalis pugnat; quando quidem quibus
 alia super addantur, eorumque, imo magis est tunc amittibi-
 lilia. Absolute negatur illis assumptis, ead 13 probationes re-
 pondentur, in eo statu Deum nisi per speculum creaturam
 videndum, nec propria creaturas fore obiectum illius cogniti-
 onis, v3 quod ipsa ad beatitudinis finem profecti non spectant;
 qd amittit talis in quocumque potest, quod cognoscere, ut qd
 etiam videtur creaturas, sed qd per ipsas usq ad Deum perinde
 est. Propterea qd obiectum motibus illius cognitionis, ut qd im-
 mediatis in eis obiectiva beatitudinis, sed potius obiectum
 terminativum, in gustando consistit, eodem modo propria illis non
 consistit, quia quodvis in eo statu in se possit beatitu-
 do, in felicitate sup excita, & omnino perfecta, sed id est v3
 ad rationem illius qd perfecti status, v3que Aristotelis videtur 10.
 minus appellat 10 Ericorum c 10 Beatus, ut homines.

Ad 13 di-
 cendum, peccatum quidem in ipso in statu beatitudinis, illud vero suffi-
 cienter cadit per amorem naturalis, Deum, qua creatura talis etiam
 in statu puris naturalis possit & debet Deo firmiter adherere, imo,
 ut alius in semel observatum est, etiam in illo statu potest ad Deum de-
 firmius se pp. v3, quo honeste peccato, felicitate amittitur liber-
 tas peccandi; quando quoniam in debet beatitudo prestatu om-
 nino perfecta, sed illi proportionata. Ad 13 videndum, etiam
 in presentis providentia, & duranti adhuc viationis statu parti-
 bulis est beatitudinis, qui possunt in actibus supernaturalibus
 in ea consistere, videtur, licet qd perfecti status, in operantur.

cy illa, que in seculo futuro expectantur; ut post magnam
moderata firmitas regulariter haberi in potest, & propria illi,
qui sinceris corde, & fideliter Deo inserviant, frequenter in-
scripturis Beati appellantur.

Ad 2^{am} respondetur, homines, ut
in intimat, in presenti vita pariter, & animi, seu ⁱⁿ ~~in~~ ⁱⁿ ~~in~~
quod in ipso divinis, ut loquitur Philosophus Petrus, ut
cent tale potest in eternis durare, nullis & agentis, & animi
incommodis se capere; sed licet etiam sit, a Deo in mirabilibus, ut
in propria dicitur et beatus, & aditione propria naturalis
divina contemplationis, cuius nomine etiam dicitur Deo venit intel-
ligendum, tunc se tradiderunt, quando quidem quoniam in majori,
sive firmitas, sive securitas in felicitate proprie nata creatura-
nali proprii, sive relicta; & quod etiam omnino de perpetua-
tis, & naturaliter in virtutis proprii, ut super dicitur
et reddi potest. Appetit utique homo ut talis, & ut quod
est sensu, & sua beatitudinis, sed imperfecte admodum, pro-
pria & aditione admodum data, & talis, & propria, quod rationi
propria, & subjecta sit, & ultra huius imperii, & sensu in dul-
ceat.

Sectione 6. In quo consistat Beatitudo formalis supernaturalis?

Cum defecto creatura talis ad Beatitudinem supernaturalis
sive gratia ⁱⁿ ~~in~~ ⁱⁿ ~~in~~ aspirari cogatur, propria unice potest
sive de ea disputant theologi: sive illa possessio, & quod
perfectissima sive boni, & sive, & sive, & sive, & sive, & sive,
perfectissima operatio; & sive, & sive, & sive, & sive, & sive,
sive, & sive, & sive, & sive, & sive, & sive, & sive, & sive,
Boecio aggregatio omnium bonorum, dicenda, aut definienda
sit. Non quidem quod omnia bona, que Beatitudinis itaque
integritate ipsius essentia expectare credantur; sed quod ad illa
spectant, & ad illa, tanquam a fecundissima radice fluent.

Adhuc
ita sunt loquendo interpretari de sead inventi theologorum
in quo, sive quibus profatur Beatitudinis sive, & sive, & sive, & sive, & sive,

sentis phyfici saltem aliqui cy Henricus Gandavensis in
 quodam Deitatis ita p[ro]p[ri]e; aliqui cy Joanni Beata in ip[s]is De
 actib[us] intelligendi, existendi, aliqui cy Ripalda tan in visione
 que in dilectione Dei, le p[ro]p[ri]a et in unione phyfica, i[n]ve[n]ien-
 titatis, que icy ip[s]o habet Deo, i[n]ve[n]iunt personalis, hypostatis, et
 qua humana xpi natura cy divina copulatae, aliqui icy
 Dominianis, quib[us] ex natura adstant Vazquez, Vicanus,
 Hasle, Ovidio, et Spanza in sola visione Dei, aliqui cy Schott,
 Aucto, atq[ue] Equid in solo amore Dei per visionem regulato,
 qui ite[m] i[n]tra se divini sunt, alij p[ro] amore perfectio dilectio-
 nis, alij p[ro] amore cupientis, qui gaudent de Deo v[er]bo
 appellant, p[ro] ignorantib[us]; et aliqui demy cy P[ro]serpio,
 Alvaro Magno, Hugone de sancto Victore, P[ro] E[st], Molina, La-
 cencias, et alij quib[us] plurib[us] superant beatitudinis p[ro]p[ri]e
 in ip[s]o visione, et amoris co locant.

De mente utraq[ue] in se,
 que apud aliquos multo habet de voce, et apud alios p[ro]p[ri]am
 obituitatis, apperianq[ue] sit i[n] actio. Beatitudo foris v[er]bo
 in operatione p[ro]p[ri]a creaturae nat[ur]ae: ita in unione v[er]bo et legi tra
 aliquas ea p[ro]p[ri]as sententis, legi q[ui]d i[n] sufficienter ex i[n]tra
 t[er]re, in quib[us] illa v[er]ba v[er]bo appellatur, quod cy de vita
 substantiali in illa v[er]ba ponit; nulla eni[m] creatura se ip[s]a
 foris beata ee potest, accipienda de vita actuali, quod
 in operatione ita e[st]. E[st] t[er]ra Benedict[us] in v[er]bo p[ro]p[ri]a
 quod habetur, sed in e[st] t[er]ra v[er]ba Benedict[us] declarat,
 animal i[n]tra sufficienter p[ro]p[ri]as stat, ad v[er]ba
 dicit, et visionem, atq[ue] frustione Dei beatis extris v[er]bo v[er]bat,
 visionem, et frustione, et operationem. Nec obstat, Benedict[us]
 generaliter, ^{de} ~~de~~ omnib[us] sanctis beatitudinem ee loquens;
 p[ro]inde q[ui]d, et Deo ratione identitatis cy se ip[s]o, et p[ro]p[ri]e v[er]ba
 eo, quod se v[er]bat, et agnet, atq[ue] humanam xpi naturam
 ratione unam phyfici cy ip[s]o Deo ee sp[eci]ale, et p[ro]p[ri]o
 quod de genere beatis: ita eni[m] p[ro] q[ui]d salte[m] ea declaratio
 v[er]ba manet, sed Henrici Gandavensis, nisi foris de
 foris, sed de objectiva beatitudine loquatur, sed nomen e[st].

Itaque intellectus actus videndi, & diligendi Deum, quae
Dei quod admodum creaturae reali inveniunt. ita 2^a q^{da} Beati-
tudo fortis respectu omnium ejusdem generis creditur in modo,
quo Deus, & creaturae de unum quodammodo reduci possunt: & respectu
omnium, & respectu unum in operatione propria eius in-
tellectualis, & rationalis virtutes.

Contra 3^a, & ratione persuadetur
assumptis: immo ex materia, quod inveniuntur in eadem conditione
positivum dicitur in ea appropinquatione, qua aliquid naturae est fieri
abundantius in eadem, & pure physice, sed intentione
naturaliter, & representativum, propter quod inter dicitur in
videndo fieri omnium modo proprio, quo natura in-
tellectualis, & beatitudinis obiectiva pariter, & debet
esse in eadem, & pure physice, sed intentionaliter, & me-
diante media operatione propria existant talis: sed posse
in beatitudinis obiectiva est fortis beatitudo: & Confir-
matur: id cuius possessione redditur fortiter beata in-
tellectualis natura, & dicitur forma ejusdem, sed obiectiva,
& ita, pro cuius, & virtute feliciter caperetur: & beatitudo
fortis, quod illius obiectiva virtute, & virtute dicitur in posse
in unum, & in identitate proprie physice, sed in operatione,
qua talis naturae, & virtute afficitur eadem obiectiva.

Contra
natura 2^a quod est alia, quod creaturae, & ita generaliter
eandem intellectuali spectant, ad gradum proprie virtutis, & ita
ad actus 1os spectant, quatenus virtutes fortiter naturae
eius potentibus: sed beatitudo fortis potius ad actus 2os pertinet,
cy sit in suo genere ultimum perfectionis ejusdem, & quod ultra
in operatione 1os & virtute virtutis: & in posse in eadem
& operatione ejusdem fortiter dicitur, propter eandem, & virtute
sentit Philosophus, pueri solus, & virtute virtutis, habi-
tu felicitatis virtutes, quod virtute virtutis, & perfectionis
essentiae, ut necessarium est in actu, & proprie beatitudinis
essentiae.

Unde, & Deus ratione sub natura, & virtute virtutis

datur ³ ~~beati~~ ³ intelligendi, & amandi, nec his modis
 christi ratione unius forlitter beati dicitur debent; q^o ali-
 cetera ut sic physice possideant suam bonam esse & non
 illam in se in vero in intentionali, Omnia specialia
 ppria naturalis intellectuali, & aliis utrali; ad quod om-
 nino potest requirere, illud ipse signi bonam in intel-
 ligit, & forte est amari, & talis natura intelligendo
 facit hoc modo cui illud signi bonum & amari de-
 suavitissimi fuerit. Nec ita ^{ne} aliquid momenti oppor-
 ni potest, quod in utroque pro occupati, nisi forte, beati-
 tudinis, quod ex se, licet falsis in possessione dicitur
 in collocatur, in additione veluti physica eamdem, &
 in in cognitione, & amore ipse dicitur; quandoquidem
 dicitur in ppria sua aliquid, tenentur, quod ab eis videntur, &
 amantur; in hoc obiecto facile utonque ita Ripaldus, apud quos
 beatitudo forlitter sufficiens salvatur in visionis, & in amore dicitur
 in se, & attenditur, qui nollet, non dicitur ista felicitas in illa
 ipse dicitur dicitur: fictura ista felicitas ita ppria in inmutata
 possessione collocatur; q^o ppria eamdem, ad quod ipse dicitur
 dicitur in potest, & utrumque eam dicitur; quod ipse dicitur in
 sui dicitur actus, & operationis aliquid habitualiter saltem
 perseverantia includat; in enim bona huiusmodi fuerit aliquid
 sine intentione voluntatis, eadem sua se volentis, nec in illis
 plena potestate ad usus eadem ppria dicitur dicitur, nisi
 agnoscantur ut ppria ipse.

Demum bona nec sensibilia sunt
 sunt diversis indolis, ita ut eodem modo possideri censenda
 sunt, quo deo amantur tali ut tali potest immediate, &
 in se ipse possideri; & in huius possessione sufficienti ad bea-
 tificandis necesse est, incedere aliqua, creatura talis opera-
 tionis. ³ Averroes: beatitudo forlitter perfecta, & perfecta
 naturalis nec in solo deo visione, nec in solo eius amore
 dicitur, sed ea utroque essentialiter coaliscit. Attentionis ista
 luculentis inmutant sacra litteris, quando & in in in cogni-
 tionis, quando & in nomine gaudii beatitudinis ipse dicitur;

(R. 1. 2.)

Quoniam pariter etiam dicitur in laudata nuper vita.
Sane dicitur, Visione, et fruitione eorum amandis, desiderantur sunt
vere beate, et habent vitam aeternam, et requies, quod etiam licet ple-
nitas in beatitudine ut definitiva, quod occasione placuit
aliquis articulis definiendi, scilicet animal, iustus, iusti-
citer purificatus, illico beatus, ne expectare ad deum, iusti-
cia, universalis, ut aliqui stenderant, quibus multis fuit
10 annis 22, quod quidam illud definiunt, ut censuit Augustinus
definire potuit, et falsis istae definitiones, habent tamen ma-
gnam auctoritatis pondus, quod propterea auctoria verbi ca-
sectum Romanis, cuius auctoritate alia satis superque Domi-
nicam extolere creverunt, licentia ad illam verba, qui
voti vitam aeternam, solida beatitudo, quae essentialiter immu-
1 in nomine licet vocare in eo, ita est, ut ex illorum, sed
pulchritudine fruamur.

Persuadetur in super eadem beatitudo,
qui pariter in Visione interdy, tametiam in amandis beati-
tudinis referuntur, Augustinus, et alia, et in 8. psalmo 2. Visionem
appellat totam mercedem, et per beatitudinem est, ait, illud.
1 beati sumus facti, quod scriptum est, tunc autem faciem ad faciem
et tunc cognoscant, sicut et cognoscit suum. Similia profe-
runt Cyrillus, Eusebius, Irenaeus, Ieronimus, Bernardus,
Basilis, et alii multi apud Augustinum, et alios, et alios, et alios,
in multis expressunt, prae amore, Deum ipse Augustinus, et alii
de 3. parte docet, caritate omnium virtutum, et est, et primum
sanctorum in caelo, nihil est, nisi per gratiam, aut lucem, et
Dei amore, et libet de doctrina Christi, et alii, inquit, tota
1 merces nostra est, ut Deus fruamur, fruamur, et alii, et alii,
eodem modo, et nihil aliud est, quod dicitur, bonis propter
amorem adhaerere, Augustinus, et alii, inquit, creatura
1 habet aliam beatitudinem, nec potuit, nec potest, nec poterit esse,
1 nisi, ut cognoscens a quo non est, ut facta, sed est, a quo
1 facta est, maioris dilectionis caritas, bonis creatori,
atque Augustinus in monologio est, nihil aptius, quod ratio
1 creaturae ad hoc est facta, ut in genere, et alii, super

omnia. Nullo alia Patrum testimonio

Sed itery audiendi sunt

Patris visionis, & amorem in scriptis beatitudinis simul specten-
 tes, et Aug⁹ 1° de morib⁹ ceteris c⁹ de loquentur, Beatus aut⁹,
 quare existimus, nec ille dici potest, quem habet quod amat,
 nec qui habet, quod amat, nisi magis sit; neq^{ue} quem amat, quod
 habet, et igitur optimus sit: neq^{ue} ce qui appetit, quod adipisci non po-
 test, cruciatur, ce qui adeptus e, quod appetendi non fallitur;
 ce qui appetit, quod adipiscendi e, agrotat. Huius aut⁹
 istorum animo stringit sine miscra, nec miscra, ce beatitudo
 in homine uno simul habitare conueniunt. Huius id illorum
 beatus e. Astat q^{ue}, ut vidio, ille beatus vitz invenit, cy quo d
 e hominis optimus, ce amatus, ce habitus: quid em aliud
 q^{ue} quodcumq^{ue} sum, nisi prout habet, quod d dicitur? Ubi
 Aug⁹ 2° in de beatitudine presuppone, ce comitantes, in te-
 qualiter, ce nequenter, sed mentaliter unus pars a perfectione
 distent, cy ea inquirat, ane quib⁹ quis vitz, ce si pluciter
 beatus vitz, neq^{ue} dici potest, ce ppter ea in meminit eorum du-
 miz, quod certe plurima, ce ppter ista sunt, quib⁹ beatus
 vitz vitz, ce amans abundant, sed ppter cognitionis, ce am-
 nis optimi, seu sequi boni, utruq^{ue} requirunt, ut quis beatus ee
 valeat: q^{ue}

Sed ut Aug⁹ qui vult Celestis lucratz Ambrosio

1° de opib⁹ c⁹ dicens, scriptura aut⁹ divina vitz ppter
 in cognitione ponit divinitatis, ce fructu bono operato-
 nis, quod nomine amor ille intelligend⁹ venit, quod ad
 presentis sequi boni beatorum animi, ppter dicitur flagrant,
 ce delectantur. Utriq^{ue} vero equit⁹ imitat⁹, e Bernard⁹ epis-
 tola 1° supra illud ad colossenses c⁹, ce vitz vestra ab ipso
 e cy xpo in dno, tan dulciter, quq^{ue} eleganter dicitur, in-
 Deo, inquit; q^{ue} ne dy ponant⁹ q^{ue} placit per ipse, nec plene
 specti per amos. Dedit nobis inter, supra ce quod per
 desiderii: vitz abientes inicit fidel, ce desiderii, ppter
 profecto inicit vitz, ce amor, inquit⁹ observanda ce parat⁹
 inicit vitz inter vitz ppter, ce fructu: sed in present⁹ vitz

ea qualitate & beatitudo, quae in ea reperitur, si sit in cogni-
tione & deo, & de deo caritatis, seu amore, ut posse sine quo
expelli non potest peccato, nec ulla firmitas haberi. & si sine
voto beatitudo essentialiter in visione, & amore per illud regu-
lato essentialiter collocanda.

Cassius puerus. *De amantibus* re-
ny & formans, de imperio inquit, his q. foris quasi duobus can-
nis brachij, intellectum scilicet & amorem, id est, cognitionem,
& delectationem veritatis, amplectitur, & apprehenditur ab omni-
bus sanctis longitudo, latitudo, sublimitas, & profunditas, inquit
but etiam apprehendatur pulcherrima metaphora, & plura, & i-
& apprehensionis, quibus oportet, si bene utitur ad explicanda
beatitudinis natura, quae etiam alia datur, & theologorum post sacras
scripturas nomine possessionis, tenentis, & apprehensionis expo-
nunt, si nupta occasione ad possessionem, & apprehensionem re-
tinentur, quae brachij, & amantibus amplectimur, & apprehen-
dunt, & tenentur. Ius admodum enim plurimas sunt in his meta-
phoribus, quae propter magnitudinem una manij brachio-
nis apprehendunt, & tenentur possunt; ita tamen, ut & tenentur
vultus boni illud summy, quod beati & perfectissimi, ut usque
animi & manu, & duobus brachij, opus sit ad ipsi tenendum
& possidendum: quare licet totae visiones, & amantibus, quae
in se possideatur, & tenentur, neutra tamen illorum totaliter
tenentur, & possidentur; sed necessarii omnino, & coniunguntur
visioni, & amore simul spectentur, ut perfecti, & perfectissimi plene
illud possidere censentur.

Ca. profatis Praxi septimanij multi-
plex probatis elij potest, quare parit, & de stantia & iustia pro-
tandis, cum probatis de precedentibus, & subsequentibus foris
beatitudinis, & notionibus utuntur, & non solum essentiali beati-
tudinis apprehensionibus, quae sine illis, quae pure antecedunt, & conti-
nenter, & frequenter ad hanc beatitudinis ediguntur, sed quae
optime, quae esse beati, ut stigit christo deo ut homini, &
adhuc mortali, qui simul vere beatus erat, licet propter amor
homini pluribus passionibus, & omnibus, quae naturaliter.

excludit beatitudinis statum; contra evenit universum qd
 frigiditas in deceptu essentiali aquae, vnde salvatur in ipsa
 substantia aquae; & patitur, qd homo essentialiter est cor-
 pore, & anima unita sibi, ita respicitur per amorem dicitur
 sicut videtur deprimantur plerumque ad ipsius integritate
 spectantia, s. g. pedes, & manus, color, & calor illi naturales:
 & cetera. Sicut Patres in passio, nec debeat censeri vere
 beatus, nisi qui amaret, & videt Deum, tan visis, quae amor
 iusta eadem ad scripta essentialia beatitudinis pertinent

2a q. 2a Patres, & scriptura hominum aliquando carnis
 animae aliquando appellant, intelliguntur figurati-
 tive per synecdoche loquuntur, accipientes partes pro toto,
 unde & deducitur, tan animae, quae carnis, & homini
 essentialia, & id est tenendum in presenti. 2a q. 2a Patres
 censendi sunt pro parte loquuntur, libri in voce in traditione
 nisi aliunde probetur, eorum verba sensu proprio sustinere
 non possunt: sed in presenti non probatur, sententia propria locum
 habentia in eis accipiendi sunt, sicut ad invicem strare
 inveniantur, exponi debent in sensu in ambiguo.

Itaque aduersus nos testimonia interpretari acci-
 piuntur ipsa de antecedentibus, & sequentibus, & integran-
 tibus beatitudinis finis: ea & sepius, & expresso modo
 2a q. 2a in sola veritate collocare, & assumptis probare
 hoc pacto, Beatitudo est secutus finis ultimus, secutus autem
finis non videtur in ipso actu voluntatis: voluntas autem fertur
in finem habentem, cui ipse desiderat, & praesentem, cui in ipso
acquiescit, & delectatur manifeste autem, quod ipse desi-
derat finis non est secutus finis, sed est motus ad finem. Dele-
ctatio autem advenit voluntati ex hoc, quod finis est praesentis:
quod voluntas delectatur in ipso: oportet id, aliquid aliud-
tem, quae actu voluntatis, per quod fit finis ipse praesentis
voluntati.

Ad hoc, factum, satis expressa videntur per rationem.

sent^a cui propterea tantis Doctoribus facile cederem, nisi alia in
 venirentur in eo nunquam expressa priora opinione at ex
 in eadē q^o bea, ubi ad 3° sic loquitur, voluntati debetur. Et hoc
 in hoc ubi dicitur quod ultimus requiritur requiritur finis
 scilicet delectatio, et finis: q^o finis est deceptio delectationis
 finis ultimus, et sequenter de ratione beatitudinis finis:
 insuper q^o 2^a ad 3° exponens verba illa Aug^o vultis tota
 mercedē, ait, et hoc ipse, quod mercedē alicui additur, voluntati

- 2^a tal mercedē quiescit, quod delectatio, ^{unde} in ipsa ratione
 mercedē additur delectatio in ^{quod} voluntate. Sed ratio mercedē
 et beatitudinis finis eadē omnino est: et ad 2° ubi dicitur
 sicut ad voluntate pertinet spes, et amor, q^o a iudice amo
 2^a ut aliquid, sed tendere in illud in habiti; ita ex q^o ad volun
 2^a tate pertinet et prohenis, et delectatio, q^o a iudice habere
 aliquid, et quiescere in illo, ubi et prohenis potest obiective
 accipi, sed subjective, subjective, et obiective, et
 ut pactu, et obiecto utriusque; quin obiecto
 dicitur ad 3°, et prohenis ne aliqua operatio prohen
 2^a visionis, sed quiddam habitudo ad finem, et habitus intellectus
 2^a ipsa visio, et visio quid presentia sit ad est, obiecto
 2^a et prohenis est, q^o ut ex ipis verbis apparet, et visio, et visio
 et prohenis obiecto, et visio, atq^o p^oinde et prohenis subje
 ctive, et pactu accipiendū est.

Unde dicitur operatio in parte
 visionis; et q^o amor sititens beatitudinis prohenis res pe
 ctu specialis ad visionis; q^o a tendentia in finem et intellectus
 et prohenis; et q^o in et prohenis perfectis in solis am
 2^a et, vray et q^o visionis inducit aqua sequenter in ad quate
 solis potest distinguere. Accedunt alia et q^o dicitur
 quod in nisi sinistra interpretationis admittunt. H^oq^o ut alii
 prohenis eadē q^o 2^a ad 3° aut, perfectis cari

- 2^a tate et essentialis beatitudinis, quantum ad dilectionis Dei
 2^a in quantum ad dilectionis proximi; unde erit una sola
 2^a anima fruens Deo, beata erit in habens proximi, quib^o
 diligant, sed perfectio caritatis quantum ad dilectionis

Et ponat quod optimi omnibus, quod est ipso ad ductas uat.
Unice, inquam, probata efficaciter es discursu, uigilantia amor
ut quodammodo finis, et movens in mundo, seu ut ille regna
eius, desiderium, et appetitum, inquit, ad huc, cum de quibus
fit animus, ut p[ro]inde in beatitudine foris, sed motu in
eandem beatitudinem: in vero amor nobilitatis indolis ad:
tunc, ut pote qui ad presentis objecti accenditur, pro:
supponit objecti aliunde prout, e quod ad modo p[ro]prie habit
beate, scilicet in intellectu: et supponit necessarios ali
quod p[ro]prie, et peculiare beatitudinis ut talis, et consequenter in
po[ss]e esse in, nec unice beatitudinis virtutibus: quare de
tinguenda uat p[ro]prie in objecto testimonio, n[on]ne, del
etatis aut ad uenit uoluntati ex hoc, quod finis est p[ro]prie
adequate, n[on]o, inadequate, et quod ad in[te]llectu, et p[ro]prie
uoluntatis, per quod fit finis ipse p[ro]prie uoluntati
distin[ct]o inadequate, et quod p[ro]prie ista pertinet
ad in[te]llectu, uoluntatis, adequate, et ut opponet ad plene, et adequate
et essentia beatitudinis foris, n[on]o cogit, et p[ro]prie h[ab]it
adeptis, seu uoluntatis beatitudinis objecti, seu finis ut
tunc uoluntatis et potentia actus requirit, et p[ro]prie licet p[ro]prie
cedat in actus in[te]llectu, n[on] intelligitur perfecta, et summa
donec uoluntatis actus accedat: quod tunc objecti in uoluntatis de
plura hoc brachio talis animus et p[ro]prie potest, et tenet.

Et uoluntatis
in se uel in se, faciens, et aduersarij ad beatitudinem
clinis diuinationis actus uoluntatis existit, et ut in om
nibus uoluntatis intelligend[um] et loqui de diuinatione
essentia, seu de in[te]llectu essentia, licet p[ro]prie in uoluntatis
ordine, sed et in dignitate uoluntatis in se, et in se
quod detulit.

Probatur in diuinatione, et quare p[ro]prie ma
p[ro]prie, a p[ro]prie p[ro]prie actus. Quare talis in se
ualiter p[ro]prie cognoscit, sed cognoscit in se
liber, ita ut ad essentia ipse uoluntatis et p[ro]prie radicaliter accep

pertineat: quod si eam alienatur a tali immunitate, volitivum in actu
 fuerit non vivens, sed rade, & p[ro]bitur etiam eam intellectivo; in
 illis, quod volitivum sit extra ceptum essentia vivens, in qua
 invenitur; nec q[ui]a omnia in intellectu tanquam in radice
 plena sunt; sed q[ui]a omne volitivum est q[ui]s ordinis, seu in
 ordine ad ead[em], cuius, l[icet] in ordine ad quod intellectivo,
 cy ead[em] & indubitanter conseq[ui]t[ur] q[ui]s intellectiva tubi-
 tantia ne pariter volitiva est, ut ad volendum existat distin-
 cta p[ri]ncipio ab intellectu, l[icet] intellectivo s[ed] d[icitur] tantu[m] ut
 in sua p[ri]ncipio talis inficiens, l[icet] ad quatu[m] amandis &
 ut in p[ro]fata Creatura beatificetur, ut n[on] &
 facultati act[us], l[icet] operatio essentialiter existat.

Probatur itaq[ue]

q[ui]a creatura, ut volitiva in virtute in actu l[icet] operandi p[er]
 operationes p[re]cise intellectuales, sed 1o in actu, quatenus
 p[er] intellectus s[ed] p[ro]ponitur obiecto, atq[ue] p[re]sentatur,
 ut illud p[ri]ncipio operatione adhibeat, & p[ro]spectetur; q[ui]a ea
 dicitur, atq[ue] utiq[ue] ad servand[um] f[aci]l[ite]r Beatitudinis in actu
 1o, sed ad act[us] 2o spectet, l[icet] in facultate, quatenus s[ed] ex-
 pedita, sed in operatione, & exercitio dicitur in potest[ate] in-
 tellig[ere] essentialiter plene virtute respectu creaturae ralis,
 donec intellectiva exercita utiq[ue] dicitur facultati ope-
 ratione.

Dicit v[er]o p[ro]fata dicitur, unde p[ro]bat[ur] Beatitudinis
 hominis, ut ralis, seu p[ro]ut al[ia] ralis, ulterius p[ro]bat[ur] l[icet] v[er]o
 ut tan cognoscitivis, quod appetitivis act[us] debere essentiali-
 ter includere, cy ad hominis essentia in n[on]ing[er] al[ia] quod ralis
 spectet. Respondet v[er]o, posse admitti, sequel[as] nullatenus
 abruat[ur], ceteru[m] in p[re]sentis, utiq[ue] observat[ur] in quatu[m] Bea-
 titudinis hominis in hoc sensu, sed 2o quod ralis e[st]. Res-
 pondet v[er]o, posse similiter negari sequel[as], l[icet] ad huc in d[ic]t[is]
 esse efficacis p[re]cedentis dicitur, & n[on]natis tan solida,
 quod p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a facultate sensitiv[is] tan cognoscitivis,
 quod appetitivis in facultatibus intelligend[is] volendi
 quodq[ue] eminentia stiner[is], & nequaquam dicitur actus.

in actibus intelligendis, volendis, et in illis presentibus quod
modo existimus, ut ipse videtur, et amonitio dei, in quo domi-
nus ventus, et dilectus, et quod admodum; ut ipse ait, et amo-
nitio in intellectu, et prope utraque actus est de
essentia Beatitudinis fortis.

Deus vero in omni naturali creatura
plura alia facultates propter inveni, et voluntatis admittit, omnesque
radicaliter ad ipsius essentiam pertinent, et tamen earundem actus
in eis ad utrumque Beatitudinis essentiam: 3. Assumptus repli-
ca persuasiva tum facultatibus loquendi, et amonitio signa catu-
rendi, de quibus in tractatibus de Trinitate, et Angelis persuasiva
dedimus, tum in ipsis intelligendis, et volendis facultatibus, quod
in unum realiter, sed per rationis multipliciter
indivisibiles, quoniam propter omnia exercitia ad seipsum
essentialem Beatitudinis valeat pertinere. Respondit, pro-
sentas facultates, quoniamque et multipliciter ad lineas
intelligendis, et volendis et reducenda, sed idem et se-
nendi et de eorum actibus; prope et solus utrumque et lineas
actus perfectissimus, et solus principis ad Beatitudinis
essentiam expectare, reliquos autem et illorum sequens,
unde et ad gloriam, seu felicitatem accidentalem pertinet,
cui qui existit deus principibus actibus per quos
reducuntur in beatum amonitio demerentur, quod
admodum ad eandem accidentalem gloriam spectare dicitur
quod quod felicitatis in parte inferiori, et servitiva Beati-
tudinis hominum reperitur per quos reducuntur
et Beatitudinis, quod in superioris parte ipsorum videtur.

3. idem assumptus ostenditur. Non intelligitur naturalis ani-
mus in seipso beatum, nisi intelligatur amonitio fortis et de-
sed nequit in intelligi beatum in seipso, et intelligitur
cy omnia, quod est de seipso essentiali Beatitudinis,
et amonitio pro se nequit in se de essentiali Beatitudinis
seipso. Cuiusque in se, et amonitio pro se. Nequit omni-
bus naturalis intelligitur beatum in seipso, quoniam intelligitur

quiete, loquens, utiq; positivis. Cuiusmodi negativis;
 alia tenetur habere quiete p pnia Beatitudinis, qua-
 ties omni caret affectu: sed nequit intelligi p positivis
 quiete, nisi ultra virtus usq; Deo, actus fructus eius habere
 beat: q; persuadetur nisi subsumpta, et p qd ad id, quod
 supponit de virtute, sine qua in intelligentia habere ubi
 quiescat, in 10ly in Deo clari vno plene quiescere possit:
 in 2o qd ad amorem, et pncipue p beatitudinis intensu; quod
 libet enim res Cingunt 1o 2o 3o 4o 5o 6o 7o 8o 9o 10o 11o 12o 13o 14o 15o 16o 17o 18o 19o 20o
 Deo et voluntate) ad sua forma hanc habet habitudin-
 em, ut quando in habet ipia, tendat in ea, et quando
 habet ipia, quiescat in ea; hanc h habitudinem in re
 cognitione carentibus vocant appetitum naturalis: unde
 natura intellectus ad bonu apprehensu per forma in-
 telligibilem simile habitudinem habet, ut scilicet, cy tra-
 bet ipia, quiescat in illa; cy vero in habet, quiescat illud;
 et utiq; pertinet ad voluntate: q; animu natus po-
 test intelligi quiescent, tranquilla, nisi intellectus
 amor, qui bono suo imperfecte apprehenso adhaeret,
 et p pna licet intentionis ultimae finis p virtutem
 p vno, ad voluntate debetur id, quod ultimum re-
 quiescentia intentionis finis, scilicet dilectatis, et fructus,
 aut id; 1o 2o 3o 4o 5o 6o 7o 8o 9o 10o 11o 12o 13o 14o 15o 16o 17o 18o 19o 20o

Secund. Voluntaria argumenta militante
 pro constitutione per solam Visionem.
 Quae ab auctoritate formata possunt, in se p bandu vntag
 sententia soluta sunt, et a ratione opponunt. He quid
 partialiter potest virtute Beatitudinis actus ille, qui ex
 suo tendendi modo, aut Beatitudinis quodam, aut eandem
 supponit adeptu; sed actus voluntatis sic tendit. q. Probant
 minus: actus voluntatis tendens in Deo, et desideriu p
 de possidendi, et hinc nomine desiderii intelligendy ver-
 nit, et gaudiu de Deo in possidendo, et huiusmodi actus supponit
 Beatitudinis in adeptu, et nequaquam aliter plene et

Et essentia dicitur: qd' hoc imperium illa in se, quod dicitur quod
 de in presenti recurre in potest ad amorem dicitur: qd' a
 in dicitur in se species amorem distincta a delectatione, et gaudio: l
 talis in dicitur dicitur de amorem, qui ea presentia, et ab absentia
 objecti prout, prout dicitur, tunc ad dupl' objecti pp' dicitur
 datur, ut nec illi curit presentia, nec absentia sentiat, quod
 prout in dicitur tepidus, et imperfectus deprehenditur, sed in-
 sufficientem ad notandum beatitudinem.

Respondetur, amorem
 seu fructum, non aliquid necessitati affectu in se ad prosten-
 to dicitur admittendi, supponere quidem objecti pre-
 sentis, et a parte etiam adepti, seu possessoris, quatenus illud
 per intellectum in apprehensum, et in se. Non tamen
 supponit ipse presentis, et aequitate adepti, et possessoris: sed
 exerciti per eundem amorem dicitur, et presentis
 seu possessionis, seu adepti. Hic est amorem ad diffe-
 rentiam aliorum, supponit per modum dicitur dicitur delectatione
 dicitur in dicitur illis, et tunc fertur in ipse objecti, cu-
 jus prout fructus in se presentis in deceptum de-
 beatitudinem essentialis, quod est delectationis deceptum de-
 beatitudine fortis, et obtemperat, sed qd' delectationis deceptum
 deo, qui ubi sicut signate respicit ut objecti beatificans.

Sed replicant, et opponunt: Beatitudo fortis aequitate
 essentialiter dicitur in possessione Dei immediate, et perfecta.
 Sed huiusmodi possessio aequitate essentialiter dicitur in
 dicitur qd'. Major pars dicitur qd' Beatitudo fortis
 in se sit in unione creaturae rationalis cum ultimo fine
 etiam, ut in se, qd' dilectio videt, et immediate de respectu
 uno partem, et inunctis cy deo, seu ultimo fine, ut
 in se ipso, et legem Dei possessione, in se ipso de deo videt
 totum, qui in se ipso dicitur unum in deo de affectu
 et in se, quod dicitur dicitur dicitur qd' est a dupl'
 est unum amantis ad amatum, uno quidem dicitur, et amatum, quod
 essentialiter ad est amantem, alia dicitur affectu, in quantum, et in

dy ei bonny. Probant minoris q̄ a possidea ut nihil abinde
 quo habeat illy sub ma potestate, ut quando, & quomo do
 libentit quis ea uti possit, uti coligitur et dicitur
 q̄ p̄ a 7 ad 14 dicens, no licet apud nos, in omnes quod-
 & videtur, q̄ tenetur, & habeatur; q̄ videtur inter dy di-
 & tantia, & quod in man in potestate videtur, at qui videtur
 & Deo, videndo tenent ita possente in potestate haben-
 & res, semper ex videre, & q̄ tenentel fruuntur hest ultimo
 fine desiderij implente, quod satis inuenit possessionis Du
 in ejusd visione ad equate sustine: & q̄ vito trahit Deo
 ad videtur, cy amant amore in amaty tenetur, ab-
 eodq̄ & fratribus: q̄ videtur Deo, & in ambe ipis e Deo
 possideret, cy amant extra eandq̄ ut potio ab illo possio-
 deni: & deniq; q̄ vito, quod Deo facit pleni present
 creaturam natura q̄ ipsa e plana ejusd possessionis, cy hoc
 ipso Deo possio it, ut videtur e creatura, in eodq̄ & de-
 cetur.

Distinguatun man, dicitur in possessione subjective ade-
 quata, sedatur, subjective inadequata, quod actua man, q̄ q̄
 dicta, & visione, & amore ita in via potens subjective
 plenan. Ad p̄ bationis majoris dicendy e, quod quod euno-
 nis vocalis, utay potens fontis Deo, potio, quod & unctio
 dicendario fontis Beatitudo; no ipse hest, & Mal
 q̄ a 8 ait, perfectionis noq̄ habebit intellecty per rano.
 & ad Deo, sicut ad objecty, in quo solo Beatitudo homi-
 nis consistit, & in 23 dicit q̄ 1 a 1 ad q̄ 2 dicit, ultioq̄
 finit ut in ipsa recepto, & sequente finit quod e id, per:
 quod e unctio res no finit, & rationi id e finit quod seu:
 objectiva Beatitudinis, qui e principy noq̄ perfectio:
 noq̄, & post pauca itay, quod quod e unctio soli creatur-
 rali e possibilis, quod potest Deo unq̄ per cognitionis,
 & amore, & quod Deo e objecty, & operatio in se, in dicit
 operatio ut alteriq̄ creaturam, uno, & ratione in se, &
 unctio in se, & ultimo fine de fontis in se habet in se
 Beatitudinis, quare arguens p̄ tendit, & opponit, amonq̄

in eis quid sit affectus, in vero 23?

Amoris vis attrahit

Dei, ut in eis, eorumque jungat amantes, & prope ad
illud omnino à pluribus pretenditur, sufficienti ad institu-
tionem Beatitudinis formali, si ipsi ad iungendum, & pro pro-
prietate huius inveniatur, ne inveniatur reputatur,
unus ex institutionibus Beatitudinis est inveniatur, & pro-
Beatitudo inveniatur omnibus, & huius institutionibus, & pro-
admodum ad ad institutionem metaphysicam nominum per-
tinet, quod aliis etiam ab homine veniat, & inveniatur
Compo organice de essentia physica inveniatur, & pro-
pari, & inveniatur inveniatur inveniatur, & inveniatur inveniatur

Ceterum dicendum nihil videtur esse plura, apud
Disputatorem, amorem institutionem Beatitudinis, seu Beati-
ficam, specie differre ab amore etiam perfecta Charitatis,
qui à rationibus elicatur, licet inveniatur in illis feratur
objectis tan formales, quod materiale, & ab eodem pariter prin-
cipio proficiat, scilicet à voluntate habitu Charitatis
instructa, ceterum aliter cognitione à deo obvia, & al-
ter inveniatur, & clara de cognitione regulatur, quan-
ty deus ad diversificandos affectus valeat diversitas
cognitionis, nullus est, qui in principio inveniatur, & in-
venit, qualiter inveniatur ad se sibi presentem, quod
ad se, seu ad absentem, seu quod procul, & longe distans
inveniatur.

Disputatio 2^a Aug², & 2^a Th², ubi affirmatur
perfectio Charitatis, seu perfectio actus illius
in via habentem posse, & ad patriam referantur. in vero
perfectio ista maior est intentionis intra eandem, & pro-
aveniatur, advenit 2^a Th², q² 96, a² ad 33, Charitatis

- 2 videtur per augmentum non potest provenire ad equalitatem
- 2 Charitatis patriam propter differentiam, quod est in parte causae
- 2 Huius enim est quoddam causa amoris, ut dicitur 2^a Th², q² 96
- 2 bonum enim quanto perfectius cognoscitur, tanto perfectius amatur

similia aliis, ut ipse repetent. Causa scilicet quodam
 amoris, ut pote media qua objecti applicatur, et pro
 sua voluntati, eandem alliciat, et movet ad amandum,
 propter quod etiam cognitio dicitur objectiva appellari
 si videtur.

Amor ergo beatificus, qui est fructus Dei in intellectu,
 quo quis vitam in se respiciat ut objectum, presupponit ta-
 men essentialiter in amante, et est etiam respectus ad di-
 visionem objectivam; quatenus sicut veritas in unis rebus
 non repugnat amor objectivus in unis, ita et possibiliter
 tam excellens, tamque jucunda factio. Deum immediate,
 intuitivum in se, quare in requirere amoris non esse
 unionem, et divisionem cum Deo, quales eadem et propter
 amor beatificus, ut pote qui in praedictis dicitur et aman-
 ti immediate cum Deo, sed etiam cognoscitur in se ipso clare,
 intuitivum cognoscitur.

Quia propter quodammodo istas res supra
 ad illud dicitur, *charitas* non habet per objectum ipsum divisionem; sic
 enim non esset eadem in via, cum patria, sed habet per objectum
 ipsum et cognoscitur, quod dea de, scilicet ipse Deus, excipit tunc
 de unitate specifica, et est quo de hac unitate ab objecto,
 seu in ordine ad illud, non voluntate attenditur, et que
 propterea etiam cognitio propositus objecti, cognoscitur dicitur
 ex parte eiusdem presupponi debet, et ut maxime id locum.

De quo de charitate dicitur *1^a ad 1^{am}* dicitur, *ipia*
1^a ad 1^{am}, in quantum est finis, et bonum quoddam et objectum charitatis;
 non potest in diversitate aliqua specifica ad aliam maxime
 in quantum est finis, que patet videtur, hoc etiam habet
2^a ad 2^{am} *1^a ad 2^{am}*, ubi pariter docet, *charitas* dicitur, quod
 spiritus in se non potest pertingere charitatis dicitur, quod ratio.

Nulla est, que objungatur, sed et in his, quod habent
 quantitatem eisdem rationis; in autem in his, quod habent di-
 versam rationem quantitativam, in autem eadem rationem quantitativam
 dicitur, quod requiritur cognitionem, et dicitur chari-
 tatis patet, que requiritur in se ipso agente; quoniam omnes
 fundamentum in se, et dicitur *1^a ad 2^{am}* *1^a ad 2^{am}* *1^a ad 2^{am}*.

dicent, ut amor habet perfectionem in ipso amato, et hoc
quod habetur amatum, quod hoc ipso amore existit, et impa-
rentur in seipsum, sed charitatis perfectionem, ut pote
quod est de summo bono uterque, et propter seipsum.

Quod dicitur:

ne in rebus, sed in affectu adiecto autur et Ang. Thab. om-
nino importuna in rebus, nec verum proferat. In rebus
realis, sed proferat in rebus. Et semper dicitur abo. em-
nibus tendit, scilicet, amorem dicitur desiderium, et per amorem
de quo ibi exprimitur loquitur, quod est amor, qui movet ad
desiderandum, et quod tendit presentis amatum, et ratione
sui unumque in affectu, cum potest affectu unumquodam de-
nata, quod quodam ut objectu talis amorem, per se appo-
tionis ad unum appellatur realis, seu in re, et collocatur
ibidem in amantem, et per amorem, et presentia amati.
Et in hoc sensu unum dicitur in beatitudine, et per se ob-
jectu amoris. In rebus et per amorem, et per se in re
est verum, et per amorem dicitur quibus beatitudine pertinet ad ma-
ximum unumque cum Deo, quod mediis suis actibus, et operationibus.
Sed habet pro se: sicut dicitur in rebus, quod in rebus in-
nalis, et affectiva, sed quod summa ut notum. Omnes de-
beat appellatur.

Similiter distinguenda est in superioribus
arguuntur, potestis videtur in dilectione, inadequate, et veluti
in seipsum in rebus, sed deo, et legatum, et per se in rebus
sua, nego in rebus, et co. In illis per se in rebus in rebus
operum in rebus in rebus, qui alios tanto per se delecti.
in rebus in rebus, et in rebus. Omnia presentia, quod per se in rebus
dicitur in rebus et delecto in rebus in rebus in rebus in rebus
et modo in rebus, et in rebus bonum per in rebus in rebus in rebus.
in rebus potestare, ut per se in rebus. Et in rebus in rebus in rebus
potestare in rebus in rebus, lingua beatitudine foris in rebus in rebus potestare
va, nec dominativa, sed per se in rebus, et affectiva, in rebus
in rebus in rebus in rebus in rebus in rebus in rebus in rebus
et in rebus in rebus in rebus, et per se in rebus in rebus in rebus in rebus

amaret, velle ut haberet ipsu. Et Joannis e q. similitudo alienatus, Deo civitate d. Equi manet in civitate, in Deo manet, & Deo in eo.

Hujusmodi enim possessio exercitii est potis, quae facultatis seu habitus pertinet ad actus ad-
discrimen possessionis, quod circa bona sensibilia hujus
vita versantur: Et enim haec bona cum cognitione ple-
na & inveniuntur, Et talia saltem sunt, quibus utitur uti,
Et frui indestitutum fore, propterea tunc plene possidem
censeamus, quando sub aliquo dominio, et potestate ita
situta sunt, ut liberi sit illius de prohibito uti, et pro-
terea possessio hoc sine actu voluntatis eade in sua
acceptantis, et sine prohibito iuris in subditis. Extranea
possessio Dei potest fortiter beatus exercitii, et sic, obje-
cti, & respiciat, quod sub nullius potestate esse potest,
in hancque libere, aut ea potest facultate utendi pro,
sed proinde habere eundem presentium presentia
subjectivi adequata, quatenus scilicet creatura rationalis
tota quanta est, seu ut cognoscitiva, et volitiva, perfe-
ctivum immediate eade adhaeret, videtur nimirum illis,
si in hancque mare, et per speculum, sed ut in scripto est,
eade q. ut sic cognoscitive presentis, seu in hancque
fruent.

Imo non potest ea potest ad fruentem integri
salsant esse, nisi beatitudinis, et virtutis, ultra vi-
sionis admitti deberet deest, Deo de se servando
ad fruentem, et eade videtur Deo in potest potest per
substantiam, et hancque divinis, ne Deo amet, et fruatur.

Et per hancque
et metaphorice locutione fundetur partem efficitur et
et extra omni potest, quandoquidem etis apud aduersariis
beatitudo integratur, in hancque, et talis percipitur
fruentem, et nequaquam nequit velle in esse potest
suam bono vero aliquo modo plenius, quod se q. potest, et potest
potest nullatenus amoni potest aptam. Vnde ut de hancque.

Sed Beatitudo est ultimus; quia voluntas omnia vult propter, seu in
 ordine ad Beatitudinem: quia Beatitudo nequidquam a virtute in-
 acens voluntatis desiderat potest. Velle respondere potest, in quibus
 argumentis assumptis, volit ut velle de Beatitudine obiectiva,
 in velle de finali, quia velle replicant, obiectiva Beatitudinis
 et forte velle officere finis ultimi voluntatis, et quia velle dicit
 propter hoc quod velle ad Beatitudinem, velle finis dupl. velle dicitur
 uno modo ipsa res, alio modo de adeptio eius, quod quidem sunt
 duo finis, sed velle finis in se videratur, et alteri applicatur,
 et quia amor ille, quo omnes volunt esse beatos, in respicit beati-
 tudinis obiectiva ut velle, sed ut esse possidendam, et quia alias
 minus inefficaciter argueret propter hoc, dicit etiam rationem utitur
 ad probandum, Beatitudinis in actu alteri potest ad de-
 lectationem virtutis.

Arguitur facile retroqueatur velle ad velle.
 Sicut, quia similitudo in intellectu aliud esse debet ab intel-
 lectione, et quia Beatitudo sit in intellectu dignitate et
 potest in actu velle velle in potest velle in actu velle, et
 etiam obiectiva in velle, et velle actus procedere debeat. Propterea
 velle in velle, quia voluntas velle reflexiva supra respicit, et
 supra velle actus potest velle actus alio presentis dicitur
 tunc ut obiectiva respiciere potest et voluntas velle velle
 finitudo velle velle velle, in eandem et removere.

Absolute

distinquatur in velle, velle velle, ut quod, velle, ut quo, nego
 maior. Et distinguatur pariter in velle, Beatitudo est velle
 velle, ita ut obiectiva ut quod, velle ut velle, forte velle,
 ut quo, seu ut adeptio prioris respiciatur, velle, ita ut
 etiam forte respiciatur ut quod, nego minor, et cetera.

tionis ista in velle pugnat replica, sed potest firmat, si velle
 velle pondentur rationis aducta: quare ad velle
 dicatur, velle velle in velle, sed velle, et velle
 dicere, velle velle velle finis velle velle velle velle
 velle, finitudo autem velle adeptio velle velle velle finis.

1 sicut quod in aliis finibus Deo, & finibus Dei, ita eadem ratio
 2 finis finitum, quod finitum Deo, & quod finitum divinum
 3 finitione; & eadem ratio de beatitudine divina, quod in
 finitione videtur, inducitur in deum, verba ista acci-
 penda in deo de beatitudine inessentiali, red-
 duntur, ita enim, 1° D^o expressione loqui de beatitudine
 quod in se, quod in se ut ultimum finis, unus finis est, in
 quo de beatitudine tantum essentiali videtur, & arguitur, cum
 tunc respondet erat finitum, actus voluntatis, & ipso
 se ipso reflectuntur; velle enim velle, & amare amare
 sed finis actus voluntatis; voluntas enim, per quam
 finitum, ut Aug^o dicit de Trinitate: & aliis quibus
 finitum sua finitione; sed finitum in ultimum finis
 hominis, sed velle bonum ~~in se~~ in se, quod est deo
 & finitum velle ultimum finis, cui certe in se
 respondet, in se amare in se respondet, in se aliis
 sentit, quod in eo, in quo a nobis accipitur, fuit et
 loquitur.

Ad 2° respondetur, voluntas uti velle beatitudinis
 objectiva, ut in se respondenda, & quibus mul-
 tipliciter, & per actus suspensivos, quod in se tantum
 bonum, & quod aliquando unum, & aliquando in-
 mul in se objectiva beatitudine uti signat, aut
 quod respicit ut objectum ipsa possessione Dei &
 beatitudinis fontis: & amore dilectionis perfectus,
 & amabilem, quo sic respicit illa possessione, ut ear-
 de referat ad beatitudinis objectiva; & deinde &
 ipso finitione amare, qui signat, & ut objectum quod
 tantum respicit deus, & in se, & ut quo respicit quod
 attingat. Duplex prior amor est in via invenitur,
 & de essentiali beatitudine, & de vero proprio est beati-
 tudinis, & beatitudinis uti fontis sititum. Et huius amor
 gnate, & exercitum attingit per amorem alteri, & in se
 seu paritatem, quo quod desiderat in beatitudine in se ulla ab-
 surditate speciei reperitur, cum in se amor in se possit.

intelligi ponitur Dei plena, & perfecta; eoque admodum visio
invisibilis Deitatis per cognitionem fidelium representantur nobis
beatitudinis, quae pretendere debemus.

Ad 33 respondetur

Pro in multis illi ratiocinationibus, ex inter pbandy at
sumptis, quibus non meminerit; alibi tamen eductis, videri
satis efficacis ad persuadendum insensy iudicij, sicut amoris in
posse esse illud, quod in beatis reperitur, ne amor beati-
tudinis, qui ex his in posse in seipis tendere, autem per
rationis sui ipsius; solum, quod beatitudinis est potest amoris fructu-
osus, & qui essentialiter est solum boni in habitu, seu constante
est presentis amanti, & nequaquam supponit boni in habitu, & est
possessio in intellectu: quae propter hanc intellectuali possessio
est distinctiva, & constitutiva beatitudinis talis; quando quidem
in venit rationis, unde licet in illo voluit ingrediatur
est amor, debet ea parte illi pro intelligi autem alie-
rum potentis, scilicet intellectus, nec poterat. Ad aliud
pretendere, ex, ut videtur, paulo inferius fructus natura
ut constitutiva adeptionis, seu reversionis finis ultimum in
bono & beatitudinis fontis.

Ad hoc replicant, & arguunt:

1° Beatitudo fontis essentialiter includit rationem; & tota
essentia in visione consistit. Probat hanc ultimam 1036,
quod essentia rei in indivisibilibus in aliquo respectu, & in
licet aposito saltem debent; 2° quod a visio illa erit radix
ceterarum, quae status beatitudinis praesertim, & ratione sui
inducat amoris, & deinceps reliqua omnia, quae ad felicitate
sui manibus considerari possunt. 3° quod inter constitutiva non
est alicuius rei altero pro, cum potest, nec illi radix, vel
principium, quod hoc ipso quibus potest erit radicatum in alio
illo potest, unde & in rationis essentia, quod ubi est, & de
licet aposito saltem debent illi, cum inest, sed propter
satis ad essentia, & sitientia nequaquam.

Ad 33. Replicat eoz

cujus probatio tot instantiis, obnoxia est, quot sunt essentia nominata
natura physica completa, quorum essentia non in aliquo uno simpliciter
sed in multis necessariis consistit, ut si dicimus in ipso homine
corpore, & anima essentialiter stante, & in eis de etiam se per
mento materialis quod ex multis partibus qualitate consistit. Etenim
si res non dixeruntur indubitanter in sensu longe. Sed ens
primarium quod tam delicata apparent, ut mutantur in alia,
si vel minimum predicatum adiciatur, aut detrahatur, et pro
terea species alterantur sicut numeri. Et deinde species quae
essentia de metaphysice considerantur, intelliguntur ea ge
neris & differentia virtutis, inter quae nulla realis distinctio
interuenit, licet id in obiecto, illud genus, certis differentis partibus
et realiter inter se distinctis sit, ut videtur in homine
metaphysice virtute animalis, & occasionali realiter sic in
distinctis, ut utraque physice virtutatur partibus, inter se dis
tinctis; nam animal in in solo corpore, sed in corpore, & anima
simul, sicut etiam reale, virtute.

¶ Probatio eas de partibus ins
stantias; nam in ente physico completo magis procedit forma, et
est distinctio, et illud ens ab omni ente spirituali, quod
in cadit sub consideratione physica; quoniam ins quod ad modo
causat formam, quod est alterius virtutis, atque etiam stricte,
in ea forma materialis sit; quoniam propterea ens physicum
completum in sola materia saltem quatenus similiter & poterit
virtute, & etiam debet procedere fructibus, quoniam sit ad equi
ta beatitudinis essentialis; quod non est radix fructibus, sed pura
solutio, ut creatura realis Deus fruatur, & hinc ad 33 dicendum est,
in ista scriptura essentia, quod ea finis virtutatur, quorum alterius partibus
sit, & etiam quod ad modo causa alterius; ut videtur ex scriptis aduersis;
sed determinati requiritur ut in uno eorum essentia adequate consistat, ut
liquo in eo plene, & ut perfecta radice ipsorum virtutatur, & quae non
natura forma est materialis in materia, & fructus in virtute, pro
propterea ens materiale propter magis, quo procedit formam, & eandem
modo causat, includit essentialiter formam, & pariter fructus
ultra virtutatur desideratur ad virtutatur adequate beatitudinis

enim, quodlibet prout, atq; etq; in p[ro]prietate, causalitate
 respicitur fructibus d[omi]ni d[omi]natur; q[ui] causalitas h[ab]et in p[ro]prietate
 p[ro]prietate radice, cu[m] principiu[m] effectiv[um] fructibus sit voluntas
 caritate instructa: q[ui] licet d[omi]no sit primus, quod in beato p[ro]prietate
 beato reperitur, sicut etq; corp[us] organice p[ro]prietate in
 d[omi]ni p[ro]prietate d[omi]ni, in p[ro]prietate d[omi]no erit tota beatitudinis
 essentia, sicut corp[us] organice n[on] essentia tota d[omi]ni.

Section 2.

Argumenta pro constitutione per solum amorem.

In auctoritate instituta datur in remel ratione beatificandi amo-
 ni penit[entia] de p[ro]prietate; Ceteru[m] cu[m] similiter datur de d[omi]ni in re-
 mel loquuntur in q[ui] exponendi sunt, ut supra enun[ci]antur, q[ui] ad
 figurative, ce p[ro]prietate loquuntur, assumuntet parte p[ro] tota
 p[ro]prietate quod plures eor[um] d[omi]nabunt nunc de qualib[et] q[ui] de
 aritudine huj[us] d[omi]ni, in qua amor cognitioni p[ro]prietate licet
 in d[omi]ni eas virtutis.

Instituta d[omi]ni h[ab]et, quod ad cal[or]e p[ro]prietate
 tis de d[omi]ni, sicut d[omi]ni p[ro]prietate, licet p[ro]prietate, ce
 multo in q[ui] radice p[ro]prietate fructibus, sed p[ro]prietate d[omi]ni
 us p[ro]prietate: q[ui] d[omi]ni, tota quanta e[st] veluti d[omi]ni, sed p[ro]prietate
 ad fructibus, ad eand[em] q[ui] ordinatur: q[ui] in sola fructibus n[on] e[st]
 beatitudo foris, cu[m] ea d[omi]ni in p[ro]prietate e[st] ultima, ce p[ro]prietate
 ma operatio, ad q[ui] reliqua omnes ordinantur, ce p[ro]prietate
 de creatura n[on] p[ro]prietate. quiescit. Confirmatur verbis Anselmi
 1° 2° cur Reg homo e[st] p[ro]prietate, p[ro]prietate e[st] ordinis amari
 ut intelligat: q[ui] in debet amor ad intelligere et q[ui] intuitu
 sed pot[est] intelligere ad amor[em] ordinari: q[ui] d[omi]ni d[omi]ni
 p[ro]prietate e[st] amor, licet e[st] verso, subinde q[ui] amor ad Bea-
 titudinis essentia, spectat.

Respondetur, creatura n[on] d[omi]ni p[ro]prietate
 in d[omi]ni d[omi]ni, sed ult[er]ius p[ro]prietate ad amandi, ce fruendi:
 d[omi]ni q[ui] p[ro]prietate amari p[ro]prietate p[ro]prietate o[mn]i p[ro]prietate,
 quod creatura n[on] amari, cu[m] in p[ro]prietate e[st] d[omi]ni d[omi]ni
 fructibus essentiali beatitudinis, q[ui] in p[ro]prietate ad fructibus,
 ut in d[omi]ni p[ro]prietate p[ro]prietate creatura n[on] ut cognoscitur qua.

perfectissimi possidere Deum; quia propter Deum in prole capere
vult, ut inde amor sequatur, sed etiam, quia maxime propter se.
ipsum, seu potius propter videndum Deum, consequenter in ordinata
ad amoris fructum ut in amoris dicitur, sed ut etiam ad alteram com-
partem, ut ex uno & integra beatitudo resultet, & plena quae
amoris naturalis, sic naturae, & Deum in se in productione materialis,
sed pro dicitur ad productionem formae, quae dominum eius natu-
rale & plene intendat, quod utrumque essentialiter includit.
Ad confirmationem respondetur, 1° Aristoteli loquitur de statu Divi,
in quo amor scilicet honeste, potissime capiendus est, & consequenter
in tan amando, ut sciat, intelligat, quae sciendum, & intelli-
gendum, ut amet. At respectu patris, itaque Beatitudinis, & gratia
Scientia, cuius ultima, & maxima perfectio creaturae naturalis ut intel-
lectus, est propter se, cum prole ad amandum appetendum, & in
potest in se possessio signi boni correspondent creaturae naturalis ut tali
in ultimo gradu, ad quem gratia adiuta potest pervenire.

3ta formativa:

creatura naturalis prole ut voluntaria & fortiter beatificabitur, & in
sola voluntate actu fortiter beatitudo collocanda est, & habet ante-
cedens, & quod Deum ut bonum, cum ut verum est objectiva beatitudo,
seu objectiva beatificans, cuius signum bonum ab omnibus, & illis, cuius beati-
tudine objectiva censetur, sed Deum ut bonum solum beatificare
potest naturalis creatura ut voluntaria, cuius ut sic per voluntatis actum
unum respiciatur, & possideatur, & 2° sicut beatitudo objectiva
objectiva, ita fortiter fortiter facit creaturae naturalis, & essentialiter
facit illi, nisi quatenus replet omnia illi ut talis appetit; sed
appetit creatura naturalis ut talis sicut in voluntate, cuius ipsa
ut voluntaria profert, & tan objectiva, quae fortiter beatificari
ad creaturae naturalis ut prole voluntatis spectat.

3ta a illis tantis potentibus

facultatis est debet anqui Beatitudinis, cuius est eandem appetere
quomodo eum reari, sed appetere, quomodo eum reari Beatitudinis
solum spectat fortiter potentibus facultati volendi, in qua appetit
videt, libet, & emendat fortiter loquendo, & 2° Beatitudo
fortiter & perfectio creaturae naturalis maxime desiderabilis, in appetitibus.

et frequenter ut talis ab intellectu expectare debet. Deinde ex
parte objecti nulla est distinctio inter veritatem et bonitatem, et ratio
est non nisi ratiocinata proprie dicta, propria est si ly ut dicitur redit
p[ro]ut supra ip[s]i objecti, et supra in summa illis, id est omnino.
Et ut verum, et bonum; nisi quod reduplicationibus dicitur plerumque
falsitas intelligi procedatur objecti et respectu ad inveni-
entiam, qui respectu partium extrinsecarum est, et includitur in
ratione formalissima sub qua, quae alij forte sub qua
appellare videntur. Dig. id est tanquam bonum, quod ut dicitur
objectivum beatificationis est, si ly ut ratione quae, et unum
aliorum loquutionum et rationum forte sub qua videtur
et quidem utique et potentia, et tota quantitas et videtur,
et amatur, si vero denotetur ratio formalissima sub qua
beatificat ut dicitur creatura rationalis ut co[m]municativa, et ut
voluntas quae bonum, quod in se aliter, quae creatura
rationalis et simul actus requirere ut beatificetur, et
voluntas, et ut amorem videtur, et amorem, et ut ratione ama-
re. Hinc autem nihil colligi potest in favorem adverso sententiae.

Ad 2° dicitur, creatura rationalis duplici principio facultate
operativa gaudere, et ut utique et debet faciam, ut plene
creata sit, propria est huiusmodi facultate ad inveniendum quod
spectare, quod appetit, et ut dicitur de dicitur, ut dicitur
ut dicitur in praesenti) penes voluntatem respiciat, quod et in
suabit, quod totum rationalis creaturae, in totum, et ut plene
sed et ut et potissimum totum rationalis creaturae perfectionis, et
felicitate nata est appetere; unde et ut abit in praesenti loquitur,
omnis hominis desiderare scire; quare et ut actus pertinentes
ad inveniendum terminantur. Nota voluntatis.

Ad 3° respondetur,
voluntatis potissimum est, quod scire, desiderare, et mirari. Beatitudinis;
potissimum, inquam, quod est facultas intellectiva
in hoc negotio suis partibus subministrat. At illa quod scire, et mirari
Beatitudinis, quod sit totum creaturae rationalis, et frequenter et ut

eg beatitudinis, quo potentia in generationibus, non pondet, creatura
 iniqua naly in essentialiter intellectus, et voluntas, et
 utique potentia capax possidere Deum, prout et beatitudinis
 essentialiter in utroque operatione esse colenda. Itaque appa-
 rat debilitas hujus discursus innotat facile in milite, qui
^{manibus} pugnat, cum capite contra sustinet.

Ad 1° dicendum
 est, ratione Dei, ut supra videtur, esse propria appetibilis, quod in
 solis appetibilibus, quod inferat amoris Dei, sed etiam quod
 utitur et facit presentem, quod in ingenio creaturae rationali utrali
 modo; et praesentia perfectissima operatione, quae in linea
 intelligendi rationali creatura utique superari abuta habere po-
 test, una autem hanc operationem, scilicet Deum Deum, et iudicium
 dilectio ut perfectior quibus est acriter licet inseri dominica-
 nis, et transire candore cogitata, pari utilitatis habent pro-
 seant ad presentem ad assumptum; nam scriptum beatitudinis for-
 malis unice attenditur per se ratione possessionis signi-
 bonis, et unione de amore intentionali, et ipso, et ex rei-
 tis huiusmodi ab una et participetur, una et est deet-
 pnia beatitudinis, utique et ad invicem in nobilitate, et per-
 fectione operetur. Potest quidem majoritate dilectionis
 probat autem, praesentia et est utique et pars per-
 fectionis avertens, et per se intelligitur utique, quod per
 ordine, primario utique in dignitate videtur, et sequentia
 neganda et probatio prior. Et ad 2° dicendum, quod per se
 huiusmodi pari videtur, quod utique dilectio Dei praesentia
 hypostatice eligi debet inordinati hypotensi, et tamen uno
 illa longe excellentior sit. Et aliunde in apparet, cum in delectans
 fons delectans praesentia, et utique necessitate praesentia
 iniqua peccandi, et utique potentia Dei potentia.

Ad 2° respondetur,

Voluntate, quo proprie, et simpliciter appetit utique naly creaturae.
 cuius solus est, et utique potentia alicuius imperabilis velle, et amanda,
 et gaudes tan ratione, quae amoris, uno etique potius utique, quae
 amoris potest, quod ratione magis, quae amore facit utique Dei,

Quod ubi dicitur, quod in eodem potentia illa reperatur, si quid dicitur,
tunc, et in materia, sed ex actu illius, cuius potentia quae sua omnia
operari potest. Ad 2^{am} dicitur, amorem, de quo disputamus, carnis
inclinatio supponit rationem, sic etiam de ultimis operationibus
in quibus, et per quos natus creatura quiescit, quod in ratione nati-
uitatis, et per plene, et perfecte quiescit: quare non procederet
suo aut alius potest amorem, et quod in deo est essentia beatitudi-
nis, aut ipse incitare ad quod hunc rationem, et sequenter in
hoc repugnat plena quies.

Secundo dicitur de beatitudine, quod dicitur potentia potentia rationem, sicut et fructus
rationis amoris potentia operari, carnis tamen infrequent
apud Patres, et etiam apud Theologos videtur fructus
et potentia amoris accommodare, et in discrimina utique
cuiuslibet carnis, quod possidere, habere, et frui etiam in anima-
tis respectu accommodantur, et frequentissime prode habere
autem, licet de seculo de creatura nati, sicut a patre
deus, ita et possidere proprio de intellectuali operatione
atque frui, et gaudere de voluntatis operatione verificari.
ita: propter quod multum est inter disputandum huius, et in
natisque vocabulis notat ad hunc, quod dicitur propter
modo de cuiusque profecto facultatis.

Disputatio 2.

Multiplex dubium circa Beatitudinem formalem.

Secutio 1.

An, et quatenus Beatitudo perpetua esse debeat?

Beatitudinem Beatitudinis nati defectu dicitur duratur et de omni
causa obicit et sua Origine, quod natus felicitatis, et beatitudinis
dicitur, et aperit ex parte de in sacris litteris in quibus
tamen supradicta modo caput 2° Matthaei ubi supponit Iudaeis
supremo panem de propositum et sic proiens damnationis sententia
inclinatio dicitur, et postmodum de iura amantibus, et dicitur in ultimas
ng: Verba autem hae, et alia similia in sacris litteris frequentissima.

intra propriam excipienda sunt, ut vobis significent longitudo alii
 que duracionis: et q' oportet in scaly p'p'is d'ivina d'ivina, seu
 lingua durans d'ivinitatis nomine indicatur, ex aduocato,
 l'ca maia, c'ca quq' l'ca omnia partu' sensu colligunt, et q' t'emo
 vult' c'cedere d'ivinitate, c'ndu' q' itaq' totu' in scriptura' d'ivina
 c'ca, cy omnia p'p'ietate intelligit, sic q' d'ivinitate c'cedendo q' po-
 s'it' d'ivinitate, aut d'ivinitate d'ivina, l'nde fortu' beatitudina operat'
 modo inquirunt, et d'ivinitate d'ivinitate.

Deo 19, Beatitudinis

fortu' naturasua incorruptibilis, et perpetua et c' talis sensu, que
 animu' r'alis, et Angelu' natura sua immortal' asseruntur, l'ant'
 sat assensu ex p'p'ietate c'p'it, ubi beatitudo ^{imman} beatitudo, iustitia app'et'
 latu', et incorruptibilis, instaminata, c'ca ^{imman} c'cedendo d'ivinitate assensu,
 et similitudine d'ivinitate, immarcescibilis. Et sic corona, qu' loquendi
 modo infu'entia d'ivinitate, r'igora' illu' modo, et perpetuata, ad
 quoms' talis d'ivinitate naturu', c'ndu' q' ip'is fortu' beatitudinis,
 in animu', que sit immortalis d'ivinitate naturu' r'alis animu'.

Constat 19

q' p'p'ietate animu' noster, et Angelu' immortalis sunt et asseruntur,
 q' strans carent inter agentia creatu', cy nec ab illis r'igora' accipit
 aut, nec d'ivinitate d'ivinitate r'igora' ad sing' specu' p'p'ietate, ut experit
 mat'ie, in que d'ivinitate d'ivinitate ponit' ignare nec d'ivinitate agentia
 naturalis, nec ad c'cedendo c'cedendo d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate
 q' d'ivinitate d'ivinitate p'p'ietate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate
 q' facultas hoc d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate
 d'ivinitate d'ivinitate p'p'ietate creatu' naturaliter d'ivinitate d'ivinitate, et d'ivinitate
 hoc sensu mortalit' d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate, at d'ivinitate d'ivinitate
 d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate, que habent d'ivinitate d'ivinitate
 d'ivinitate creatu'.

Sed Beatitudo fortu' r'igora' d'ivinitate, qu' d'ivinitate, d'ivinitate, d'ivinitate
 l'it' strans d'ivinitate, q' d'ivinitate d'ivinitate p'p'ietate d'ivinitate d'ivinitate
 ab im'iu', et d'ivinitate d'ivinitate p'p'ietate d'ivinitate d'ivinitate, p'p'ietate
 cedunt tamen ab ip'is d'ivinitate, sed necessitate operant' d'ivinitate, q' d'ivinitate
 ut nec im'iu' d'ivinitate p'p'ietate ad d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate
 ut d'ivinitate, nec d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate d'ivinitate. Et hanc part' d'ivinitate.

omnino secum fiat, & sequentia de se habenda ipsa Visione, quae
fortiter includitur in eo beatitudinis statu. Respondetur, Visione defectu
representari illud decretum, scilicet quod reddat beatus & eternitate beati-
tudinis, in tamen representari, beatitudinis & Visione (videtur de-
reliquis. Ipsi autem in quibusdam numeris de immutanda, subinde
solum representari, beatitudinis ea, & alia Visione sititibus fore etiam
ut enim animus natus veri beatus sit, at & utiq; certum propter unitatem
sua beatitudinis, nihil refert beatitudinis hac numeris, & alia propter
Visione subsistere quoniam immo, licet in per singula momenta, ut immo
& alia autumat, & ipse tamen Visione variari multum probabilis
est; quos tamen nunquam Deo placeant aliquod secum beatus de modo
manifestat; licet enim eadem semper beati claritate Deum intueatur,
quo ad objecta tamen secundaria multiplica variatio in illis in-
venitur, & nulla est repugnancia in eo, quod nova ista objecta per
Visione contingantur.

Sed replicat: Deum in unum Dominum esse collectionem
nisi Visione, quae singularis: & in obstat de Dominio Deo Visione.
Deo ponitur potest esse unitatem ex perpetuitate sua, & alterius
ex collectione omnium Visione, ita ut, si semel ea existat, neces-
sit, deinceps in omni Visione aliquae existat, potest similitudo
cuius determinata duratione essentialiter connecti, semel exist-
ens esse consequenter indestructibile. In isto replicat: Deum sicut est
Dominum cuiuslibet existentia, ita collectionem nisi omnium existentia,
cui tamen sit potest facere nisi quolibet determinata existentia,
Deo vero, ne existat aliqua, & etiam multiplex, cui repugnet, omni
possibilitate simul. Cuius est Dominum huius Universi in unum,
quae cuiuslibet existentia constituentis hoc Universum, seu ad ipsum per-
tinenti; & licet potest sit, & existat facere, ut Universum istud ven-
tatur in nihil, in hoc intelligendum, & ut Universum accipiatur
sicut includens omnia quae in eo reperuntur, & in inter illos
recessantur ex actu, & aliquid credimus, ea divina relatione
Universum in se per se determinandi, & in se, quae beati id ipsum ap-
tus cognoscant, Universum ipsum ut spectans hoc actus reddunt ea
requerunt indestructibile, & id dicendum de collectione Visione
quo ad existentia alium, eam ex suppositione existentia Visione.

representantis Beatitudinis unitate; q̄ in de p̄sentia, sed in mem-
 oria excellentia Dei, & consequenter sp̄is dominici, quod Deo in tota
 facie positus aliquis est in beatitudine beati, ut ex q̄, id est ut simul fat-
 ciat eundem omnino eorum de perpetuitate sub Beatitudinis. Ad id
 autem necessaria est Veritas, & alia infalibilis cognitio representans perpe-
 tuitate predicta, quod sit sine successione Veris Veritatis ad aliq̄
 stat Veris licet quolibet ea illis Veritatis, ut absolute defectibus:
 comatio in huiusmodi in alicuius decepta Veritatis instrumentis
 beati, sicut simul comatio eum Veritatis, eum Veritatis affini-
 moventis, univarsy istud destruendi in fine d̄ de p̄p̄nd hanc
 eorum actus; p̄p̄ca & dominici Dei eum debeat edicere
 Regis essentialis regis, in p̄p̄ facultate destruendi univarsy
 in quacumq; hypotesi, sed p̄p̄ate p̄ omni hypotesi, in quacumq;
 supponatur similitudinis actus notificans rationalibus decretis
 eiusdē Dei d̄m destruendo Veritas.

Sed replicat itaq; iurati

Deo potest Libere decernere perpetuitate Beatitudinis, tunc
 de illa reddere Beati, sic potest decernere Veritas in ista
 determinata Veritatis, id est media eadem Veritatis manifestare
 Veritatis sp̄is, eum em̄ Veris reflexione possit supra se ip̄s,
 in eum in ista p̄p̄ Veris surp̄p̄ eorum durationis Veri-
 presentans, & affirmant, sicut p̄p̄ Veris representans,
 & affirmant durationis perpetua suis alteris Veritatis,
 seu Veritatis determinate, & Veris acceptis presentis, eum per-
 petuitas essentialis illis Veritatis infundatur in hanc
 d̄m perfectionis entitatis, eum in p̄p̄a sunt perfectio
 aliis Veritatis, sed plures imperfectiones, omnibus in-
 univarsy, quod licet in fine ea perpetuitate essentialis Deo re-
 presentant, sed p̄p̄ infundatur in peculiari modo de
 representant, & reflectendi supra se ip̄s, qui representan-
 tandis, & reflectendi modo est decepta illis Veris: Non est
 quod Veris est p̄p̄ate, contingere, sed est quod Veris, & Veris
 animata specialis Veris, eum admodum nulla Veris est ex-
 generalis ceptu habet representare perpetuitate Beatitudi-
 nis, sed ea ceptu specialis, & p̄p̄ in Deo aliud ab ip̄o animati.

Respondetur, hoc ratiōnis ratio p̄ba
biū fieri, in repugnare ditioni, cu[m] p̄tensa reflectio, et
representatio duracionis, et tunc in ip̄is, et quod p̄inde
simil existens, deficiat in p̄tenti, in tamen omnino eternitatis, q̄
in sola theologi sumuntur, sed etiam Ecclesie Patres negant in sola
Creaturū substantialibz, et absolutis, Verū etiam actibz per
fectivis illarū omnino de indistinctibilitate, et q̄ ex sup̄po
sitione, quod simul existant, et q̄ videtur supra limites in
rellectionis create tan distincta reflectio supra se ip̄is, sicut in
sit supra illis ditioni, quod qualis reflexione, et q̄ scripta cu[m]
alijs aliquomodo representet, et attingat, quod admodum libet
plurimū cognoscere, et quod in valde perfectis, et p̄tenti, et alijs,
in ip̄is ut objectis respiciant, ut sitat in hac cognoscione
omnis cognoscit, repugnat tamen cognoscit create quod se
sola habeat q̄ objecto.

Similiter q̄ dici potest in presenti,
posse ditioni create representare perpetuitate sua, et alteri
in ip̄is, in vero determinati, et distincte in ip̄is duracionis
eternae, ne aliat statū debeat essentialiter determinata,
et in hoc se posse potius quā in alio se incipiat. Quod si nei
flexio huiusmodi distincta nihil sperat ad felicitate Beati
cumulanda, et p̄tenti sola ad beatitudinem animi naly, nata sit
debet esse ditioni omnino libera a p̄tenti conatione, et ne
quoniam repugnans eisdem supra se ip̄is reflectat.

Dico 3. ditioni
quod defacto itaq̄ beatitudinis virtutis, et natione subessenti.
aliter conata cu[m] perpetuitate beatitudinis. Ratio acceptio
ea dicitur facile, et tunc efficacit, q̄ beatitudo defacto in sola per
petua est, sed etiam beati omnino certi sunt de illis perpetui
tate, q̄ certo, et infalibilitate, et quod cum se in perpetuis beati
tudi, et sequentia Deū decessisse nunquam p̄tenti illis beati
tudini, sed in repugnans beatorū id agnoscere ditione ip̄is,
qua Deū inveniunt, cu[m] ea p̄tenti p̄tenti Deū in Deo videant,
in eo cu[m] sufficiat ad id, quod videant p̄tenti Deū decessisse, et ali
unde naturaliter, et p̄tenti p̄tenti, quod p̄tenti acti

ne sine necessitate actus multiplicentur: 3.

Secundum: Procedit idem assumptum.

Pro 2°: perpetuitas omnimoda, quod est certitudo absoluta, certissime
 dicitur de septem essentialibus beatitudinis fontibus. Atque probatur.
 Per frequentem illam scripturam locutionem, in qua beatitudo fontis vita-
 eterna appellatur, et quod in omnimoda verificanda est, ut supra
 admonimus, sed beatitudo fontis nequit et in omnimoda veritate
 eterna, nisi perpetuitas sit de septem fontibus, quod quoddam vita-
 est, ut ex ipso tunc vitare videtur; et aliunde in aliter per-
 perpetuitas potest et de ratione illius vitae, nisi quatenus ea prorefert
 omnimoda certitudinis nunquam deficiente illius felicitatis;
 quando quod durabit, et respiciunt eternitatem, sicut ex neces-
 sariis deper duracionibus, suavit, subjective certitudine in
 possunt ad situationem vitae actualis, sed praecise obiectivae,
 quatenus ipsa fontis beatitudo omnino certy proferat beaty
 profecto perpetuitatis: 3.

Probatur Per Patres, qui passim, et itan-
 tem id firmanter, et in quorum proinde specimen, non sufficit
 adducere Aug⁸, qui in libro de Trinitate, et praecipue al-
 id expressis tunc tradit, et ita in libro de Civitate Dei 10° cap^o re-
 petit; in 10° cap^o sic loquitur, quod (beatitudo, seu vita eterna)
 beatissima et in potest, nisi de sua fuerit eternitate certissima;
 et post pauca, in eum beata erit, nisi recusa: Ceterum et illi aut,
 boni Angeli sunt deus, plene et beati, quoniam nequaquam deus
 beatitudinis eternitatem falluntur, certum ibidem reddens huius
 doctrinae rationem, aut id sciant, aut nesciant, aliud esse putan-
 tes, aut in mentis firma assentione tenentur? Si sciant fundam,
 nescientel canon, uti et beatorum et in finem, in quibus tanta felici-
 tatis cunctatione plenu dunt vitae beatorum haberent; ac demum,
 ut alia profermitam, eod^o loc^o 2° inquit, sed et ipse iustus,
 in viderit ut vult, nisi eo spemenerat ubi nollit, falli, et offendi
 in possit, et si sit certy, ita certum.

Consonat Aug⁸ Aug⁸ Mag⁸.

Incumbit hoc non amore in subiectis, q' in unum ditione
sua naturaliter infert, sed dicitur ex amore.

Sed Hall; q' dicitur

ne quidem incumbeant fundamentis tenoris amittende beatitudinis, nec fundantur in eo, quod amittit illa sit naturaliter possibilis, sed absolute pronuncians, omnia de certitudine de determinate illis e' necessaria. U; q' Aug⁹ ex proliis tractat, forte beatus ille, quoniam firma e' vera a' certitudine, sed unquam dicit sibi persuaderet, staty illy nunquam defutur; sed licet beatitudo ab agentib; naturalib; distm' n' possit, sitamen ad imperium Dei determinabilis, & asseribilis dicitur, ignorans quid Deus de hoc decreverit, n' haberet firmam, et d'ng' assensum, sed recipia esset certitudo circa predicta per persentiam, de quo p'perea interrogat, debeat ingenue fatetur e' nescire, & dubitare, utry in d'no in eo statu sit duraturus; ad h'g'nsdi ignorans, & dubitatione nihil refert unde imminuat penitus beatitudinis amittende.

Exempli probat hoc

qui amor ad essentia beatitudinis exigunt, nisi talis nunc ponatur ditione, qua n' possit n' regim' amore sitamen persentia adversari, beatitudinis in sola ditione essentialiter sicut, foret quidem beatus, quo ad essentia ille qui d' dicitur Deus, e' impeditur, ne amaret eundem; q' iuxta hanc sententia Incumbit amor ad staty naturalis, n' deo ad essentia beatitudinis pertinet, e' certitudo talis aliquo d' perpetuitate e' omnino beatitudinis essentialis, e' extendens nobis, certitudinis itq' debere e' omnino d' e' infalibiles, respondere, sufficere certitudinis inferioris d' ditionis, e' supponere, quod impugnan' e' cert' recipia quest' respondere.

Probatur 3° e' certitudine profixa assensio: beatitudo fortis talis U' essentia aditum debet, quo animus nals plene quietet, quatenus possessione signi boni profert. sed n' potestalis aming simili possessione fieri plene, e' profert quiete, nisi omnino certy sit d' d' certitate illig' possessionis; q' n' stat beat

titudo perfecta, & simpliciter talis sine profata certitudine. Non
stat, & persuadetur nisi, qui certus in, & in seipso sit possessus
illud bonum, inquit in se habens, & inquit, & est magis, quoniam ut
fuerit illud bonum, & naturaliter appetit sua immutabilitate, &
ita se per se, ut bene se per se sit in seipso, ut se se per se, &
se per se, ut bene se, & sequenter in possessione ipsius illud bonum
in omnino quietus, sed potius solitudinibus plenus, & aliter;
quod in certis in se perfecti vacat, & principi ipsius desiderii, & in
desiderii in se modo primus, & principaliter sentitur ad se se
per, & ad bene se per se, cum in aliter talis fieri potest, quod in
possessione in se bonum, quo possidente omnino certus potest &
perpetuitate illius.

Confirmatio procedens dicitur: licet iuxta plura, ut
supra innuat, Thomae, Pauli, & alij in hac vita visione Dei donati
sunt, quoniam in amore fructivo quiescit, & ad Dei Visionem amor & per necessarium
resultat, ut supra ostenditur; in tamen propterea tunc de phibita beatitudine
cujus nulla alia ratio expressa potest, nisi quod ea Visionem certis factis
in sunt de perpetuitate illis stat, & ipsa Visionem transeuntem, & ad
breve tantum tempus illis data sit: & quod perpetuitas, & potius certitudo omni
modo profata perpetuitatis, & de scriptis essentiali beatitudinis; quod
aliter, Beatitudo foris in sola visione, & amore, & proinde ab omni
alio videtur, & est tota & essentia tunc ad se se ponatur, in potest in esse
suppliciter, & plene beatus officere, & ratio omnino, & licet inemore
qui anxietate inferat, & animus turbet, letitia & gaudia aliorum bonorum, &
cujus fieri potest ad se se potest in tristitia, & affligi plusquam beatitudi
nis stat, ferat, qui timet illy stat, & amittere.

Questio: perpetuitas in pe
nemini duratione successionem videtur: sed successio in seipso durationem
potest in de scriptis essentiali beatitudinis, & in se operatio propria crea
turae naturalis, nec tota simul valat existere: & Distinguo minorum, successio
durationis in se, seu in se existens, & deo, in se cogniti, seu objectiva
accepta, nec minorum, & deo. Ardentia enim videtur videtur & perpetuitate
in hoc videtur, & de cognitione certa, & infallibilis illis, qui de
operatio creaturae naturalis, & tota simul existens.

Repleat, & deo de beatitudine

P.S.

foris essentialiter accepta respicit Deum ut obiectum: sed cognitio illa non
 Deum, sed profataz durationis, successionez habet pro obiecto: quoniam potest per se
 nunc ad essentiam Beatitudinis. Respondet. Videri beatificam
 singere, in diebus attingere predictaz durationis successionez im-
 mediate, cense ipia, sed in Deo, quatenus se representat diuinitate. Et
 de de servanda in ista Beatitudine: patet quod quod, quan-
 titatez & primo illa representat Beatitudinis eternitate, sufficit
 ad assensionem nostram, quam debet argumenti assumpti: quod licet Deum
 sit solus, qui per modum obiecti beatificat, necesse est ad id actum, et
 exercitum prostantem, Videri, et possidemus ipsum ut in per posse dendi:
 quare non potest in eternitate hac perpetuitate et ex parte ipsius Beati-
 tudinis foris, et ex parte obiecti, ut nullo effectus, et plenitudo
 Beati: an autem illa ex parte partem Beatitudinis, quae ex parte sub-
 iecti collocanda, sit ad modum loquendi pertinet, tam de nobis
 detur certitudo omnimoda de profata perpetuitate in ha-
 bere Beatitudinem, nihil ultra sciendum.

Quaestio 3: Vnde Deum

quis in talis sit, quo se representet, Beatitudinis ita nunquam defe-
 ctum, necessitat ad amorem Dei, et quidem fructum, et maximum,
 que Deum videri elicit potest, quin et ad omnimodam spontaneitatem
 et divina voluntate, ut in inferis ostendetur: sed amor, et spon-
 taneitas huiusmodi omni anxietate penitus excludit: et primo, et amor
 profati patet in se proferenda certitudine et Beatitudinis perpe-
 tuitate prostantem inuicem plene, et pleniter beati, et proinde
 certitudo hae non de re perueniunt Beatitudinis. Vnde, quod
 modo dicitur in dubio vocari potest, in actu possidet
 optimi, quod velle potest, nisi timet aliquid, quod nullo modo
 pari potest anxietate, et sollicitudine omni, et anxietate vultu
 atque, quod non habeat in se, quod habere vult, et timeatur aliquid,
 quod noluit habere: sed qui videt Deum, et amat, illi & voluntati
 spontaneae, habet optimi, quod habere vult, imo quae & vult habere,
 et omnia in Deo perfectione possidet, certum insuper timet,
 quod noluit, et propter profata spontaneitatem, vult pariter quae &
 Deum vult, et sequenter et in ipsius Beatitudinis, actum, et ita
 Deo placere, ut ex ipso facti patet: et.

Confirmatur, et videtur procedens de cursu: licet
in patria alij alij perfecti Deo videant, et amant, sicut et pro-
rea magis beati, in deo illi, qui minus beati sunt beati, sicut in vi-
dent, nec ulterius beatitudinis desideria augentur, quod minus
videant, Deo illi minus, magis alij beatitudinis mensurae de-
vise, illi et voluntatis felicissima quada, et jucundissima mansueti-
formantur, et idem dicendum est de eo, qui ad visionem, et amorem Dei su-
visi admittitur, licet certis infirmitatibus illi perperet, et
sed, et omnino ignoscat, et dubitet, imo quod simul videat, de eo
in primis misericordiam reddidit: Quia minus concipit de voluntate Dei
sic decernente, ne quatenus et idem ipse velle.

Confirmatur 2°: Beati de
facto plurima volunt, quod supra viderentur, quoties in viam ad
Deo postulavit favoris aliquis ipsorum de voti impendendi, et pro-
judicia Dei occulta illi non sequuntur, quin propterea ulatenus tur-
bentur, quod desiderant, illud non ex omnimoda subordinatione
ad Dei simplicitatem, atque etiam quod ad respectum Dei tanto affertur
gaudio, ut aliunde nihil pati possint, quod beatitudinis sim-
plicitate dicitur impediat, et propterea anima Christi Domini ab instanti
sua receptione si plenitudo beata erat, licet de vita ageat mortaliter,
tot, tantisque acerbis doloribus caudatur, quod cruciatibus omnibus istis pro
magna illa hilaritate, et letitia, in inferno animo posse om-
ni non timebantur, et non solum de quo, sed etiam gaudenti animo susti-
nebantur, et.

Haec satis videtur, et solida videntur nequaquam coe-
gissent ad existimandum visionem, et illi correspondens amor, et
sine perpetuitate sufficere ad beatificandum, simpliciter nisi res
in magno momento apparuit, et in oppositis sententiis videtur
ab ipse munitione sum theologorum, et Patrum, qui beatitudinem in simplici
in simpliciter, sed et quod tantum beatitudinem appellant, et videntur,
et absolute stringere possent, Deo reventi revelare, et videri, et dicitur
in ista viatorum, sed etiam lapsus in peccatum, quod et prope illud tantum
damnamus, in hac reas ipse non possit in videri Deo magno pecc-
moxone affici, nec eadem ratio de eo, qui in ista beatitudinis pecca-
ta sua praesentia videtur, atque detestatur, et dicitur tamen jucundissimum,

omnibus tristitia appetentis, quod si penitus allesta sunt, omnibus unquam
 noverunt, tunc modo ablatum, omnibus unquam impeditura deat
 videntur, cum peccatis nostris hypotesis impetum immittens videtur, ut
 si visia beatitudinis impeditur.

Quare, si iuxta Aug. Ang. est

in ipso creationis instanti nescire debuerunt, se esse peccaturos, ne
 qualiter et illa felicitas obnubilaretur, et possibile magis credendum
 est, aliqui et simpliciter beati, qui omnino sit peccati a se de
 incipi. sicut enim dicitur, et ita, factus beatitudinis. Et ratio potest
 summa est ea, que supra innumeras, videlicet Beatitudinis
 simpliciter tali, et perfectis essentialiter proficere debere
 facit, animo nati in terra principi ipsius desiderii, et quod
 ille in immortalitate aspirat, atque inde appetit in solo bene
 esse, seu assequi id, quo solo repleti potest. Verum etiam se per bene
 esse, seu assequi se sepe illud, cuius solius possessione plene qui
 erant.

Reganda est omnia argumenta, sed illis probationibus de
 cendy, et videtur Deus se aliquo solo se potest spatio necessario
 se eodem amare Deus, et affectu etiam absoluto se respondere et
 voluntate Dei de autem dea. Et videtur, quod inde nihil timere
 quod absoluto affectu non sit eis, timere tamen et quidem ex certo
 futuri illud, quod affectu ditionato est motus, seu quod, qu
 anty, et ea se non letet, et absolute in qualiter, sed quod affectu
 principi illis desiderii in exponit in facit, que admodum
 et orator, qui libenti animo sustinet eam, suis se fert, testat
 et in admitti in beatorum viorum, habet sequenter quod quid
 absolute habeat vult, et tamen in propterea beatorum se atten
 ta ipsius ditione velle et in beatitudinis status, et propterea
 in profectio viorum, et similiter videtur, et amans Deus ad tempus
 et talis in deo certis de pudentate illis status, simpliciter bea
 ty in eis, id solo et quid, quod in deo eius de desiderii principale
 plene quiescent, et aspirat ad immortalitatem, seu ad perpetuum
 felicitatem, de qua incertis.

Ad confirmationem respondetur, et fa
 cile, et solidum dicitur, et quidem respectu illis, qui in beatorum

nã ille possidet nomy bonu p se per, leguans, iuxta viam ipius pot
 videri potest, quin obiret notitia perfectioris possidentis aliam, subin
 de hujusmodi notitia in amantibus illis gaudij, seu quod adans do
 anget: in casu vero questionis notitia, signoratio eret circa ipius Bea
 titudinis, communiade illis, factura, quoniam potest in ipius pedire plang
 illa animi sacietate, sequitur. Et respectu illis, quoniam in statu Beatitudi
 nis aliquid petit a Deo, quod in se quatuor, a partibus ad huc e discen
 men, cy illud, quod pretendit in partem ad ipius felicitate, esse
 quentia non illo aequa felia in futuro accy ipio. Denique in xpo dicit
 omnis illa dolory acerbitas sponebatur quæ optime cy Beatitudi
 ne essentiali ipius; q. similitera in obitabat, animus xpi perfecti
 & pleni possidere Deu, et oly in pedebat Beatitudinis accu
 dentale coras ponderate partem animi inferioris, cy dicit in hypo
 res in notitia ipius pedatur possens Dei perfecta qualis ad plang animi
 Us partem superioris illis sacietate, sequitur exigitur, ut in p
 ty.

Sectio 3^a: Vnum videns Deum, necessario amet ipsum?

Duplex in presentia necessitas a Theologis distinguitur, altera an
 nung qua ad speciem, altera qua ad exercitium dicitur per transpositionem
 ad duplex similitera appellata Libertate. Tunc ne penitus queat
 itat tanty quo ad speciem q. pot. dicitur in potens ad actus stratis
 exery voluntas potens in amare aliquid obiecty, cy potens illud
 odire, et nolle, tunc vero necessitas quo ad exercitium q. nequid
 amoris suspendere, committere valet. Quatio vero abiolute, existat
 pcedit, in vero vs presentis prudentia, in qua videns Deu identitely videri
 villy perpetuo amantem, ecy videri Deu infalibily est, hujusmodi
 videri & prout ineparabilis a Dei amore; cum hoc vnicu sensu
 sustineri potest opinio egypty, Et Henrici, scilicet nequid de posa
 Dei abiolute posse impediri amoris ex suppositione videri Dei,
 nã si abiolute, ecy tunc tanty videretur videri, potest in profecty
 ne representationis habere, subindeq. videns Deu ab ipio Deu peten
 ne amet eundem; licet tunc, ut videri, omnino amoris in libera
 sed necessaria, seu ex determinatione alteris futuratio.

Quatio in Deu

respondet V. Honorat a Laboure subcripto, admittere libertate est qd
 ad ipse; quatenus licet Deo tota amabilia sit, tunc per Visionem
 representatam precise nihil habeat, quod videns ad eum de alio,
 et molitione valeat p. vocare; ad visio sic institui potest, ut idem
 si de representat Deo, decernens quod plurima, quod ipse vi-
 dens, haud modice molestus affertur, neque auferre eum vi-
 sionem, Visionem privatam affertur, imo et relinquere incidentem in pec-
 catum, et sic in sensu opposito Visionis eius acerbissimum afficere
 tormentum similibus illis, quod ipse Dns, de insecrantalet as-
 set, subicit, atq. etia, si videns Deo, aliunde licet falso existi-
 marit, se miserum fore, si p.ingat amare Deo, licet eundem odi-
 ret.

Ceterum ut ad hoc ultimo incipiam, opinio ista plus quae
 falsa, et exotica mihi videtur; q. loquimur de intellectu
 Visione intuitiva diu illustrato, inquit p. inde carnis adiectione
 cadere in potest; qui enim fieri valet, et quid Deo intuetur, et
 nequaquam clare, et evidenter eundem ut in se agnoscat, pro-
 pterea q. nonny meo bono, simul existimare, se fore miserum,
 si ipse amet, et perinde hoc sit, ac existimare, se miserum
 fore possessione summi boni, et exclusionem summi miserum
 propterea; si, ut dicitur, et loquitur, Visio Dei, ista in ipso ex tra-
 bit Visio ad alluendum ad amorem, ut in patiatur facultate
 in Voluntate ad actum stantem, in poterit eandem Visio retinere,
 licet insuper p.ponat recentia in argumenta, et permittat,
 aliunde eandem p.poni, et Visio illa allicite pra. prom. et essen-
 tiali, et intrinseca sit; q. in omni representat, et facit presen-
 te, et in omni bono, ut in se; q. simul et ea Visione,
 et quidem similitate naturae, ut quae p.udit in dextera, in-
 poterit subistere in Voluntate videns facultas pra. et
 expedita ad odium Dei, sed quae admodum p.ditat existit, Deo
 necessario amari, officiat tunc, videns Deo libenti animo
 ea omnia p.lecti, quatenus et consuetudine, et aliter in patientia
 detinetur, ut sit in xpo Dns, et sic procedenti in omni est
 Deum opinio ista subiacet omnibus illis argumentis, quibus sententia
 scholastica recitanda venit.

Subtilis igitur Magister in 3° dist^o 1° q^o 2° ex eius sententia, et
Nominalibus, licet negat libertatem quo ad speciem, admittit tamen
quo ad exercitium et tendens, propterea defacto amor beatificus
est prout necessarius, q^o Deus in indifferenter, ut dicitur in Aristoteli,
sed determinatur ad amandum ipsum caribet. Hanc opinionem ex
pressis et inquit D^o E^o 2° 2° 2° de veritate ad 6°, et 2° 2° 2° ad
quod vehementer minatur Aristoteles, q^o 1° 2° 2° 2° et alia p^o
stancia opinione operari militat. Ceterum recentior iste adhaerere
debuerat, 1° 2° 2° 2° et opus postquam, et propterea in illo verba
aliqua inaequivale stramentis eius est, ut in presenti dicitur, et
manifeste ostenditur, quod d^o 1° 2° 2° laudat et 2° 2° 2° p^onuent.
opinionem scholasticam, id est probable dagnoscatur, licet ita casu
ut existimat, et p^ost Aristoteles, et intelligenti 1° 2° 2° manifeste
erit, quasi loco videtur, et tunc in unum voca p^ost copis in fe
delitate, et tunc illis, qui editionis in adbat, et expressio est
in eis locis inquit.

Aboluit tamen loquendo tenenda est d^o E^o 2° 2° 2° in
Dominicanorum, et Aristoteli sententia, inveniunt, clare Deus in totis quo ad
speciem, verum etiam quo ad exercitium est necessarius amare ipsum. Hanc
quod quo ad primum ipsum parte et non ab seipso videtur, perma
detur facile et paritate boni in unum, seu vult universalitate
predicationis, et ad quod amandi quo ad speciem necessitate et vo
luntas creata, et quod quid vult, comit sub ratione boni in ea
universalitate stenta, et nulli est propterea boni illi stantia, atq^o
insuper nihil odire valeat nisi sub ratione malis quibus nullo
tong aparit in bono ita vult et accepto. Sed de genere boni
vult universalitate stentia, et causalitate, licet in universali
tate predicationis, et est stentia universaliter efficacis et it
ad extinguenam amorem, qui predicationis in universalitate in
bono, et illa bonitatis in actu, et hoc totum in potentia prosequi
in poterit intuitivo cognoscis quon necessitate talis quo ad speci
em amoris sui inducet.

Ratione tota, et vult ipsum ostenditur, q^o Deus
in se, et ratione sui boni puri et nulla admixta malis in mo
omne, et totum bonum, et fortiter, et inveniunt in omne id, in quod

Consideramus, amorem propter: 3° in, ut in se, clare pponatur vo-
 luntati, in alioquin loquendo ad id ipsum, amorem boni esse utique
 statim, uti necesse ad libertatem que ad speciem amoris illius. Quod
 ad 2° vero partem, in qua in claudimus prius, et in libertate
 que ad exercitium in indiget libertas que ad speciem pbatum
 appetit ad hominem. Pro preterea, iuxta scholasticam voluntatem di-
 dentur Deum que ad exercitium libera admittere, quod ipsam per-
 modum naturam, sed voluntatem, et pro preterea ut principium li-
 bery itaque tunc consideranda: sed voluntas videtur Deum
 potius per modum naturam, seu potentiam naturalis ut talis
 operari debet ad Deum amorem: 3° ut principium necessarium om-
 nino, cum sit liberum.

Probatur inquit, quod etiam voluntas propter
 a sua natura continua, et sequentem que ad aliquam operationem
 in per modum naturam, seu agentis naturalis se habere
 debet, et nulla alia operatio excogitari potest ad id appetitum
 que amor Dei, qui ut dicitur in se, et clare pponitur: et quod apud
 aduersariis beatitudo foret ad equam in amore Dei videtur,
 proinde amor Dei clare intuitivus videtur, iuxta eorum quod
 perfectum, et plenissima natura habet: sed natura defini-
 tur principium motu, et quietis eius in quo est, et per se, et
 in 2° accidenti: 3° creatura naturali erecta ad imperium ordinem,
 intra que solus plenus, et perfectus quiete continetur, et
 bet per modum naturam operari ad illam operationem, in-
 qua illis quod videtur, et sequentem in per modum princi-
 pium liberum, sed necessarium respicit amorem Dei que clare in-
 tuitus, et voluntas respectu eius de pariter potentia neces-
 saria, et in libera dicenda: et quod divina voluntas, quod quod
 ita de libertate illa essentiali, que aduersariis pretendunt,
 et que, nisi de voce disputetur, et spontaneitate reuocatur, nul-
 la habet libertatem indifferentis respectu amoris Dei: 3° in
 obitane voluntate propter voluntatis creatore, potest per se
 in Dei intuitus induci necessitas que ad exercitium, seu, quod
 in idem videtur, amorem, et impediri libertatem indifferentis, et hoc
 solus discrimine inter voluntatem diuinam, et creaturam, quod illa.

nec ab extrinseco ab amore Dei potest impediri, ut & insuper
ipso actu amandi, nec vero etc.

Probatur 2° absolute, et magis
a priori eadem occasione per 2° per rationem chara Dei p^oponi.
sua voluntati in omni bono, quantum, infinitum, et quidem modo
longe excedenti, nec ly p^oponi, et naturaliter creatura rationalis,
p^oponi & 2° natura p^oponi idem Dei, et per ingenium gratia
Creatura immutabilis, et non potest in vincere, et est elicit^o ob rationem
omni^o v^o virtutis, seu suspensio^o amoris, quod venit voluntati
tati creaturae non potest in elicere illius amoris, nisi ipse ipse
bono per subiectum rationis, et ut eundem, et per elicit^o. Et hoc liquet
debea p^oponi, quod sic manifestum, et bono ingenio, supra vi finit^o
hanc excellentiam habere debet, nisi perfectio p^o obicit. Et de chara
magis p^obat^o procedens, et bono in plura infinitum, et magis ipse
p^oponi allicivis, et p^oponi semet ipse necessitat ad sui amoris,
et respectu cuius libet voluntatis et allicivis p^o habere debet,
ut necessitat illi ad sui amoris, modo p^o p^o p^o intra
genus, et generaliter suo perfectissima, et eundem virtutis
in voluntate potentia passiva, et activa, et activa vi allicivi
sa, et motiva obiecti, et vi ista allicivis in se ipse,
et p^oponitur modo superiori ad modum naturaliter potentia acti
va, seu modo ex generaliter perfectissima, ita est aliud p^o genus
nobilitatis, et possibile sit, licet ista illud genus p^o p^o magis,
et magis perfectum, non potest in perfecte dominari voluntati,
plene et in se, subiecto, et id potest superiorem voluntatis
actum, et applicationis iudicis, et non potest in eandem omnino
necessitat. 2° et bonitas hinc forma in se ipse, et p^oponitur
finito voluntati creaturae subtrahet respectu illius, sicut in
finito p^oponitur divina voluntati respectu iudicis: sed divina
voluntatis omnino necessitat, seu nullum in ea p^oponitur in
finito libertatis: et nec p^oponitur in libertate involuntate
creata: contra ista est propter maiorem, quod facit p^oponitur, et voluntati
divina in vi activa in finit^o elicit voluntate creatura,
et sequenter p^o in finit^o classa divina bonitatis et p^oponitur
et ad ipse, sicut p^o et in finit^o classa tamen operatur ad

Voluntate creat.

Dicitur, ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

Confirmatur; sicut omni ratione liberari quoad mo-
 tusy designantur in debet directy, & positivy, cum sint affectus
 positivus; indirecty, aliquo dicitur quod ad esse debet, quod
 liberari ^{omittitur} exhibeat in ratione in amando, sicut in
 amarent objecty; ut in modo, quo exercitury aliquod, quod
 in exercitury, & propriy creaturae natly, debet posse reddi ab
 illa aliqua ratio profati exercitury; sed nulla ratio
 ratio exhibentur potest a prudente Deo, cum eundem, cum potest
 in amarent; in quibus aliqua species mali ex parte objecti
 appaerunt; ex Deo in se nihil habeat mali; sicut in se
 representetur, potest quod species mali appaerunt
 in objecto ne profati ratio ad propriy in amando, sed ad illi
 odio habendy, & inoperanter sufficiens ad libertate quo ad
 specie, quo est adversary negant; inquit, quod objecty in se

sufficiens, & alio apparet in necessitate voluntatis, quod
Deus sufficienter magis, & necessarius ad faciendum amorem
natum, & sic opponatur perhibitioni: & opponitur enim om-
nibus suspensis amoris in eo, qui datur in illis Deus. //

9. Ad hanc.
formam quod dicitur debet, ut officia ista, ratio, quae in idipso sub hac alia
opponitur. Impossibile est omnino libere, nisi supponatur voluntas
potens ad actum, quo positivè velit omittere, & libere omittens actum
& interpretatur positivè volens omittere, cum est positiva omittens.
nisi positivè imponitur illi, in datur locum simili interpretationi:
sed ut quis sit potens positivè velle omissionem, necesse est, ut ee
opponatur omittens actum sub aliqua ratione boni, & sine illa
in positum positivè amabilem. Erunt opponitur potest videri Deus
omnino amoris Dei, quod illa nulla intrinsece bonitas habet,
& solum extrinsece bona, & amabilia potest apparere, quae sunt
in objecto amoris omittendi dicitur aliqua mali species,
in ipso amore elicendo aliquis labor, molestia, & ita
fuit patet, & nulla species mali dicitur in Deo perhibitionem,
& nulla propterea molestia apparet, sed tamen potest, & necessitas
in amore eius: & nequibus extrinsece, & indirectè amabi-
lis est in illis circumstantiis, omnino amoris Dei

Confirmantur.

Videtur Deus in habet iudicium indifferens, sed determinatum ad
amandum Deum, nec cognitione aliqua tangitur perhibente
ab amore Dei, quod dicitur in istum opponitur natura allucientia ad
amorem: & in potest ee libera respectu amoris Dei, & libere in
diferentia, iudicium essentialiter includat. // & in alia mensura
in deberent censeri libere motus primo primum amoris, quod af-
fectum, quod propterea illuminationis sanctae includit gratia
excitantem, & in quod necessitas boni actus, ex eo oritur, quod
objectum ipsorum, & illo aspectu, & prodeit ut bonum, & ut malum prodeit
opponatur voluntatis, quod propterea necessitas afficitur erga
illud, & ab eo avertitur, donec illud esse ratione incipit
in specie melius objectum, atque deliberare circa ipsum.

Ceterum hoc

ratio sub his tribus probatur, contra plerumque ea stantes, scilicet,
omissionis. prout libere esse prout repugnant, probatur regulas.
Si oppositum argumentum tenet in subiecto potest libera sine poten-
tia expedita ad ductum actus positivum ad invicem in potestatem,
seu quoniam ex parte actus intelligatur facultas saltem ad actum
inducendum omissionis alterius actus, eundem (procludentem) quoniam
libere esse potest positivam omissionis: sed non potest esse a-
niam huiusmodi potestatem, et facultatem in se, quod necessarium est pro-
sentia libere positivum se cavere. Aliter idem, iuxta
argumentum objectum necessarium amorem nisi ex parte illius
aliqua mali species appareat, et aliter labor aliquis timeatur
in eo amando; sed motus huiusmodi patet ad omittendum
amorem, sed potest exigitur ad positivum nollendum, et directe
objectum, et indirecte objectum, et directe amorem illius, in eo
possibile prout, et prout prout, et prout omissionis libera
actus.

Quoniam facile solent adversari argumentum dicentes,
omittentem libere prout amorem in idem dici in interpositivum volentem
omittentem, quod potest, et dicat esse potens debet velle positivum amo-
ris omissionis; sed quod amorem potest, in amorem, quod id sufficit, ut in-
imputetur amorem omissionis, seu in amorem, quippe ad inducen-
dam amorem omissionis, seu (quod in idem recidit) ad excludendum
amorem ita, ut id alicui imputetur, perinde se habet in amorem
quod quis amare potest, ac velle positivum in amorem, et in idem pos-
sibile amare, ut ea ipsa tribus patet: quare licet plerumque pro-
sentia libere omittendi amorem quoniam facultas positivum
ve volendi omissionis amorem, et potest positivum nollendi amorem,
quod ipsa insufficientia objecti ad necessitatem ad amorem,
sit sufficiens motus prout voluntatis, seu voluntatis
positivum, prout in actu, et dicitur, signato, cognoscatur,
seu advertatur; at id ex tribus necessitatem, quod omissionis, actus
in sit, motus positivum in requirit, et tunc est tribus libera,
extrinsecus, et ceterum interpositivum habens motus, quatenus
motus ad amorem alliciens ad id efficaciter, ut necessitatem: qua-
pro sine petitione principii, ex necessitate motus ad omittendum

amandi necessitas colligi potest, maxime, si omnino parat, et
aliunde supponatur in voluntate facultas expedita ad actum, sive
sive illi directe, sive indirecte supponatur in se, et oportet, omnino
ad unum omnino, et omnino pariter omnino interpretari
amandi, propterea quod et illi, quo omnino amandi potest
prohibetur.

Hinc ad hanc affirmationem negandi, ad omittendum est
tunc necessaria est cognitio necessitatis ab objecti amore, cui
potest omitti, atque aliter in se necesse ab illo, sed potest
ad ipsum accedere: sufficiens, cognitio proponentis motum
amandi in se, et ita officat, ut necessaria trahat voluntate ad
amandi. Sed si similitudinem dicendum, indifferentia propter liber-
tatis in se necessaria ostenditur propter motum attractum, et
retrahentem, quod hanc voluntatis libertatis trahentibus,
sufficiens proinde, ut saltem libertatis ex parte, indifferentia
sufficiens in se, sufficiens quidem ad actum propositum, sive amandi
sive odii, in tamen necessitatem ad illi. In affirmatione validiore,
sed solum ad negandum pro libero omissionis possibilitate, hanc
tamen aliunde permissam supponitur facile eliditur, si in imper-
tinenti gratia excusant, propter affectionem includit ad Deum in-
nobis talis liberi influentibus, gratia incontinentia, et sequenter
in debet mensurari in modo, quo alii actus amandi eliduntur,
et quod in sufficienti, facta semel repetitione propositi omissionis possibili-
tatis dicendum potest, ad propter cuiusque objecti necessitatis pulchri-
tatem in voluntate amoris, et fugae, et profectionis, pro objecti modo,
in modo, aut mixto proponatur, quod propter illa valde imper-
fecta sunt, et in sufficienti ad deliberandum, paulatim vero propter ob-
jecti crescentiam, saltem ex parte sufficientem ad voluntatem, objecti
in ad hoc est bonum, ut eo quod carere non possit, neque in malo, ut permissum,
et tolerari non valeat, unde si fuerit libera voluntas ad velle, et nolle
quidem, et ad omittendum velle, et nolle illi.

Profectus est arguunt in officio
de proinde dicitur, nisi indicatur ad foras superius in nostro discussus,
ad defectum, scilicet bonitatis allicientis. Opponunt Augustinus de divinitate,
et c. tenentibus quinto dicentibus, aut voluntas in se, aut libera dicitur.

quod de malis videtur, ut patet attendatur frater Augustinus
 ubi quod voluntas in se parata, sed per actum ubi supponit. Nec
 satisfacta, ut perpendat. Illa voluntas in se parata quod de voluntate
 a 2o ad hunc quod dicitur in hoc, sed alia Augustinus verba ubi ex-
 perdit: quod dicitur solum defendit determinationem naturalem
 cuius de inclinationis in voluntate respectu alioquin, et
 cuius in inclinationis in voluntate etiam in indifferentia.
 Dicendum est quod Augustinus loquitur de libertate in coactis, seu quod
 Photisto essentiali appellant, in vero libertate indifferentia,
 quandoquidem voluntas, quod dicitur seipsum amat, vera voluntas
 est, contra se in libertate indifferentia.

Opponunt 2o, urgentis

1o quod patet quod aliter dicitur, voluntas in se parata dupli-
 1o circa, uno modo quantum ad exercitium actus, alio modo quan-
 2o ad specificationem actus, quod est ex objecto. 1o modo 2o-
 2o voluntas in se parata ex necessitate in se parata, nec dici
 potest, ille loquitur de alio, objecto parata dicitur clare dicitur
 quod statim subdit, quod defectus, cuius est boni habet rationem
 in bonis, ideo illud solum bonum, quod est perfectum, lacrimabile
 dicitur, et tali bono, quod est voluntas in se parata in velle, quod est
 beatitudo, quod verba et applicet objecto quod ad specificationem
 ne necessitatis, in primo modo verbi scilicet excipienda: 2o
 quod dicitur de veritate a 2o ad, quantum ad illud bonum, scilicet neces-
 sitatis quod ad exercitium, quod inest libertati voluntatis in quolibet
 statu naturae respectu cuiuslibet objecti.

Respondeatur nihilominus,

objecta testimonia generaliter procedere, et excipi posse de necessitate
 quo ad specificationem, in quibus respectu Dei clare patet, sed respectu
 aliorum quorumcumque, quod apparet in testimonio intelligi potest de bea-
 titudine in omni, et de beatitudine naturali, in qua licet sub
 ea opinione nihil mali apprehendatur, bonum tamen in repen-
 sentantia modo saciat, animi naturali affectionis patet quod quod
 ab utraque facile mens creata oculis suis aversare potest, ut in illis
 obiectis dicitur. Deo vero clare patet in solum pure bonum, sed in infirmitate
 bonum deprehenditur, et modo profertur saciat, affectus, necita-

Videtur, ut videtur possit avertere ab eod[em] oculis mentis sui.

V. eod[em].

modo excipiend[um] est, propter quod ex de natura naturae procedat, in q[ui]bus
Beatitudin[em] natural[em] spectatur, sed q[ui]a dicitur procedit de Beatitudin[em]
qualib[et] cognita tamen in se, & abstractiv[em] V[er]o modo natural[em],
qu[od] habet homo, & quod est creatura rationalis in statu naturae, qu[od]
modo d[icitur] etiam post elevation[em], de Beatitudin[em], imitatur circa Beatitudin[em]
supernatural[em].

Opponunt 3°: Voluntari ex receptivis liberat[ur],
nulli q[ui] afficitur obiecto, in quolibet traditionis parte, voluntatis,
& quoc[um]q[ue] lib[er]i opponantur potens lib[er]i & p[er]fecti, & lib[er]i p[er]cere:
Sed voluntas videtur de[us] in exitu in d[e]o, sed essentialit[er]
ita immutata, prout q[ui] ead[em] perseverat: & ut tunc libera per
manet salte[m], ut amari suspendat. Vident 4°. Quis dicit
transcendit voluntatis, cu[m] in illis, sed intellectu intrinseco, sed
per nihil lib[er]i extrinseco potest voluntas transire de intrinseco
indifferentia ad determinat[um] in transcendo, quippe immutatis omni
intrinseca extrinseca dicit, aliquid intrinseco de novo subiecto
accidit, & eadem ab eod[em] 3°. Vident 5°. In beat[is] remanet cognitio
naturalis, & directio, ut tunc in d[e]o. Hanc p[er] q[ui] d[e]o a 7°. q[ui] potentia
proxima ad declinand[um] a d[e]o, & adhaerend[um] alteri obiecto; q[ui]
huiusmodi potentia in solis voluntate, & cognitione naturalis,
vota salvata, & subiectis, & multo magis, si q[ui] d[e]o add[itur] creatura
affectis ad ea obiecta, quae naturali cognitione restringuntur.

Arguitur autem potest, scilicet libertate, & tractat[ur], quod tamen
adversari, in admittenti. Dicend[um] 3° absolute est, voluntas in
ita conditionib[us] soluta est, ut naturali sua s[er]vitione in se determinata
ad p[er]sequend[um] id quod bonum, & tunc fugiend[um] malum: quidam q[ui] pariter
ea essentia sua necessitate censetur amari bonum, & ut e[st] in se
lib[er]i opponatur, & modo longe perfectioris, quae naturalis sua s[er]vitione
p[er]inde q[ui] prout obvenit de necessitate, atq[ue] etiam suspensio tamen
qua in ordine ad reliqua bona potest, cu[m] indifferentia ip[s]is fundit[ur]
tunc in eo, quod hinc inde transiit in se bonum, & bonum neg[ati]ve plene
saciantibus sollicitetur. Quidam quod d[e]o potest, p[er]tinet q[ui] nob[is]

necessitate in fundam in voluntate, sed pure ad illa permissa, ad
positive induci a passione intrinseca Dei, quae admodum apud adversariis
dici debet de necessitate opposita libertati & necessitati.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

patet officia strata. De Dominione, et affectu simili argumento
impugnaret auxilium extrinsecum, quod potest esse per se
tunc, cum quibus modis nobis sciatas est, ultra nobis cum admittentibus
possibilitate auxilii extrinsecum, extrinsecum impotentia ad potest
per sola denominatione extrinsecum, in quod aliquid intrinsecum
aufertur, induci potest fortiter pro aliquid pure extrinsecum,
sed de denominatione huiusmodi plerumque sunt pariter extrin-
secos, et quod principale potest adesse, tabella per adversariis, et de-
fectus aliquid extrinsecum. Unde etiam in principia naturae ista
amare, cum amare non cadit supra voluntate, et accidens quod-
dam a substantia reali distinctum, sed in ipsa reali substantia,
quod propterea requiritur in ratione inmediate influere in amorem,
et similibus dicendum est de intellectu, quare denominatione di-
stentis Dei intrinseca est subjecto, quod proprie amat ipsi, et
sequens per ratione intrinseca determinatur, et necessitate
ad amandum. Et ut autem statueret placeat adversariis, de-
potenti, intelligendum est, et volendi, potentia voluntaria est ea pedi-
ta ad amandum aliquid, nisi pro intellectu cognito eiusdem
recepta intrinseca, cum ipsa, cum potentia intelligendum, quod
iuxta plures sufficit, cum hoc ipso cognito saltemmediate sit
intrinseca voluntati, quod voluntas, et intellectus, videtur natura,
et supposito insunt: ponitur igitur sufficit Deum amandi in-
trinseca voluntati ad studium faciendum in actu, et proxime medij
potente, tunc necessitate ad amandum Dei necessitate opposita
libertati strata, sed etiam necessitate excludente libertate
strata, ut ea ipsi tunc patet: quippe voluntas in se non
tunc sui indifferens ad amare, cum amare, ut in ipsa sola
stat expedire, et indifferens prima activa ad amandum, et
in amandum ex ratione, in tantum tunc remota est potentia, ita-
est indifferens: quatenus absolute per cognitione potest et ca-
pediri ad amandum, et ipse indifferens proxime cognito.

Indifferencia p[er] sua p[ro]ponat, in nihil talis deexaminate p[ro]ponat
necessitans ad sui amoris expectandam, v[el] cognitio[n]em obiecti, v[el]
Voluntate[m] expectandam, & in p[ro]videnda[m] inde let[er] illis, ut a se actum
libera[m], & necessitatem

Et p[ro]p[ri]a confirmatio est tunc, ubi potest, quod
in institutione libertatis in actu p[ri]mo sola voluntas, & cogni-
tio[n]is obiectum necessitans admittunt, quod quid tamen aliunde
Voluntati obveniat p[ro]p[ri]e ab eam impeditibile, & in p[ro]videndo illi
cy, aliter non libertatis carere, ut sic dependere possunt in p[ro]
Libertatis ad omissionem motu p[ro]cepti, & in omni ad omni-
tionem actus p[ro] deexaminate, & tunc quod sine tali valide argui po-
test, nos deo, qui hoc in admittunt, nec levis tangit, & p[ro]
tealia ad institutionem libertatis requirunt carere, & p[ro]
omni & p[ro]videntia[m] manifestis, & de eorum Deum indifferenter
applicantis sui scilicet in utroque libertatis carere, & p[ro]
deexaminate voluntati omittunt, & in p[ro]videndo Deum
in invematur p[ro]fata carere, & p[ro]videndo, quod tunc tunc
in velle dicitur ita deexaminate voluntate, in potest a se de
situtis ad equata libertatis, licet simul carere, & admittunt
co[n]gru[ent]ia illa naturalis.

Opponunt, & respondet eam illy superius
inveniat, p[ro] quo Deo p[ro]videntia[m] sui ad se p[ro]cederet, & p[ro]fata revela-
at, p[ro]videntia[m] in solo brevi defectus, & in eum huius velle mutandi
sed in super tamen damnationis p[ro]p[ri]e peccata post habitum p[ro]
omittenda secutus, in quo casu potest velle Deo hoc omnia de
ferre, Deo, & ut inq[ui]t liberalis, imo, & ut in se tunc sibi a p[ro]fata de
le ad dependere illis amoris. Respondetur, hoc etiam argu[er]e, & nullum
letis p[ro]p[ri]e libertatis suaderi. Absolutè negatur illis am-
p[ro]p[ri]e, & velle Deo in potest in p[ro]fata animo hoc omnia
ferre, & velle, & quid in se, Deo in his omnibus tantis in
le honestissimi se deere, & p[ro]p[ri]e illis summo amore, summis que
Candide dicitur, & p[ro]fata in potest in amare ip[s]os, nec in se-
formare illis voluntati simul displicent in peccatis, in quo
sciet, se postea culpa sua, & sua voluntate Deo la p[ro]p[ri]e.

Opponunt

Potest videri Deus velle carentia amoris Dei, & est liberare suspen-
 dere amoris quidam: Quia videtur legitima, et licet in omni in amans
 sit fortiter volens amoris carentia, omni tamen volens carentia
 amoris alicuius objecti ultro omittat illis amoris; et si liberare omi-
 tens amoris dicatur interpretative amans carentia amoris. Ante-
 cedens vero persuadet: non potest Deus decernere in occurrere ad amo-
 rem et videri ipse, id est illo manifestare, in qua quidem hypothese li-
 cet non potest amare Deum, potest tamen se debere se reformare et
 negatione suam ad amoris, et sequenter nolle et, sed potius velle illi
 carentia. Hoc est argumentum libertatis et libertatis totius, tunc placet,
 et in facta hypothese omnino amoris non esset libera, sed necessaria.

Absolutè distinguatur antecedens, potest velle carentia amo-
 ris Dei aliunde inducta, et sequenter sibi necessaria modo, car-
 rentia non sic aliunde inducta, sed quia non libera exercitio in-
 duceret nego antecedens, et ego, quod interpretatio ibi inmutata
 fundatur in eo, quod directe, et indirecte, exercitio, et sic signati
 liberè suspendatur amor, et propterea illi carentia in amant
 imputetur, cuius oppositum veniat in objecta hypothese, in qua
 videri Deus, ut se divino voluntati reformaret neganti sur-
 sy ad amoris, velle quidem potest in amare, non vero velle sibi li-
 berè, et aliter quo liberè aut amoris excluderet: quod si supponeret
 sibi negati.

Opponunt. Libere intuenti Deus in amant necessariò
 amoris Dei, sed liberè, et amor Dei non sit boni iussum, et infinitum;
 potest propterea nolle eundem: quod multo magis suspendat ipse,
 et longe minus sit omittere amoris alicuius, quod nolle quidem
 amoris. Nec hoc argumentum vadit rationem, et facile aliter solvitur
 distinguendo illi assumptum; non amant necessariò, sed liberè reflexè,
 et ut objecti quod in actu sit signati, potest et eodem sensu nolle
 ipse; hoc est nolle elidere actum, quo reflexè amet amoris Dei, quod;
 hoc enim, cum nihil propterea persuadet adiuncta pro bono exercitio,
 et ut objecti quod, nego, et enim amor se non desiderat, formatur directe
 in Deum, et si suspiciat ut unum, et aliter potest minus objecti quod
 requirit non in actu exercitio amor sui, nego tamen in voluntate
 videri Deus, et sit possessio regni boni, et modo rationis.

Natus illis qualiter de Beatitudine, ut alibi expositus est ab eadem.

Ex dictis patet Colliguntur, rationes scilicet in utroque necessitate, ad amorem Dei offerre, sed determinati ad amorem maximum, qui est virtus perfectissima ea per se habet elicere potest: unde optimi inde inferunt. Deo, videlicet Deus, in virtutibus supernaturalibus, in instrumentum, adhuc necessario amore naturali, ad quod se ipso potest, Deus presentatur; quod licet deus per se instituta sit de se, tamen ad amorem supernaturalis, per accidens tamen in data hypothese est citare ad amorem naturalem, ut pote qui convenienter videtur, cui convenienter pariter stimulat cognitionem Dei naturalem; quod est converso cognitionis naturalis nec per accidens nisi se possit ad impernaturalem amorem.

Secundo: An, quatenus Beatitudo adferat seculi peccabilitatem?

Peccatum, Beatitudinis defacto nulli, nec permittit peccatum nec actuali nec habituale, iuxta illud Sapientis, iniquitas intravit in eum. Et certum, Beatitudinis etiam essentialiter accepta, et virtutibus in nobis operatur in eis, in quibus est peccatum actuali tam mortali, quam veniali, quod per predictas virtutes Beatitudo formaliter includit amorem Dei, loquendo, iuxta nuper dicta, maximum, seu intensissimum, qui ab habente illud elicere potest; et causa omni veram amorem intenti in se, erga Deum in solo excludit peccatum mortale, quod aversionem ad Deum essentialiter importat, sed etiam veniale, quod deviationem praesertim ab ipso Deo; et a tali implicatone deprehenditur, aliquo quomaxime potest amare Deum, eundem omnibus proficere, illud tamen ad hoc, simul ab eodem se avertere, et alteri aliter bono proponere, et aliter ad Deum aliquatenus divertere; quando quidem aversio est Deo carentia tanto dilectionis necessario seculi affert, et diversis, seu deviationibus inordinatis, seu repudiationibus in amando illi.

Et certum, Beatitudinis naturaliter saltem excludere etiam.

peccaty habituali tam mortali, quæ veniale, æz ut sic ex-
pellat omnes miferias, & aliqñatim quin beatissima miferia
ut eñ habitualiter eñq̄ levis peccatory. Quibz positis: Amas
Beatitudinẽ forz eñq̄ absolute, atq̄ essentialiter eñq̄ ungi-
bilẽ, & peccato habituali. Tatis mibi efficacissimã, & beatitu-
dinẽ forz eñ communicationẽ Dei mabet intimã, maximã,
de ipsa diversionẽ, & conjunctionẽ ex eodẽ, q̄ eñ prout in fusiõẽ
vitiũ ex peccato habituali tam mortali, quæ venialitẽr potẽ
quod essentialiter includit aversionẽ, & alitẽr diversionẽ a
Deo, quã licet ppter permanentiã habitualẽ communicationẽ
alienatur, respicit tamen actionũ, & exercitiũ, & licet in phyica
sed in moralitẽ existentiã, nõ signa, seu maxima junctio,
& communicatio actuali, & per modũ exercitiũ nequit in esse
moralitẽ inferre carentiã profate aversionis, & diversionis
a Deo.

Confirmatur, labitẽ, & ex parte Dei idẽ formatũ
argumentũ: Deũ per Beatitudinẽ forz se probet creaturã
nali providendũ, & fruendũ immediatẽ, & in seipso, quod
eñ maximũ amicitiaõ signũ, scilicet admittere creaturã
ad communicationẽ intimã, & omniã sub bonitatis: q̄ nequit
simul respectu quodã veniã immunitatẽ gerat, & nequit in eandẽ
ibi profate resistere.

Dicitur: Quod pluri theologi sententiã
possent Deũ infundere gratiã habitualẽ, quin remittat peccaty:
q̄ eñ potest aliquẽ ad sui visionẽ, & fruitionẽ admittere,
quin eodẽ resnet peccaty. Instatur argumẽtũ in peccato actuali
quod pariter ab illis theologis absolute coniungibile defenditur
ex gratia habituali, ex tamen coniungi nõ potest ex Beatitudinẽ
forz. Concedo igitur antecedenti, negativa eadẽ, q̄ gratia essen-
tialitẽ totũ habet virtutẽ creaturã nãlẽ in eñ impernaturali
operariõ radicalitẽ, & stat quã ex primẽ creaturã nãlẽ sic
virtutẽ in operariõ, nec necessitatẽ ad operandiõ impernaturali
lẽ, & ppter ea eñq̄ in eñ objectũ signũ divinẽ dilectionis. Bea-
titudinẽ autẽ forz, ex in operatione consistat, perinet ad actũ
& eñ potestio actualis signũ boni, p̄inde q̄ potest operariõ a Deo

in remittente omni offensa, & perfecte in se deserviente creatura
habet ex qua familiaritatis maxime instituit.

Dico V. Beatitudo

fortis potest coniungi ex persona cuius intensissima, ut dicitur in apoc.
Duo, de inter mortales desideratur: q' cuius ex peccato tra-
duntur. Hec ergo cogit q' inflicto p'one in acludit amorem
amicitiae infligenti illi; immunitatis tamen intima omnium
bonorum excludit omnes aversiones, & immunitatis illius, qui ex
altero bona sua tan liberaliter immunit.

Itaque V. Ita ergo dicitur

pro factis inquantitate potestatis, & probata facit, quo ad
peccata actualia, q' dicitur ita licet in se dilectio Dei, tamen
necessitas ad dilectionem Dei super omnia maxime, quo tra-
diti potest ab eo, qui p'one abnotat, ita ut ille quoq' ad
impediri possit ad eo per subtractionem suam, ut tamen
possit ipse libere suspendere amorem illi maxime; sed neci-
tatis ad dilectionem Dei maxime e' identitatis impotentia. Inmi-
plicitate talis ad peccandi tant mortaliter, & venialiter q'. Sed
q' dicitur in apoc.

Probata affectio quo ad peccata habitualia q'a

Deo seipsum aliam partialitatem ostendens exercet circa eumq'
amorem amicitiae utiq' maxime, ex nullo huius amoris
signi proprio ex hisce possit: sed amor Dei amicitiae
nequit in se remittit peccata mortalia, ex Deo n' possit simul
exercere circa aliquem amicitiae, & inimicitiae, tunc talis
et si maxime sit amor profatus, seu maxime immunitatis.
Vus divinus bonitatis, nequit in se remittit peccata
venialia, si quod p'viderat, ex peccata veniale ut habitua-
liter peccaverant licet n' requirat ea parte Dei alij imi-
micitiae, ne excludat amorem amicitiae, supponat tamen
aliquo diminutione huius amoris q'.

Itaque V. potest tamen

Beatitudo fortis coniungi ex potentia prima peccandi in-
sensu dicitur, in ex potentia ad peccata, quo imper-
dit ex dicitur illius: an n' p'cedit q' p'cedentis p'cedentis,

in qua Beatitudo formalis dependens alicuius alicuius proinde
pendens tamen ab omni exercitio libero elicitio in instanti ipso
primis existentis illius operis, ut Dominibus saltem patet Angelis
Beatis tenent Theologi, sed absolute, et procedendo ab omni di-
positione positiva divina voluntatis, contenta potestate quod de
Beatitudinis essentia, et sub his tunc dependens transmutanda
Dominicans sententia ab hereticis, et hominibus, quibus
in paucis ex notis, et de Ripalda accidunt, et c.

Probatur. Non:

repugnat ex tunc, Beatitudinis formalis operis dependentem ab
exercitio libero pro eodem et ipso instanti exercitio, uti quibus
et Alvinus docent in ipso defacto tunc. Et in paucis de An-
gelis, quod inter fuit aliquando in Theologia in unum ad
dist. 3. 33, et aperta ratione ostenditur eadem, quod dicitur
ut Deus, cuius potestate eadem, ut volens, et dependentem a
quocumque et solutione ferre nisi soluta in possibilitate potestate
nec aliquo essentiali et illa, et nulla similitudo essentialis in
possibilitate invenitur in eo quod potestate ad ipse ille, qui
beatus, per aliquo potestate actu regulato, cognoscit et videt
licentia infusa se exercitio, quando quidem Beatitudo formalis
desse et in unum et eadem et in unum et in unum et in unum
et pluribus exercitio potestate, et dicitur in unum et in unum et in unum
entia infusa regulato actu, et in similitudo et debet
potestate in unum et in unum et in unum et in unum et in unum
operis, et operis dependentem ab aliquo potestate actu in
eodem potestate et ipse exercitio per facultate potestate ad unum
quod dicitur et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum
et illius actu, et ad aliquo actu similitudo illicito et illustratio.
Sed tunc in unum et in unum et in unum et in unum et in unum
peccandi quippe adesset in eodem instanti, in quo creatura illa
nec potestate potestate et esset et peccato omittente illi actu,
in peccavit, sed non potestate potestate et in unum et in unum et in unum
et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum
et illius et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum
et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum et in unum

Sola id.

illig entimematis ea negari posse videtur, ostenditur sic
 qd si Angelus defacto in eodē tempore dicitur meriti remanere
 beatitudo, et se fuerint illa punitio, et potuerunt eodē dēme-
 reari, seu peccare, ut illa dēmeriti sunt, et peccaverunt per
 motu, opus illud punitio, cōmunitio fuit exercitio potentia pro:
 timo ad peccandū, et eadē potentia de pōssendū dicitur beati-
 tudine fuisse in illis in sua pōssessione. Et cōtra pōssessionē potest
 deus sperare beatitudinis dependenter ab exercitio libero honesto
 exercitio in eodē instanti, ut cur in pōssessione offerat, et pōssessionē de-
 pendentē ab exercitio honesto tunc dicitur a creatura tali
 etia libera ad peccandū; qd que admodum deus uti bonorum suorum
 ut pōssessionē dōmīnū potens nolle sperare beatitudinis nisi pōsses-
 sionē ad libitū ei scientia aliter opus honesto, potentia
 multiter, et ob eadē dōmīnū dōmīnū nōllet eodē dēmeriti
 libere honeste se tunc pōssessionē cōmunitio, et aliunde pot-
 est peccare, qd in iungibilitate beatitudinis et peccato nō affert
 necessario in iungibilitate, et iudicij et potentia pōssessionē peccan-
 di, ut sita in gnōtia habituali, iusta pōssessionē exercitio
 in pōssessionē et peccato, et iudicij et potentia pōssessionē peccandi
 iuncta; et etia in dilectione dēi super omnia, quod
 pōssessionē licet in pōssessionē et odij dēi, cōmunitio et potentia pōssessionē
 ad odij illud. Et qd difficultas omnis desolvitur ad pōssessionē
 tutiva potentia pōssessionē libere ad peccandū.

Insubstantialiter

et pōssessionē avertit, et simul preoccupatus, et impingitur pōssessionē
 ino cōmunitio adversa sent fundamēnto. Cōmunitio libera tēdē,
 seu potentia pōssessionē ad peccandū nullū essentialē oppositionē pōssessionē
 ferunt et beatitudinē fontē; qd pōssessionē et eadē dōmīnū ad
 ea potentia supponatur libere vitare peccatū. Pōssessionē ante-
 cedens: virtutiva pōssessionē libere tēdē pōssessionē naturā absolute, et
 se peccabilis, et supponatur, in qua ē talis natura, similitera peccato
 essentialitē in repugnant, reducuntur ad voluntatē, et pōssessionē ob-
 jecti et sufficienter cognitione pōssessionē pōssessionē, et pōssessionē
 ut pōssessionē (mag ad peccandū penitentiā ē facit quod pōssessionē
 et fieri, ac omittit id, quod fieri pōssessionē) et pōssessionē.

libere divinae scilicet relinquentes, committentes libere arbitrio eius
determinationis: sed haec omnia nulli habent essentiali oppositio-
ne ex beatitudine forelibi. Major omnes admittunt, quibus
pro determinatione remanent ex divina omnipotentia pro para-
tionis ex alijs capitulis, in presentibus illis curant, & facile videntur
sunt ea de facultate illis defectus modo omnibus simulabatur.
in minus etiam invenimus omnes patet quod in pp^o objecti suffici-
enti ad vitandam potentiam peccandi, & quae

Probatur

prodicta mix: pp^o sufficientia vitandae libertatis peccandi in pu-
gnat essentialitatem ex beatitudine forelibi, in conditione in-
divisa deus ad quod adversari potens hanc suam oppositio-
nem devolvunt, qua parte includit cognitionem praecipue pro-
hibentis, imperantis objecti preclusionem, ut etiam ipse notat ex
Beati optimi usum, quod deus praecipit, & prohibeat, ne quis in-
per qua parte dicit pp^o sufficientia ad preveniendum p. q. objecti,
quod amare cognoscitur, Petrus in pp^o hoc non debet habere ten-
dentiam huiusmodi, objecti istud amandi est hic, & nunc, & profere-
dy deo: ty q^a Iudaeis huiusmodi in usum, & Geronymus, sed etiam hanc
tenet, & in omnibus peccatis haereticus est, & multo magis qui praecipit
potens praecipit peccare, & recipit in peccato: ty q^a ab omnibus scho-
lastis ex subtili Doctore sententiarum dist. 23, & dist. 24, & 25.
C^o 2° d' Angelis, & realiter in semel videtur ut necessarium ad vitandam
mix libertatis ad peccandum omnino iudicium erroneum, quantum ex
practico, & speculativo ab usum patris amantur, ne eviden-
ter in p. betur hereticus; verum etiam ab Angelis habet, in 1° dist. 24.
q^a 2^a, a 2° ad 2° ibi erroneus ille, ex quo omne peccatum procedit,
(cum qui in omni peccato invenitur) & ex ratione electionis, & quod
Phylotopius ait, omne malum ignorantia est: fore tamen in 10-
lig electionis, sed inveniunt, aut intellectus, in pp^o habentem tenden-
tia: V. l. p. q^a 6^a ad 2°, & quod de peccato in praedictis igno-
rantia, sed absentia soli considerationis eorum, quod desiderant de-
betant, & hoc modo peccavit Angelus overstendo se pro libero
& arbitrio ad proprium bonum ab ordine ad regulam divinae voluntatis:
3° denique q^a 1^a de malo a 2° ad 7°, peccatum de manu in presentibus

1) ex defectu rationis, qui habeat rationem straxitatis, sed id est
 2) defectus, qui habeat rationem negotiantis, inquam, videlicet ut lun-
 3) talis qui non fit regulata regula divini regiminis, habuisset ta-
 men defectus ille rationis straxitatis, in inveniunt, uel sic videtur,
 ut post quod suo tendendi modo recte rationem straxitatis
 Primus,

l' ipi aduentarij, ut idcirco difficultates straxitatis, iudicij
 p'maximas, & efficaci, procedunt, iudicij illud defectus, p'ra-
 cticy in eadem antecedenti ad motionem, l' p'cepti voluntatis, &
 sequentia q' involvere peccaty: q' n' poterit e' de virtutibus poten-
 tia p'ima ad peccandy, cy hoc procedere debeat libera volunt-
 tatis motione, & applicatione culpabilis, ut post quod inveniunt
 & debet cy carentia culpabilis huj' applicationis, l' motio-
 nis; p'p'erea q' ad virtutibus libertatis p'ima ad peccandy
 sufficienti debet cognitio ex motione procedenti, seu inde-
 pendentem ab illa carentem. Hoc vero cognitio, cy q' n'
 debeat carenti illi tendendi modo habere, est p'cedere
 cognitio representant, & affirmant delectabilitate, l' mo-
 ditate objecti, na hoc sola sufficit, ut illud objecti amari-
 queat, l' difficultate objecti p'sequendi, aut inmoderate
 g'ndi; na hoc ipso poterit amari; & si alterutra cogni-
 tio per se ipso simul representet, objecti e' aut v'it' aut
 p'cepti, l' iungatur cognitioni l'ca sui p'v'it' seu
 p'cepti, resultabit necessaria potentia p'ima n' s'ly
 ad p'sequendi, l' fugiendi, ut cy q' illud objecti, sed ad h'
 l' p'sequendi, l' fugiendi cy peccato, subinde q' potentia p'ia
 ma peccandi. Sed cognitio n' i'posita n' d' n' p'v'it' b'it'
 cy v'it' n' intuitiva d' n' cy carenti poterit etia' simultate' nai-
 tate cy eade' s'ponit; na e' modo suo tendendi nullo p'ndi-
 refert s' p'p'ositione cy modo tendendi d' n' n' intuitiva, p'v'
 de q' etia' defecto simul cy v'it' n' admitti, licet defecto v'
 n' p'p'etia resultet libertas ad peccandy; quod defecto v'
 d' n' s'p'etua independentem ab omni exercitio l' b'v'it' simul
 exercitio, n' q' p'cedit, inam'v'ibile, cui' carentia intel-
 ligi debet p'v'it' l' n' p'v'it' p'cedere ex parte libertatis; q'

Dices, unde similitudo colligitur, etiam defecto Deo:
tunc est liberum ad peccandum, et consequenter in ipso peccato, sed veluti
ex sequenti impeccabili. Hæc illationes; quæ sunt in istis, ut ig-
nominiam, antecedentem omnino Deo afulget, sed attenda:
in ipso in dolo, et dignitate altera ex naturali sterilitate est;
ut potest nullo præcedit dispositione actuali, seu per mo-
dy exercitii in creatura naturali, quæ ipsa sit præstantissima cogni-
tio, quæ creatura naturalis in virtutibus suis, sed luminis superari ad, in-
ferno instructa elucere, et habere potest, quo tunc illis superant
ordinis cumulatissimi regulat. quare licet ex arbitrio absoluto
Dei possit in altera præmitti, aut sperari, quæ post exercitii aliquid
piæ, et salutari in eodem instanti elicitur, modo tamen in sic præmi-
ta esse speratur, nec tunc est, et simili solutioni alligetur, sed:
potest post finem huius mortalitatis, et defectu virtutis, atque in ipso
ingressu, et in istis altera virtus speratur.

Dices 2°, saltem defecto
admittendæ est potentia præmissa ad peccatum, quæ expellatur.
Primo, et amittatur Deo virtudo fortis, quæ admodum in virtutibus
invenitur potest ad peccatum, quæ elicitur gratia ipsius sine
libertate eorum accepta. Hæc etiam sequitur, quæ similitudo:
potest etiam respectu gratiæ in Deo in reperiatur. Ratio:
Vero ex dictis satis si plena est, virtus, sicut est actus, atque
exercitii facultatis naturalis, seu quæ ceteras prætere debet,
propria ex natura sui tan in finem, quæ in servandis di-
bitur est independentem ab omni libero exercitio simul elicitur,
et sic ipsa independentem est defecto, et de nobis videtur quæ:
credimus, in natura nulla, quæ invenire peccandi, et Deo in:
omni amittenda pericula, et in nullo peccandi libertate
loci habere. Atque stringit in gratia habituali, et repone
huius virtutis mortalitatis, in illa exercitii, sed principis sa-
lutaris operandi, ad id potest, scilicet, et ex creatura
naturalis propria merito crecat in tantitate, et quoniam tandem
aliquando in respectu Dei appareat, et quod admodum beatitudinis,
quod, et absolute potest, transgressu tamen in lege,
divinæ; propria oportuit, gratia sic nobis donari.

servatio ejus pro toto hoc repone a nobis penderet.

Obiecta 3: &

inferri simili potentia paxima ad peccandi dicens dicitur posse tab.
 bus humanitate & pro utraque Theologi munitur ratione, et
 eam pariter in asseruone dno hypostatica iustitiam dependentem
 ad exercitio proprio voluntati humane potentia proxime antecedentem
 peccandi. Respondet, regula pluribus, consensibus Theologis quatenus
 certum illa dicitur peccandi e dicitur tunc aliquid bus
 ex eo, quod dno hypostatica sit dno supremo creaturae reali
 iustitiam, quod sub ejusdem merito utiq; dicitur proxi talis in poi:
 ita, et Personam dicitur includens, et adueniens ad creaturam reali,
 atq; p inde maximam illam iustitiam, quod p inde in quibus
 cu potentia peccandi in sensu dno dicitur iustitiam valeat, dicitur
 dno beatificata n e tanto excellentia dno, idio q; posse iustitiam
 tan infirmam, quod in sensu p dno ad existentiis exercitio
 honesti potentia proximo peccandi, sicut iustitiam ad veram iustitiam
 potest exercitio honesto libero, quod vis dno hypostatica n va:
 leat fuerit dependens; tunc, et solidum, et alij habent dicitur
 ex eo, quod dno hypostatica pertinet ad esse substantiale
 spleny naturae reali, et per eam fiat profata natura subsistentis,
 et potest Persona divina suppositum illi, seu in illa subsistenti; cu:
 vero paxima sit e, quod operant, atq; utiq; e sui velut iustitiam al:
 teriq; n potest intelligi realis creatura potens proxime liberi
 operant, quon paxima tenent paxima, et alij subsistentiam
 sequentem q; necessario debet paxima intelligi, et positive exist:
 tent, et positive negata dno hypostatica ad omne exercitio
 liberi, atq; utiq; n liberi profata naturae

repentia in dno beatifica. Dicitur 2: si cognitio obiecti
 paxima delectabilis, et procepti, sed difficultis, qualis dicitur
 dicitur, sufficit ad vitiationem potentia peccandi pariter
 sufficit ad verificandam, voluntatis hie, omnino allicia ad:
 quapaxima, et cognitio influentia vitium potentia paxima pec:
 candi sit identidem allicient, et tentans ad malum: q; et iustitiam
 cognitio in semina, et in semina potest utiq; paxima paxima dicitur.

et in beatis, et etiam in ipso Domino, dicendi sunt isti de facto
allucini, et tentari ad peccandum, quod tamen satis distans a peccato.
Distinguo antecedenti; e cognitio sufficienter alluciens, et tentans;
hoc signantur ex parte sui sufficienter, ut voluntas peccet, seu
cy peccato prequatur, effugit illud objectum, recedens in hoc in
tunc rependitur, hoc e affectus inclinans ad appetendum, et fin-
diendum illud objectum, nego, qd allucientia huiusmodi, et tentatio
positivum consistit in motibus illis, aut affectibus indeliberatis
involuntariis, et intentionibus circa objectum per cognitionem positivam, quia af-
fectus modo nec in beatis, nec in ipso resultant, quod perinde
nec alluciantur, nec tentantur ad peccandum; quin imo licet
abunde proprii affectus iniqui admittentur, ut videntur
posse admitti, et verentur circa objectum essentialiter in malum,
q tunc nec in suo genere turpes, et pravi dici poterant; in id
resultabit allucientia, seu tentatio peccandi cy ulterius ad id
necessarium sit peccandi periculum, et nullum e periculum peccandi
modo in eis, cy nulla sit modo libertas, et potentia ad pec-
candum, atq etiam in casu nostro acceptio nulla esset potentia
requens ad peccandum, cy libertas, et qd pretendimus, tamen dicitur
q potest cy virtus est suppositione determinationis libere ad id
peccandum.

Dices 9: Virtus dicitur a natura nuper a nobis statuta e necessitate
et simpliciter dicitur ad amandum, deo super omnia, et propterea qd in posse
nec in potentia simpliciter dicitur ad peccandum; cy necessitas ad unum
extremum in oppositum et alio sit in potentia ad alterum, et oppositum
extremum, ut ex ipso tunc patet, et aliunde nemini in stat, delectis.
nec deo super omnia cy peccato in unum in posse; sed in potentia
simpliciter dicta peccandi in unum in posse e cy potentia proxima ad
peccandum: q. Ingebis: qd principia scholasticorum in signis li-
bertatis, et nequaquam etiam in signis potentia ad peccandum in-
tellectus debet in solis precibus, sed etiam carentia impedimenti
ad exercitum liberi: sed virtus dicitur impedimentum peccati,
ut pore cy quo in unum in posse e qd in sufficit, patiens ab illa,
sed positive intelligi debet carentia illius, ut subsistat poten-
tia proxima ad peccandum, uti de pro determinatione in schola:

natura in se habet: ratio quippe. Vtrobique eadem est videtur, scilicet
 potentia libera in se habet potestatem ab eo quod est impedita, licet
 sed debet intelligi proprie in impedimento ut potest quod in sua institu-
 tione impedimento praesertim ad actum. Quia in aliis non esset eum est
 defectus, et attentus praesertim rerum naturalium in se habentur in se habentur.
 Deus potentia prima ad peccandum, cum nihil sit facilius, quod in
 timore naturae signa in quibus ab ipso, et alij potestatem pro-
 potestatem existentibus, maxime cum Deus alia via securitatis beato-
 rum de nunquam peccando, de se in omni tempore, et per beati-
 tudinem scilicet possit, nimirum id ipsum illis revelant, et divina
 sua deinceps providentia, qua auxilia omnia officia pro-
 videret, et beneficiis.

Respondet, visio, utique est necessitate sim-
 plicitate dicta ad diligendum Deum, et impotentia pariter
 peccandi per omnem signum, in quo ipsa intelligatur, seu quod
 in idem residet, et tamen melius explicat, potentia ratione
 introducta est necessitate amare Deum, et non peccare, sicut vo-
 luntas instructa gratia habituali est impotens peccare, si illa
 cum peccato essentialiter in se habet, et ab ipso abstrahatur, et tunc necesse
 est ut sit, et potentia posse non est antecedente, sed nequeante,
 propria est necessitate non absolute, et simpliciter dicta, si creatura
 talis cui inest, non est illi subiecta, sed absolute videtur,
 quod tunc est praefata visio non utique et creditur, sed dependen-
 ter, seu sub conditione operis per tunc exercitum, et non aliter
 necessitate, et perdit, qua ut existens actus, et existit de peni-
 tentem ab aliquo pro opere tunc exercito, non antecedente, sed
 nequeante necessitate, et impedit, ut ea ipsa tunc sit.

Et tunc ad con-
 firmationem vitae, ponitur casus per quo promittatur, et feratur
 visio sub dicta conditione, ad institutionem libertatis peccandi
 non necessaria potestatem carentis visio, sed sufficeret praeser-
 tim ab illa, non carentia sola impedimenti in se habet,
 et in se fieri non dependentem ab exercitio libero, aut ad illud
 non expectari, debet potestatem intelligi in institutione libertatis,
 quo sufficienter impedita est, si caret omnino illo, quod in suo.

exercitio jungi non potest, Cetero suo exercitio facere non valet,
 ne sit ea propria dicitur a se ipso proderminatio. Libertatis deli-
 tructiva, eius & possibilia carentia ponitur in ipsa libertatis
 institutione; quod si sui potestatis dicitur non solutio adstruatur, quod
 quo in suo fieri atque perpetua libero voluntatis exercitio, seu ab eo
 pendere possit. Hinc etiam pro sent defacto non in deo potestatis
 peccandi; quod in manu, ita postulante Dividit, et beatitudinis
 excellentia, sed collata est independentem ab omni exercitio
 libero pro eo & prope exercitio, et ex eadem independentia servatur.
 Non tamen necessarium admittere, et possibile casu, in quo deo
 virtudo ex sua perpetuitate diceretur simul ex potentia pec-
 candi modo in firmatione immutata, in quo casu in
 quibus momentis totius eternitatis per proxi ad Divisione prodermin-
 detur, in singulis tamen, et ex prope tu illud exercitio honet-
 ty, et ipsa virtus, et beatitudo firmantur.

Dub: Deo Deo,

quo videtur per ipsa iudicatur, et quod perfectissimi, Deo est summi boni,
 omnibus & propria preferendy; et est impossibile ex potentia prima
 peccandi. Probatur coa: potentia prima peccandi est potestas pro:
 ponendi Deo illi, in cuius presentia peccatur; et includit iudicium,
 quo existimat, Deo est illi postponendy, et debeat necessario inclu-
 dere cognitionem proportionatam post positionem, in qua dicitur pec-
 cary. Sed iudicia Deo, Deo omnibus hinc omnino preferendy et Deo
 hinc, omnino illi non preferendy, sed postponendy, ut in his inter se
 opponuntur, quod ista alia duo, Petrus hinc omnino currit;
 Petrus hinc, omnino non currit, et currit eque pro eodem et post,
 etiam per dicitur inquam incommensurabilis.

Respondetur per instan-

tiam, quod ad homines in apud adversarios etiam in via dilectio Dei
 super omnia non habetur, nec haberi potest sine simili iudicio
 scilicet, Deo pro omnibus diligendy est omnibus & propria
 ante ponendy; quod non potest iungi ex potestate prima ad
 peccandym, si, sed modo descendunt in ea potestate ponendy.
 Sed iudicium contradictonis nempe Deo pro hoc diligendy non
 et quod in eodem recidit, hinc postponendy est. Absolue dicendy.

Visionis Dei proponere ipsi faciendo exercitum, ut omnibus
 proferatur, quod nimirum illum representet ut in se, et in
 quibus, ut symmi alluciant, et q̄ necessitatis obiectivae ad
 sui bonum: in vero q̄ dignitate tendat modo in argumento insi-
 nuato, maxime ex modo ille se solo insupiens sit ad necessitan-
 da voluntate; quando quidam inventus, in se n̄ potest in-
 cognitione naturali, et si dicitur abs q̄ simili necessitate, quippe
 lumine naturali, et q̄ etiam dicitur cognoscant, Deum et lum-
 inis boni, omnibus q̄ ei preferendy, seu preferri debere, et
 simul sumus peccare potentes, et quod prius e, id agnoscens pec-
 catus: quia propterea ubi essentiali opposita, seu contradictoria;
 q̄ iudicij necessary ad peccandū in dicit obiecty, quod pro-
 nit, et sine peccato hic, tamē amari n̄ potest, debere Deo ante-
 ferri, sed ut symmi posse illi anteferrē, et q̄, quibus improprie
 e anteferrē, in quibus absolute, sed sub ditione, et modifi-
 catione, ut per se delectatio, et moditas proposita, et per legē
 dicitur damnata, sequenda e, in quo nulla e contradictio ut
 umbra.

Inter quod, ut ex nostra probatione stat, cognitio
 sufficiens et necessaria ad institutionē libertatis peccandi, et
 iudicativa debere e admittenda, quod plures negant, nei-
 bonis illis, propter quod obiecty et natura sua, et ratione phi-
 sitatis impotens nisi illicite amari, hic, tamē ab illicite aman-
 bile redditur, q̄ nimirum aut delectabile, aut salte utile
 alicui fini, qui pariter intendi potest, in tamen e debet fore
 prolativa illis obiecti respective ad Deū, ne separativa uny
 ex alio: ex abunde sufficit, cognoscere obiecty illud habere ex
 ratione, et certum est, et simul peccandi cognitione, talis
 cognoscere prohibitionē iudicij; quidquid sit an ad electionē pec-
 caminiq̄ voluntatē sequatur iudicij istud, hoc ante electy est
 pro adimplatione legē dividē, seu licet a Deo prohibē, et q̄,
 uty ante electionē detur hoc alio iudicij; propter magi
 q̄ plecti hoc obiecty, quod cavet legē, et moditas ista, et libi-
 tas obtineatur, in neutro enī reperitur error ista notandus, et
 illud, et licet q̄, si unquam potest ex observatio ne legē, et simili ten-

impossibile sit ex visione, ut tamen pertinet ad institutionem liber-
tatis; nota, 1o p[ro]p[ter] ab aliquibus dicitur obiectum fieri, et proinde dignum omnino
quod de obiecto magis solum admitti potest quatenus dignum
idei sonat, ac potens, 1o vero si significet idem, ac habens sub,
sive diversimodale, et 2o ratione, ut ametur.

Dicitur 7o. dicitur quod
tantummodo debita propter unum propter tale, ut, quo impossibile sit con-
jungere ex potentia prima peccandi, quod nulla propter se videtur
contradictoria; si huiusmodi est Divina beatifica cuius est terminus,
in qua colunt omnes, et antequam in potentia in specie quodlibet
excellencia in sanctitate potest reperiri. Inges. h. gratia habet.
sualis, et si principia solum merendi, et in conjunctionibus ex peccato; 3o
Divina, quod in reatorum fieri, et ex peccandi potentia est
essentialiter impossibile. 2o Divina, aliter natura, et in po-
nibilitate ex potentia peccandi; et essentialiter, cum deest,
Dei habere potentiam, licet illa, et aliquid una essentia
reus naturalis sit potens primo peccare.

Distinguo autem deus
argumento, sanctitas, substantialis aequae, et intelligitur deus
antecedenter ad omnes operationes, et deo, et transeat antecedens
huiusmodi deus sanctitas, et invenitur in ordine hypostatica
de qua supra dicitur in insinuatione; sanctitas, quod videtur
in aliquo exercitio, et operatione, et est, si fuerit de genere
qualitatis, sit potens operari dependentem ad dispositionem li-
beram, vero antecedens, atque est cogitatio; Divina quippe Dei, quan-
tali sit excellencia deus, operari, et exactitudo, domus
et quod adesse operationis, substantialis, et essentialiter potens
ad omnes actus libere in spectat, quare potens operari de-
pendentem a libero exercitio potestatis primo ad peccandum.

Confirmatio antecedens falsum est apud precipuos notatos et doctores
doctores, si de impossibilitate essentiali intelligatur, licet
pro nunc sedatur, negatur eadem; nam ex tunc oppositio gratiae,
et ex illis et sanctificationis accidentalibus de peccato, et solum
indirecte ex potentia peccandi, nec licet coniungat, et iunctio.

P. S.

ipsum ex peccato: sed haec junctio non gignit in hypotesi nostra
 assensionis. Quae tunc tota. Primum junctura ex potentia peccan-
 di quando potens peccare intelligitur positivè in peccando,
 et sequenter peccare impotens, seu ex suppositione, quod vitiosus
 fuerit peccatus, quod potest per peccatum. Cetera hanc confirmationem
 plurima ibi dabitur Theologi, ubi differunt de oppositione
 gratiae ex peccato, à quibus tamen amodo abstinemus, et pro
 presenti sufficiat dicere, junctio potentia peccandi ex
 ratione, cum suppositione dicere illius determinationis ad pec-
 candum nihil incliquè induentur, et quod in Deo ut carnis
 specialis refunditur in creatura, ut ex ipso tunc patet, et magis
 anis, quando junctio ista superat naturalis rationem dicitur
 in effectu per abeque potentia peccandi ad rationem pro
 primum existentem, sed potius per accessum rationis ad peccandi
 potentia primum bonitatis se exercens; quod deus dicitur dederit
 tur propter, et supra rationem istam, in quo supponitur quod illa
 donatur, in gentis potest, atque specialis liberalitatis divina.

Dicit denique frequentia à Patribus Doctor, et videtur Deo ab-
 solute impeccabili pronunciam, et tunc in propria procepte, ut:
 in peccatis, ubi promissum est, non posse peccare, quod tamen verum
 est non potest, si ratio Dei, et beatitudo unquam possit ex potentia
 propria peccandi, maxime si hoc potentia pretendatur ad
 peccatum, quo dicitur semel habita amittatur, et ob id pro:
 cipue etiam sancti in hac vita mortalia respiciunt peccatorum sunt,
 et dicantur. Confirmat et Verbum Anselmi de carne diaboli
 et de Angelis beatis sic locuti, ut sunt adepti quidquid velle
 potuerunt, necque videant quod plus velle possunt, et propter hoc
 peccare nequeunt: sed id ipsi verificatione liquet ex evidente
 Deo: q. 2. doctrina Thomae 1. 2. q. 9, a 2. ratione Origene.
 nisi negantis perpetuitate beatitudinis, ita disputant, sed hoc
 manifeste oportet, etiam... ex eam beatitudo non perfecti
 boni, oportet quod desideria hominum quietet, et omnia
 excludat: ubi proterea docet, beatum non posse sponte beatitudinis terrenae
 negandi ab illo Deo auferri; quod Deo nihil subtrahat nisi pallopa:

2 culpa, in qua cadere non potest, qui Divinus videt, quod Divinus
2 ex necessitate sequitur rectitudo voluntatis.

Respondetur argum^{ty} cu-
sus affirmatiombus pedire defecto, et sic proventu prudentia Dei;
atque etiam de peccato in tantum pediente, ne existat Divisio, quae faci-
ente, ut Divisio, et beatitudo semel habita amittatur; ac deinde
de potentia sequenti Divisio, aut per eandem Divisio; et tamen
assensio nostra absolute, cum alia extra ordinaria prudentia
habetur potentia peccandi Divisio, et Divisio non sequente, sed
antecedente, cum super ut sic honeste exercit per declinationem
a malo, seu peccato; Verba Anselmi adducta in affirmati-
one nihil adhuc probant, quae quod ultra cedunt, scilicet po-
tentia peccandi in sensu opposito, seu Divisio Divisio Deicecuni
possibilibus, videlicet dicendum ad ea, quae ea de Libero ab-
alij opponuntur, praesertim, cum ostendimus, potentia peccandi
esse de scriptis essentiali libertatis in genere, ut huiusmodi liber-
tas in Deo, in christo, et etiam in beatis invenitur defecto ab eo
profecta peccandi potentia, sed probare conari videmus, libertati-
que determinata ad peccandi potestatem Divisio Dei opponi.

Sanctus Thomas adductus in 2^a affirmatione in eodem sensu perdit,
quoniam obicit quidem probatio, ut postquam extra solus vincit in po-
tentia sequenti, quandoquidem potentia est prima peccandi
fortiter insonaliter mala videtur, et licet in seipso prorefe-
rat potentia, prout periculis malis insonalis, et tamen
tunc tandem singulari Divisio Dei, et omne periculum evadit,
nullatenus minuisse potest gaudium, quod Divino prorefert, quan-
doquidem pericula felicitatem superata potius laetitia ingenerant,
quam insona.

Haec probatio momenti est etiam insona assertio, utique
videns Deum, qui potest nequidem interpretative velle ultra vi-
dere Deum, sed precise per Divisio ad Divisio potens dicitur velle,
et velle aliquid sua proceptu Divisio quod velle, et velle per Divisio
videns Dei, hanc vero Deum licet defecto in amoveat, nisi pro-
prea culpa, absolute tamen potest eandem subtrahere in culpa.

quod ea semel perfungetur, ut dicitur Thomae, Paulus, Galat. 1. qui de facto adhuc mortalis, & plene oratores dicitur essentia dicitur.

Abolute vero dicitur, possibile est casu, in quo quis culpa sua dicitur Dei amittat, nimirum, si illius determinatione Dei faceret dependente a libera operatione alicuius, proceperit, in quo tamen cum nunquam fuerit sic. Deo videns perfecte Beatus; quod non esset, nec posset esse certus de perpetuitate sua felicitatis, in hoc in quo casu, in quo videtur dicitur potens peccare, nunquam tamen peccaturus, neque dicitur Deo, vray etiam beatitudo impliciter perfecte dicitur potest. Tunc potentia peccandi, quod per omnia momenta per quod potentia peccandi ex ditione dicitur, potest ea frui simul a Deo certus accipere notitia, denique futuro peccato, quod difficultate ulla ingerat, et dicitur huiusmodi existens in instanti. Ita. q. posse impediri in sequentibus instantibus, in vero falli dicitur, et notitia illa sit essentialiter vera, quod id ipse dicitur tunc pro definitionibus, & scientia media tota utraque dicitur antecedentibus actus salutari libertate. Ex parte eorum omissionis impedibilis, atque etiam actu dicitur, quo vult cadere peccati Antichristi, potest pariter impediri per Antichristum, mox futurus, sicut enim in his est, potest dicitur, pro modo illo, in quo voluntas intelligitur libera ad actus salutari, est huiusmodi, potens pariter peccare, potest dicitur a profatis omnibus, ut ex propria sua indole libera voluntatis exercitio atque peractis, similiter posse pariter in libet instanti, in quo quis intelligitur potens peccare, potest dicitur utraque ad ditione, tunc a notitia illa sic distincta, sic indistincta a ditione de futuro peccato, ut potest quod existit ex operatione ad libera peccati omissionis potestibus illis, & in quibus instantibus futuris.

Omnia praedicta hanc dicitur non bonam rationem, quod dicitur dicitur, postquam univere tradidisset, in rebus necesse quod factus est simul posse dicitur, ita ad re potest, lo quod similiter dicitur, quod in instanti, quo mens huiusmodi dicitur ad dicitur fructibus, & beata quod erat ratione.

perfecto fructu, quasi defacto existens, & Beatitudinis
membrum in hoc quod versatur ad verbum in praesentia
Beatitudinis perfectio, id quasi existens in ipso fructu
Beatitudinis, quatenus in ipso & Beatitudo in exat prin-
cipio illius meritis versatur, nisi ad illud praesupponatur
sed potius dicitur id est in sequenti instanti. Invenitur
genit & sanctus beatus, & in Beatitudinis membris, in illis
de Conceptione, quae in eodem instanti est, praeparationis
ad gratiam, & gratiam infusam. Et licet ibidem defacto probari
licet, videtur, meritis Beatitudinis esse posse in Angelis proci-
sione, & esse absolute probabile dicitur, meritis, & Beatitudinis
quae ad hunc instantem fuerit, & potius, et simul esse posse, sed
in instanti in quo Angelus meriti inest Beatitudinis, & abue-
runt potentia antecedente praesens peccandi, & impediens
idem merendi Beatitudinis, & in eodem illo demonstretur de-
meriti sunt: & potentia peccandi in sensu abstracto non not:
tuo id est in hunc juncta fuerit, & aliter jungi potuit, & Beati-
tudines.

Disputatio 3.

De Concursu objective Beatitudinis in Beatitudinem formalem

Obiectus Beatitudinis est veritas per se, ut dicitur in d. 1. q. 1. in
de h. a. p. e. colligitur, & est huius, in cuius possessione formalis Beati-
tudo consistit. At quod praedictum est, immediate terminare aliquam
operationem intentionalem, influat in praesentem, nisi in sensu
improprie dicitur; disputatur in praesentem, an, & quale aliter ma-
gis & proprius influat praesens Deo propter quod titulo h. causalis
causae omnium, & est obiectus Beatitudinis formalis; imo, & ex
ea parte qua Beatitudo formalis amara includit, nulla sit
difficultas; quae immutata amor non dependet effective a cup
obъекto ut talis; quae si huiusmodi influat desideratur, non im-
mediate ab objecto ipso, sed a cognitione illius exhibenda
propria difficultas tota ad Visionem Dei devolvitur, circa quod sit.

Secutio: Ad Divisionem Dei ex parte, vel nomine ipsius =
Vetus aliquis effectivus concursus, proterquam titulo Causa prima,
exigitur.

Ita immunita Theologi ista vny, & altera, qui in Philosophia
ex Cardinali Folio, & Comendanti vniuersis speciebus, quae in propria
appellatur efficientis in cognitione rei negant, vel quia
active admittit eary activitate, vel admittunt possibili specie
creato Dei instantibus, nec deo aliq activitate cedunt in Divisione,
quo quo ipi ut causa ^{essentia} spectit, quibus sententiae videntur illis
Innocentii Montalban, & Palanco. Assentis vero facile persuadetur
principii illis generalibus, quibus univrsalis dicitur effectivus
objecti ut talis per se ipia, & per specie, quo ppter ea eius semper
instrumentum, & vicaria appellatur dicitur, in Philosophia ostenditur.

Quibus accedit D. Aug. loco de Trinitate c. 10 dicens,
liquido reverendi est quod omnia res, quae per cognitionem, ^{con-}
generat sine nobis notitia sui: ab utraque enim notitia pariter
a cognitione, & cognito: sed generatur, & pariter plus
significatur, quo precise utraque per modum dispositionis applicatur,
& determinatur scilicet suorum vere effectivus, & cooperativus
ipia potentia intellectiva: q. Consonat Aug. Mag. 1. 1. q. 1. 1.
a 2. q. 5. a 2. & alia respicit, audiendum tamen 1. 1. q. 1. 1.
q. 105 a 2. dicens, operationis autem intellectualis duplicia
principia in intelligente vny scilicet, quod est ipia vny in
intellectualis, quod quidem principia est in intelligente
in potentia Cuiusmodi objecto, & 2. specie fecundo aliud
autem est intelligendi principia in actu, scilicet similitudo rei in
relucto in intelligente; cuius super ad 1. lumen intellectuale
simul cu similitudine rei intellecto est sufficient principia
intelligendi, secundarium tamen, & ad ipia 1. principia de-
pendens. In quibus plura habentur observari. Primum similitudo,
1. similitudinis, & specie rei debet esse in intelligente, ut
potest eius adjectiva, fecundativa, perfectiva, & plenaria, & si
in objecto, ex cuius pnde parte se tenere ides dicitur,
q ab eodem emanat esse, et est institutum, ut potest cuius

vici agit in producenda cognitione, et ea specie, et virtute
virescenti intelligendi, seu potius. Cuiusmodi sit ita loquimur
agendi principij per modum cause particulari, et per idem
nulla intercedat species, sed objectum ipsum adit, inquam in ratione
principij activi operis per aliquid extrinsecum; et demum
per presentem, objectum, et sui speciem in utroque, sed effective sua.
neque in cognitione: quippe principij intelligendi simpliciter
placitum activum ubique significat, et operationem in profatis
Verbis, in quibus separatur ratio principij instructivus,
et speciem cum ratione principij, quod est in virtute intellectuali,
et hoc, iuxta omnia effectiva est intellectio.

Ratione etiam
multipliciter et efficaci videtur assumptis similitudinibus in generali facili
ostenditur. 1° q^o alias, quando abest objectum, in liberis
speciem adit, in utroque ad applicandum in objecto; applicatio
namque ista localis est in potestate, et physica, cum per speciem intel-
lectuam equam physice dicitur ad objectum, quod aliunde supponitur
abest; neque ista intentionalis foris applicatio; quod intentionali-
ter foris in utroque per actum precise intellectio, et speciem exi-
propterea attingit objectum, et ad ipsum applicatur: quod precise est appli-
catis intentionalis virtualiter talis, seu virtus producta a
applicacionis intentionalis foris, seu intellectio: quare
fructus ostendit, speciem tunc est distinctum determinans in utroque
Ut potius in hoc quod in aliud objectum attendat: quippe redibit
argumentum equam efficaciter regens; quare loquimur in deter-
minat applicando physice, nec intentionali foris. Ut
cognitio quod ad modo determinat, et applicat voluntatem,
quod precise determinat, et applicat virtualiter, quatenus inquam quan-
ty est ex parte sui sufficienti virtute instructi, sed indifferen-
ter, implet suam virtutem, et simul determinat, quod speciem est vir-
tute determinata ad illud objectum cognoscendum.

2° profata om-
nia eorum verificantur, quatenus objectum ipsum, et sui speciem
secundum inquam ad partem intellectiois efficiendum, et edendum,
Ut etiam satis similitudinibus dicitur invenit: quod sunt virtus cum in utro-

efficiens cognitionis. 2° Cognitionis efficaciam: inq. n. potest esse suffi-
 cientes principis actus intellectus: q. dicitur objecti media-
 to, et immediato, qui ab omnibus est generis, et necessarius de genere
 causa efficiens. Cuius legitime: quod pro nullo est aliud principis,
 quod oportunitate spectat in sufficientia inq. q. dicitur antea-
 dent, in nullo aliud simile principis. Antecedens istud
 persuadet inq. intelligendo in seipso exprimit, et ad huc
 animam coloris definit quod intelligit, et propterea ad
 differentia voluntatis est. Et dicitur representatio, et dicitur
 per cognitionem pro amore imaginis propter objecti: q.
 n. potest se solo sufficientia vivere intellectus, et inq. tantum
 na, tanq. diversa sunt objecta intelligenda, debet in suo
 veluti genui omnium perfectionis in aliquo vero sensu habere
 quod sine infinitate intelligi non valet. q. dicitur creatio finita
 sit necessaria dicitur ab objectis, ut tot, tanq. varietate
 imaginis exprimit valeat. sed de hac ratione inq. alia, n. q.
 q. dicitur in mendatione modo superius tangit. Nam eandem hanc leviter quod-
 libet 2° a 7° innotat, ut postquam tradiderit similia ista, quod cum
 per se ipso necessarium, inquit, ex una potentia intellectus capot-
 sunt simul dicitur diversi actus, et simul dicitur specibus intel-
 lectus inq. dicitur innotat.

Haec tamen, quae in his dicitur, nullo
 tenentur presentis materiae apte canit valent, quod propter etia
 Veris Dei materia est eundem, et quidem perfectissima est generis
 et quo clarior, et immediatior, magis est expressa, ea magis re-
 quirit influxum effectivum ultra influxum, qui ex hinc potentia
 intellectualis est intra genus inq. perfectas, seu lumen. Glorioso
 infusa: q. requirit influxum ex parte lumen objecti in genere
 causa efficiens exhibendae: propterea q. dicitur in quodlibet, ca:
 aut in modo laudatis dicitur, *Veris autem regis in verba fit per ipse*
 specibus, seu essentia, quod in eundem, et inq. videtur sicut
 intelligibili, quando quidem dicitur apud omnes est quod id per quod
 aliquid fit ad genus causa efficiens spectare. Quin ino hinc
 dicitur inq. fit qualiter objectum, et appellatur forma est in se
 actus, seu extrinseci actus specibus referent: quatenus scilicet objecti.

Uterque speciei sui sic implentur in actus, ut ipse potestatem
tribuat, ac magis efficere, seu diuisionem proferre, quod ipse
minime in se facere potest, et tamen ab ipso objecto determinatur,
in potestatem unum pro alio objecto in ipso exprimere.

80

Innotescit primum
plur hoc tributa requiritur ad diuisionem Dei in malitiam distinctam a
Luminis.

Ita etiam frequentissime Theologi tractatus utique pau-
cas ex antiquioribus sententias, etiam paucis proventibus recentibus
subscripserunt. Et probatur uocabitur, et hominem uocatur, in quibus
expressione habetur, speciei, penitus fit uisus esse ipse Dei essentia,
propria est in se in se, ut ipse in se non alio speciei, quod
accidentia sunt, et distincta propria a rebus, quod efficiendi
cognitionibus determinatur. Sed obesse potest, et de lumine
appellari dispositionem, ut in se unitatem diuisionem essentia, atque etiam
ipse facere, quod facit respectu aliorum intelligibilium, quod in se
tantum speciei in intellectu uocabitur lumine, ut habetur apud
apud ipse quod libet a se, in nomen dispositionis latius ab eo de
uocabitur, et ut respectum quodvis genus complementi, seu requiritur
ad aliquem actum; et in hoc sensu lumen uere disponit in se, ut posse
qui in lumine in se in se intellectuali sufficienti, et sequentia,
me apta, cum essentia diuisionem, et potest cooperari ad efficiendum
eius diuisionem. Sicut etiam lumen glorie in se aliquid eius in se
quod per alios cognitionibus probatur speciei, in se per alios cognitionibus
naturalibus, in se lumen intellectuale, et sufficienti, ut nullus pro-
seferat determinationem per se potest, quod per alios cognoscendum; et
per lumen glorie in se in se lumine intellectuali sufficienti
ad determinationem uidentem Dei; hanc igitur determinationem, quod pro-
alios aduenit speciei, affert per se ipse lumen glorie, et in hoc tantum
sensu equuatur lumine, et specie: sed quod restat ad hunc alia in deter-
minationem auferenda, ut in se in se hoc potest, quod alia pro se ipse
Dei in se uideantur, et in se in se in se effectum diuisionem,
ut illa etiam in se in se, quod ex objecto, et potentia uariatur, propria
necessarie alia in se in se in se effectum distinctam a lumine.

Probatum.

20, et a ratione. Lumen rationis exigitur ad supplendu quod intellectu
 in suo genere, et ex parte sua deficit ad videndu Deu, qd licet intus crea-
 to se solo sit lumen sufficiens p intelligendu, et videndu alijs objectis,
 nec vero p videndo Deo, ut modo supponimus: sed principiu, quod
 nomine objecti requiritur ad videndu intuitivo Dei in eo tribu scilicet
 gitor, sed ut objecti exerat partes suas: qd principiu istud, in quo
 cy tantu sicut sit, distinguendu e a lumine rationis. Confirmat.
 tral. Ad cognitionem scilicet conscientia infusa, ad quam uti super
 naturalis intus creatu se solo insufficiente, principiu requiritur ad
 supplendu hunc intellectuales luminis defectu, e natura distin-
 ctu ab eo principio, quod ex parte objecti influat, cy illu in ha-
 bitibus scilicet, et conscientia infusa, istud vero in speciebus plerumq
 naturalibus videtur, nec oppositum tenet. Itaq in 3° d^o q^o 2° ad
 ad q^o 2° de actibus scientia infusa, ut dicitur 1° Martin gran-
 do quod 2° ubi 1° d^o videtur expressu dixerunt, eod q^o 2° d^o dicitur
 nostri speciei tradidit dixerunt, ad cognitionem intellectuales
 tral. requiruntur, scilicet potentia intellectiva, lumen, qd
 intelligit, et similitudo de his, per qua cognitio sui dixerunt natura.
 qd illu tenendu e quo ad videndu intuitivo; cy ead sit in omni-
 bus ratio, scilicet lumen e virtute intellectiva, et principiu illud
 aliud, seu speciu e virtute objecti, quod utriusq influat per-
 ficienda sit ut notitia, et huiusmodi duo distincta, sed diversa agen-
 tia influunt in aliquo effectus, necessu e, virtutes, seu principia
 influendi e partes diversa, et distincta.

Confirmatur a P. Angelis

21. P. q. aliter operatur ad videndu Deu, qua ad videndu aliter Angelis
 cy Deu solo suo natura virtute requiritur scilicet, nec vero Angelis
 aliter, et propterea abstrahi illis intellectuales lumen insufficiente
 ad illud, et sufficiens ad videndu. Et dicitur: sed ad videndu et al-
 teru Angelis necessu e requiritur speciu, et principiu, quod nomine illis
 influat: qd ad videndu Deu partes speciu, seu principiu nomine Dei
 scilicet, exigit aliud principiu, per modu virtutis intellectuales
 ipse operari infusa, seu super accendit: et aliter q Angelis, quan-
 ty accendit ad lumen intellectuales ratione sui solo e insufficiente
 ad videndu Deu, et que potens ad videndu aliter Angelis, ut

ad visionem Dei, idem requiritur lumen per modum speciei, seu prin-
cipij, in quantum nomine objecti.

Hec dici potest, si species ad Deum di-
cendum est illi indubitata; una enim, tuam lumen, et species ubi ad
eundem ordinem spectant, et sequenter species, non posse esse naturalis,
si lumen primum naturalis sit, tum visionem naturalis fore absolute,
licet species utique in debita sit, sicuti cognitio intuitiva secretorum
condit absolute, et quo ad substantiam naturalis, licet species per se
intuitum sit indubitata. Hec 2^a potest in eadem si, pluri entitate, sicuti rei-
tionis luminis, et speciei, ne videlicet sine ulla necessitate multiplici-
centur principia supernaturalia requirita ad visionem Dei; et nota
magis est, diversis titulis exigi species, ac lumen, eundemque eorum di-
versitas reperitur, distincta principia ad mittenda, ut sitat
in habitibus divinis, spiritus, et charitatis, qui realiter inter se di-
stinguuntur.

Ceterum oportet id magis ostendere, ut simul sciatur, quod sit
unum species, et foramen in illa, et quod sit lumen officium.
Et enim inter cognoscendum ne minus sit, et exprimitur, et percipitur,
requiritur lumen intellectuale, quod ne percipiat, et in super
aliud principium, quod percipiat, et in medio alio cognitionis operat
sua veluti officium, et sic ut vultat expressiva objecti sui: lumen
vero ad potentiam percipientem objecti, et ubi alteri principium
ad ipsum objectum spectat, cuius in specie, et similitudinem veluti
notam imprimere cognitioni uti solis potentiam ne sibi presentem
habere videlicet intentionaliter, et in actu; propter quod etiam
cognitio est, et dicitur species et passiva, et verbum mentis, quatenus
potentia cognoscitiva instructa specie objecti, et objecto distincta, opo-
nitione sua exprimitur et intra se, et sic sibi manifestat, et loquitur.
Unde sicuti titulis, propter quos requiruntur duo in se unum potentiam
scilicet, et objectum, et numerum principiorum, quo utique deservian-
tur, longe diversa sunt, et distinctionem reale principiorum an-
tiquam.

Præterea, ut ostendatur, et hoc in 2^a dist. 2^a, q. 2, ad ad
in cognoscendo autem id, quod cognoscitur, requiritur forma qua
cognoscitur activa, cognoscimus; et per foramen lapidis videmus.

Capitulum; sed efficacia in cognoscendo requiritur videtur cognoscens
 sicut qui habet visum fontis, acutus videt, sed deus in illa visione
 non idem videt, quod deus videt, scilicet essentiam suam, sed in
 ita efficacia; et aduersus de lumine quod medius in quo
 appellat, aut, hoc quod proficit visus ad videndum in ge-
 nerali in determinans visus ad aliquid speciale objecti; de-
 terminans autem quod, cuius nomine intelligit principii nomine
 objecti scilicet, inquit, et hoc est forma visibilis, qua determinat
 natura visus ad speciale objecti; claritas vero in cognos-
 cendo lumine, et determinatio huius objecti per aliam formam in-
 telligibilem correspondet, quod lumine ex se, lumine indifferens
 est quo ad objecti; licet quodammodo determinans, ut lumen
 glorie respectu diuinae essentiae, indifferens adhuc aliquid pres-
 ent, et posuit in essentia hoc per aliam, vel per se, creaturam
 detegere; quoniam propterea est tunc magis clari attingat diuinae esse-
 ntiae lumine glorie necessitate, ut in creatis, ut intellectus
 deus ut essentia, esse quidem perfectio, quo lumen illud magis per-
 fectum est.

Et propterea ob id principii sine distinctio sine indistinctio
 est ab essentia diuina, necessitate, ut intuitus, sed perceptio
 dei proferat expositionem diuinae essentiae cuius determinatio
 respectibus potius quae alii, qui et remanent ex parte objecti,
 aut non visus, constituit objecti specialis; propterea apparet
 necessitas distinguendi haec principia.

Sed contra opponit, Angeli

U. g. semet ipsi inuentus, una eademque uti virtute, in se natura-
 sua, quo sit lumen intellectuale, et species, seu forma intel-
 ligibilis, aut principii ex parte objecti effectiue influens
 in eis visionibus; et propterea similitera in lumine glorie res-
 pectu visionis dei hoc duo munera inueniuntur. in status argu-
 mentum facile in ipso angelo, qui de alia arte intuitus, lu-
 men intellectuale realiter distinguitur a principio ex parte
 objecti effectiue: sed intellectus creatus per lumen glorie aliud
 a re inuenitur; et requirit principii objectiue a lumine rea-
 liter distincti. Quia in angelis virtutes, et principia operandi.

ab ipso de substantia intellectus distinguitur, lumen intellectuale, et per
 det, et forma intelligibilis etiam per sui ipsius instantiam realiter dis-
 tinguenda ab intellectu. Si vero placuerit ex parte, hominibus hoc viden-
 significare cum substantia Angelis, aperit et dicitur, cum idem in Angelis
 se in mente videtur, lumen, et species quod utique identificatur cum
 Angelis; et quod ipse qui videt, et objectum quod videtur, cum quo pro-
 pterea identificari debet species, et alio ex re illius dicitur: et propterea
 de uno Angelis ab altera videtur, species, et principis nomine objecti
 scilicet ab intellectu lumine distinguitur.

Unitas ad huc, et:

- Magis Angelus a deo, in solo quod, ut supra notatur quod libere dicitur
 dicitur, lumen et specie, obire simul in mente, quod respectu aliorum
 essentia species, et lumen, sed insuper quod videtur non propter obiectum
 in actum, aut in fit in actu, nisi quod intelligibile informatur;
 et quod essentia divina non potest per se ipsa informare in actum, et for-
 mae, ipsa est in actu, oportet, si debet per in actum cognoscere quod
 per alio quod in simul ut dicitur in actum informatur ad hoc quod est
 quod sciat, certa in potentia immediate nisi per similitudinem
 videtur quibus ita respondet, ad 2^{am} dicendum, quod in fit in
 actu ad videndum dicitur essentia per lumen et specie, et hoc sufficit
 ut dicitur: et lumen trahunt ratione formae intelligibilis, et
 secundum in actum, seu eundem in actu et plane ad videndum
 deus, cum simul dicitur 2° libi sic oportet, sicut Angelus se habet ad sensum
 et sic ita se habet in actum ad intelligibile: sed ad hoc ut sensus dicitur
 in actum per se ipsa, duplici modo indiget, scilicet lumine, et
 specie, quod est similitudo rei visae, et hoc quidem necessarium in actu
 in visione divina essentia, et si in immediate ea videtur, et ipse
 respondet, ad 2^{am} dicendum, quod in dicitur non sunt lumen et specie, et dicitur
 oportet ad hoc, quod dicitur de necessitate ad ea, quod in solo et
 non lumen, sed etiam species rei visae essentia autem divina est pura:
 in actum, et dicitur non requirit alio quod alio species, quod ipse lumen,
 et ut videtur, et ex dictis patet, in quibus aperte nomen, et
 officii species lumen trahunt.

Et id ipse informari potest ex eo de.

1^a et 2^a a 2° dicente, ad videndum de essentia requiritur alio quod

Similitudo ex parte virtus potentia, scilicet lumen est in
 spontans inty ad videndy Deo. Et sic videlicet, aut voluerit perpen-
 den Montalban, in ita audacter pronunciarit, Patet Patet quod in
 intelligere, aut nullum intelligere D. Th. in quibus in 10ly solida
 sunt, sed urgentia pidentitate speciei cy lumine. Et sic, quod quod
 aducit Montalban pronunciat distinctione, ne pe ex ead q. 10 ad 23,
 Lumen istud n requiritur ad videndy Deo sensu, quati similitudo, in qua
 Deo videtur; sed quati perfectio quodq inty spontans ipis ad videndi
 Deo, quo certe p assumpto inefficacissima sciat, cy Patet Patet quod
 in lumine dependat precise similitudinis qua, ead in qua, et sic.
 Nam sic 10ly neget lumen in ratione similitudinis in qua, et app-
 reat illico subiecto. Et lumine, et sic dicitur potest, quod in medio
 in quo Deo videtur, sed in quo videtur, et hoc in tollit in medio
 ratione Deo.

Philosophum respondetur, sicut Th. et alii ab opinione,
 quod pugnans, et sicut ex verbis nuper aducit, et nuper firma-
 tar ex q. 8 et veritate ad ad 23 dicente, Divina essentia quod d
 quod admodum ut in forma inty, q tamen in capite ab intelle-
 ctu, nisi in modo intellecto, capientis, et actio in etate, foras
 sed etia agentis, videt in potest et ita perfecta actio et sicut inveni-
 et Deo, sicut et perfecta foras, quod e principy actiois, lumen
 defecto ex parte agentis: et iusta D. Th. divina essentia ut tra-
 distincta a lumine e principy actiois visionis, et nequeantia
 eadem in unum speciei.

Standy e, resolutione nuper in immato, scilicet.
 mente, et sic in nullo alio extrinseco dono, seu principio a lumine e
 opus inty ad videndy Deo; q lumen, cy sit virtus determinate data
 ad videndy Deo, et in se ipso determinans inty ad Deo pro alij
 objectis, quod aliquali indifferenti relinquit in respectu, et crea-
 turis, quod simul cy Deo videtur, p ut essentia divina, quod p pte
 speculy voluntarij dici sicut, volunt in se ipsa ptefacere; et in
 hoc tanty sensu loquuntur, et illy demonstrant ea, quod antecedenter pro-
 mitterat dicens, hoc aut lumen n e necessarij ad hoc, quod faciat
 intelligibile impotentia et intelligibile in actu, ad quod e nobis
 necessarij lumen inty agentis (qui dicitur abstracte, seu emere speciei-

- 1 a fantasmatis q^a ipsa divina essentia, cuius a^u ma^a reparata
- 2 e per se actu intelligibili; red^e massam tanty ad perficiendy int^u;
- 3 ad quod etiam nunc lumen int^u agentis valet (nempe quatenus
cui specie in actu intelligendi efficiens influat) producty aut^e.
- 4 lumen h^uic insufficienter perficit int^u ad videndy divin^u essent^u;
- 5 eo quod divina essentia totaliter lux intelligibilis; quasi dixerit:
intellect^u n^o indiget alia actuati^one praeter ill^u, quae lumen est, sicut,
quod essentia divina proportionatissima sit per se ip^su^m immediate, & qu^o
ull^u ip^su^m creat^u substituatur, influere in Divin^u.

Cod^o modo expo:

mend^u e in soluti^onib^us ad 2^u & 3^u arguunt^u; quatenus 2^u ea, quae
p^ro^pter dixerat in corpore articuli docet, per null^u aliud p^ro^pter
p^rincipi^u actuand^u e^u int^u, ut emanat in Divin^u Dei, quae per
lumen, quod sup^{er}at id, quod e^u in esse virtutis intellectualis, e^u p^ro^pter
sua distincti^one a virtute p^ro^pria ob^ucti, dixerat: quare in soluti^one ad 3^u
Verba illa n^o requirunt aliq^uo ali^u specie, quae ip^su^m lumen, inf^uant^u
sent^u adu^{er}cativ^u, sed exclusiv^u, e^u p^ro^pterinde significat, ac si dixerit,
1 Cui essentia divina sit p^ro^pria n^o requirunt specie aliq^uo aut e^u di
2 tinct^u, sed lumen, ut videatur. In o^uo vero p^ro^ptermo loco aducebantur
omn^uo urgent^u; q^uo p^ro^pter de similitu^o fine apta ad representand^u
sed partic^ul^u pativa; quatenus int^u, ut Deus videre possit, debet quod d^u
p^ro^pter assimilari Divino int^u, qui sol^u e^u naturaliter potens videre De^u.
Et e^u in se, per aliquam participati^one, quae in lumine h^uic dicit^u, e^u
per quod spontatur ad videndy De^u, seu ex parte ip^su^m potens effici^u
similitudo vero, p^ro^pter quae ip^su^m ob^ucti, (specie^uo n^o ill^u exigitur,
representati^one e^u int^uionalit^u virtens in illa veluti sig^ul^uatione
quae intellect^u p^ro^pterat e^u suo p^ro^pterio ob^ucti. De^u p^ro^pter, lumen esse
p^ro^pter ductiv^u Divin^u, quo De^u ita e^u p^ro^pterne representat int^u tamen sub hoc
rati^one, quae admod^u habit^u fidei, e^u scientia inf^uant^u, qu^oo cert^u ip^su^m
p^ro^pter ducti^one p^ro^pter act^u, qu^oo magis, lumen p^ro^pterfecte ob^ucti
sua e^u p^ro^pterant, & representant, qu^oo p^ro^pterea influant in e^u
hoc p^ro^pterali^u representati^one titulo, e^u qu^oo deficient e^u necessari^u
specie^uo re^u cognit^u a p^ro^pterati^one luminib^u distinct^u, illo titulo
occurrentes.

Ceter^u indit^u ad h^uic, & multipliciter ten^udi, p^ro^pter p^ro^pter p^ro^pter.

objecti succurrunt ad Visionem Dei debere esse intrinsecum in creato, pro-
 inde in lumine glorie videtur, propter quod nulli aliud principium
 intrinsecum admittendum videtur: scilicet, quod per nos ipsum observaba-
 mus procedenti tractatu per necessitate auxilii intrinseci, licet absolute
 extrinsecum possibile sit, et sufficienti, actus vitalis, qualis certo in visio bea-
 tifica, eo naturalis operetur, quo magis tunc illis fuerat, qui per eundem
 vivit, et eo magis illis erit, quo principia ipsius fuerant magis intrinseca,
 et frequentia sic magis propria saltem a proprietate, 2° quod aliam vitam huma-
 nam, de corporum immutabilis, et ipsius intelligentibus intenditur, sed sufficienter
 fantasmatibus ipsius ad qualicumque illis principia motus subaerit. 3° quod
 potentia cognoscitiva animi creata pro ab objecto movetur, consequentiam
 debet, illud quod admodum in se ipso creaverunt, quo movetur
 in illud, illud quod scilicet, aut percipitur: sed praesens hoc, atque fecerit
 datur in se per ipsius objecti potentia elapsi, et frequenter adit, pe-
 rone quod ad tan intrinsecum unionem proponitur, sit, et fit per impres-
 sionem ipsius, quo ab objecto, et aliunde nomine illis imitatur, ut
 ut loquitur Augustinus, veluti ipsius tenet potentia uteris mandata, ut
 inde, uti in unum proles notitia exornatur, 2° quod nec magnet ferax
 traheret, nec quidquam aliud aliqui percipere censerent, nisi quatenus
 illis qualitate aliquo ^{interant} formam, qua ferantur, seu trahantur: et illis
 tenendum est de objecto, quod est illud sit, respectu potentia cognos-
 citiva. 3° quod ad intrinsecum videtur ^{interant} datur, quando ubi supra affir-
 mabat, essentia divina esse principium visionis, et in beato quondam
 vitam in modo sui, sed vitam in modo intus cogitanti, in modo dicitur per
 immunitatis, ipsius quod propter quod sit immediate principium quo, et instru-
 menti divina essentia explicetur, vix intelligi poterit, et aliam
 divisionem, et totalitatem locum in sit: quoniam in illud, quod videtur in
 imitatur ab eodem Augustinus, et inquit ab aliquibus eisdem discipulis
 seu ipsius dicitur, seu observatur, inquit, essentia divina in esse enti-
 tativo, sed in se intelligibili, et intentionali mentibus Deatorum unum
 fieri quod intrinsecum in hoc tantum tenet sustinet, et aliter quatenus species
 creata quidam a Deo intelligi dicitur, et representativae essentia
 ipsa divina, ut potest, et aliter representationi formali, seu vitam in
 productiva est, intrinsecum unum, et inhaeret praefatis mentibus.

Casus hoc.

specie licet proficiencia nullig fere momento sicut pidentitate cui
minis cy specie impressa persuadenda, cy solo apanant efficacia
ad operandu existentiu aliq defecto specie impresso Deo, que di-
tincta realiter e potest, quin e debet a lumine intellectualem
sive naturali, sive supernaddito. At, ne quidd e necessaria, e sequenti
defacto existentiu huiusmodi specie tra e quidam Custrany veteris aliquot
secu.

Probatur tunc species huiusmodi p alij Objectis pprea defectu
admittitur, e necessaria, q alia Objecta, e omnino n sunt, e longi
abit, dy intelliguntur, e epono, q ppononata deprehenduntur,
ut in intus, e cy intus ppono, q spirituali operentur, e q necessary, q
Credunt, e aliq quq libet cognoscitivu q potentia ppono ad intel-
lectionem pte intelligi decausantur ab hoc Objecto pte alio, in e quid
q ppono quq in alienigenativu partuientu ppendunt, ut vobis
vitar possit, e debuit in libro d anima. Sed omnes ist titulu
fiunt respectu Divisionis Dei q pellig affectione n e necessaria, q
cis ignota adeo, sed ppono illig essentia pte ipia q mediate hoc
omnino exigitur. Suadetur min recurrendo omnes e singulos necesse
istot titulu, q Deo necessari existit, e ubiq presentu, q q, q
ut existenti, e presentu veridima motiva q pte, cy nec aliter qu
diversiva Dei possit, ut merito utraq dominicana, e semitica schola
tra, e choristiq fuerit, quod existenti ist de scriptu essentiale, e
quid dicitur Deo. Est pprea ppononati istig, cy e ipse ppono, q
ad operandu in intus cy intus, imo necessari operatur, quous intus intel-
ligit, cy nulla causa creata possit quidquq operari, nisi in, e cy virtute Dei
simul cooperantis, e coefferentis.

Et licet n ist titulu causat, e Objecti
Divisionis, cy n requiratur major qunctio seu intimetas ad coefferentia
uno, quq alio titulo, n e cur pprea influxu, tunc Objecti existentiu, sicut
similitudineat vicaria aliqua virtus q pprincipale ipia ad est, e aliund
necessario cooperaturu, seu influxu. Confirmatur discursu pte
Aug^{no} aducto in id ipia a pte, dicente, vnicuq n e ad eum intus
ne, e vicinioru e, quq ipia tibi, quod n e intelligendiq, ut in
intelligitur in intus creatu, ist ppono fiat cy Deo in forma intelligibili
ut pprehendunt Carmelites discalciati, quod Commentator 3° d anima

1. 2. 3.

dicatur, ex intus, & forma intelligibili, seu etiam intellecta ma-
 gis uny fieri, quae ex maas, & forma; q' hoc intelligibili u' identitas
 prout in intelligibili e, & omnino impertinens ad se prout, ut
 mox magis ex professo declarabitur; sed q' Deo unicusq' per essentia,
 presentia, & potentia intus e magis, quae ut quocumq' ubi, quod licet
 per identitatem sibi intima sit, qualiter Deo e intus u' e, at hoc ipse
 habet ad Deo, & proxima sibi p' presentia, & potentia u' ad se, d' sibi
 sufficienter nec pot' p'esse, nec p'videre. valeat, nec se ipse necessitate, &
 omnino agnoscat, & in suis operationibus adhibet, ut Deus ratione im-
 mensitatis ubi e sit, & equa omnibus, & omnipotens perfectissime po-
 tens sit cuilibet se p'videre, e' q' in suis operationibus adhibere, quon-
 opus sit ulla identitate, aut unione intrinseca, ut alia un' sentia ab
 omnibus, sed dicitur: q' hoc eade' intimitas, aut unio sufficit, & per
 se ipse exhibeat in sui visionis influxu ille, quae reliqua objecta me-
 dia sua specie proutant.

Probatur hoc ead, & confirmatur assumpti:

q' Angelus u' g. sibi maxime intimitas, per se ipse, e' q' per specie' senti-
 nit etia' ut objectu' in visionis, qua tenet ipse intuetur: sed Deo cuilibet
 u' e sequentia menti beatorum quo ad hoc magis infimo, & unio
 e, quae Angelus ubi e, in qualibet se, at q' p'inde in mente beatorum
 possit ipse dicit' operari, nihil respice operante, ut tamen e' dicit' q'
 licet possibilis absolute sedatur, & permitatur specie' impropria in-
 trinseca Deo, & nomine illis scurrant in visionis, & natura u' neci-
 sana u' e, & sequentia nec defacto existens, quae admodum licet ab-
 solute possibilis, defacto u' admittitur unio respectiva specie', ut
 Angelus videat se ipse; & proxima s' q' q'at quodlibet? q'at p' dicit'
 ubi e' aut, qua Angelus videt se in propria natura fuit per specie'
 intelligibilis sentia, & infimo inherente; ubi e' aut, res in verbo fit
 per ipse specie' Verbi, u' e' per essentia (sicut Deo) quae u' e' in Verbo: sed
 e' unio intus sicut intelligibilis; & quid u' in solo me ut objecto me-
 dia visionis, sed etia' p' dicit', quatenus ex essentia Deo, e' intus Angeli
 beati lumine Glo'ia instructo uny resultat principis sufficientis visionis,
 ut ipse 1. 2. d' docet 1. p. q' 116, a. 2. ad 2. ut e' q' resultat uny unio suffi-
 e' e' principis in requiritur instructio alia unio, quae coaptatio de-
 q' q'at principis ita ad invicem intus, ut alteri alteri quo ad operandus =

subjecty int, si utriusq; creaty, Deo suby citur magis, quod ipse ubi subyct
 quod est qd aliud principy ubi inherens.

Rationis in strandy pposito inungent.

Non uny **2^a**, qd lumen intrinsecy exigitur, quod illud in idy poteri
 fit, sed non nisi illig, operativy sit, eandz splens in suo genere, ppter
 qd per identitat, lab intrinsecy illud opetit, magis manifeste, si talis eidy inha
 reat, ut sic in suo ppro genere acty, cognoscendy quod magis in suis justy potenti
 sit. Haec tamen ratio in militat in specul, quo licet potentia fructificet in illig, sed
 objecty maxime influat, & operatur, ex quo hac parte notitia ab alio pducitur:
 Et, & sequens, nisi aliud fuerit tameny, unget: in continua ee in debet.

Ad 2^a

ut ponderetur in deere, qui admittant sequulz, eandz qd ex pendant ad vltos
 sensus exsistant, qui in suis exga objecta ubi physice vltima afficiuntur.
 Ea vero ppter natura, lumen dicitur vari vltima, & solidy red di
 possit ex eo quod actus potentie vltima eidy cognoscitiva ppony, ita vltima sunt,
 nisi ad pducendy species sui rememorativy, & quo eorundz in doly in
 tetur, & quod in super ut material agere in possit in potentia vltima
 inly ex eidy vltima ad vltima vltima principy infusis, & splens ad p du
 cendy notitia vltima vltima vltima, & quod in vltima vltima vltima
 in in superficiali sed inly vltima, quod in vltima vltima vltima
 lenabile, quod qd ppter natura antea dicitur, & ppter natura potentia vltima
 quo material dicitur loquendo ex natura in dicitur ppter natura
 cognoscitiva uny objecty ppter natura dicitur: quo vltima in vltima in vltima
 inly Deo vltima vltima vltima vltima vltima vltima vltima vltima
 vltima, & vltima ad vltima in vltima vltima, & vltima vltima
 creaty ratione lumen. Iste vltima dicitur vltima vltima vltima ad
 Deo vltima quo aliud objecty vltima vltima, vltima vltima vltima vltima
 principy aliquod, quod maxime dicitur vltima vltima vltima vltima.

Ita

momento, cy locutionibz mutatur metaphoricz, quod sicut bene intellecto
 multy nobz lucz apparet, ita, si ratio in penetrantur plusq; afferens vltima
 vltima, & equivocationis. Dicitur itz vltima cognoscitiva in vltima ab objecto,
 eidy ppter natura, illud qd ppter natura intrate habere debere, ut notitia illig ppter
 natura vltima, qd plusq; objecty in ppter natura media inly vltima vltima
 ppter natura, quod cy accidens, ut ad objecto, & aliud inly vltima vltima vltima.

obijcti, & veluti instrumenti, ut pote cuius visus actualis, ppter ea & debet
 intrinsece inherere, & ex obijcti representet facere, obijcti ipse in intellectu
 intentionali est intra presentia. Ceterum, si obijcti tale sit, ut per se ipse possit,
 & debet officij studij, plures, uti intendimus asserendum in presenti, & asserant
 omnes respectu cognitionis, qua substantia separata tenet ipse in se, tunc
 sufficit propria, & singularis, & identitas obijcti ex mente, nec exigitur motus
 alius, qua mens ab obijcto movetur, & immutetur, quod illa, quod dicitur in ipsa
 actione, qua obijcti, & potentia simul producant notitiam illius, & hoc aperte
 invenimus in presenti recluso est omnium principio effectivo distincto
 ab essentia divina, quod est obijcti. *Distinctione.*

La Philosophia tangit curiosa ma-
 gis quam notis, sed p assumpto presenti impersuadibilis, ut ex
 ratio illa magis sit, & ex violenta pfectio explicetur, invenitur mo-
 tus illos tunc ferat, quod transitus, tunc reat, quod p ad unum fieri abent.
 by causis, & agentibus, quibus tribuuntur, & ppter ea totum in alia principia
 immediata revocari, & tamen visio dei afficiatur deo patenti. *visio*
 & necessaria alia immediate sursum ab illis: quare hinc colligi in
 potest necessitas aliorum alteris principij effectivi.

La sola potest esse effectiva
 unius intrinsece dei in esse intelligibili, & alia huiusmodi potentia
 similitima, quod post Cajetany dominicani invenere in schola, ut
 supra insinuatam; sicq; deo vna attentione, & itaq; facile explicatur
 la curiosis. *St. Tho.* quare ad presentem magis attinet. *St. Tho.* dupliciter
 jungitur essentia dei mentibus Beatorum, scilicet in actu, & in actu
 illis jungitur, quare ex ipse dicitur omni sufficienti principij de-
 sionis, quod, cum profertur aliquid de mentibus intrinsece, sed pro-
 ceptatione dei, & profertur mentis ad producenda visionis, ut
 docet *St. Tho.* 3° q^o vna generis *St. Tho.* 51° dicens, *ipse dicitur in intellectu*
 vna vna in vna aliquid naturae, sed perficit ipse ad intelli-
 gendy, quod perfectioni divina essentia in repugnate ppter ea nulla
 requirit unius intrinsece; sed dicitur magis, & unius vna pro-
 majori, & unius luminis intentione, cui luminis ppter ea ad carit.
 id est *St. Tho.* hoc magis jungendi vna ex divina essentia; hoc est de-
 positivae, & exactivae; magis formalis vna potis hoc iunctis in voluntate
 dei ad tale, & in alij visionis sui occurrere.

Coniunctio vero in actu fit per ip[s]am Visionem, qua int[er] Beati[m]
 mediati in actu v[er]o Deo coniungitur ut objecto; qui grandi modo Licet exi-
 gat Visionem int[er]u[m] intrinsecam; in tamen factio sine sp[irit]u potest esse int[er]u[m] di-
 v[er]s[is] int[er]u[m] ecq[ue] int[er]u[m]; et p[ro]pterea et intentionalis, seu intelligibile aut
 pot[est] intellectus ut quo intrinseci videtur; q[uo]d hoc et in visis in ip[s]a esse.
 Ita De[us] quod, cu[m] sit objectu[m], pot[est] extra int[er]u[m] et debet, ut notat quid[am] /
 factio q[uo]d: sed visis in ip[s]a Visione, p[er] q[uo]d int[er]u[m] videtur q[uo]d mediate esse.
 Ita De[us] videtur dicitur eisd[em] univ[er]s[is] imo capere unus cu[m] illa u[er]ba t[er]m[in]o
 illud, int[er]u[m] intelligendo fit omnia, ut et[er]a advertit /
 a[ut] ubi et[er]a ex ponit dicitur Commentator, quod q[uo]d locutionib[us] occasion[em]
 pr[ae]buit, dicens, int[er]u[m] v[er]o act[us] et omnia, q[uo]d profecto et intellecta, ut.

- 1) dicitur in 3^a d[icitur] amana, quod quid[am] intelligend[um] est, in quod essentia int[er]u[m]
- 2) fiat et intellecta, aut spec[ies] eius; sed q[uo]d p[ro]p[ri]e informativa per i[st]a p[ro]p[ri]e
- 3) intellecta, cu[m] ea actu intelligit: quod spec[ies] informant p[ro]p[ri]e et

expressa, cu[m] nostra sent[entia] identificata cu[m] intellectu, inq[ui]t imp[er]at.
 Ita, spec[ies] p[ro]p[ri]e informant in debet, nisi q[uo]d ab objecto diffinitur,
 et deo p[ro]p[ri]e q[uo]d p[ro]mittitur; q[uo]d et[er]a ip[s]o objecto extrinseci assistent dicitur
 potest imp[er]o p[ro]p[ri]e informant, quaten[us] cu[m] lumine intellectuali un[us], et pl[ur]i
 p[ro]p[ri]e p[ro]mittit.

Sectio 2^a

Possibilis tamen absolute est spec[ies] impressa creata
 quiddam dicitur Dei, atque intuitiva.

Ita Univers[us] Scholasti[ca] cu[m] sub[sc]ripta suo Mag[ist]ro, et scripto D[omi]ni, ex Domini-
 canis Petri de Sacerdotio, max[ime] Pontificis max[imi] dicitur Innocentio 3°,
 et pl[ur]ib[us] notat[ur] cu[m] Deo et dicitur d[omi]n[u]m metaphisico, et dicitur d[omi]n[u]m d[omi]n[u]m, et dicitur
 Luitant, illustrius sp[irit]u la, et Antiquior[um] qu[os] p[ro]p[ri]e doctrina int[er]u[m]
 qu[os], ut merito recipiant Henricus Sandavenis v[er]o p[ro]p[ri]e Theolog[us]
 a 3° q[uo]d d[omi]n[u]m 33, multo[rum], et magnor[um] hoc op[er]e d[omi]n[u]m: qua p[ro]p[ri]e dubit[ur]
 an n[on], et consideratione d[omi]n[u]m sit Tunnel p[ro]p[ri]e laus, sententia
 it[er]u[m] et dicitur obicere monent. Contrari[us] op[er]e d[omi]n[u]m monent tenent
 Dominican[us], et Arceles, qu[os] in ita p[ro]p[ri]e explorat, et dicitur d[omi]n[u]m, ut si
 ponit pot[est], qu[os] p[ro]p[ri]e Montalban, ut dicitur videtur. Illis ex notat[ur]
 adherent Arambal, Fannery, Alderete, Zurot, Inanada, et palda, et dicitur
 ea recentiorib[us], qu[os] fundamenta dicitur longe dicitur.

Probationi conclusionis promittenda est, species in presentia numerum logicis, aut metaphysicis, per seipsum scilicet de pluribus predicabili numero distinctis, aut de esse, sed per formam, et qualitate representativa aliquid, quod eisdem effectibus praesentia. Huiusmodi autem species duplex numerata distinguitur, altera quae impressa, et alia, quae expressa appellatur. Ex pressa ad actum, et cognoscendum, et impressa ad actum, et percipiendum, et praesentia illa formaliter intentionaliter, et hoc virtualiter tantum representat objectum, eisdemque similitudo accedens, quatenus nimirum per expressam formaliter menti praesens ut objectum, et percipiendum, et per impressam, solum ad ut virtus nomine objecti productiva illius per expressam ad ducta praesentia, et similitudinis intentionalis objecti.

Probationi promittenda est, species praesentis expressa, et quod ad modo etiam ad illius per portionem species impressa, aliquid dicitur formaliter, et aliquid objective; seu claris aliquid talis directi, et primario incogniti, et cogniti, altera. Species objectiva, et quod objectum representat ut medium, et directe cogniti, in solo reperitur in actu cognoscendi, quod ipse reflecti cogniti, ad iterum objecti cognitionem ducere possunt, sed etiam, et frequentius in alio, quod in sunt actus cognoscendi, et merito dicuntur similitudo, in qua aliud cognoscitur, et quod tripliciter, ut docet *1° Philosophia 2° tra gentes c. 29°*, uno scilicet modo, quod effectus sumitur ut medium ad cognoscendum de causa quod sit, et tunc duplex intercedit cognitionem per se successus, et effectus, et causa, et ita tamen, ut huius praesentia praesens illa causa sit, alio modo, quod in ipso effectus, et in alia se invenitur, et resultat in similitudo altera, ut videre in speculo, et in quavis exteriore effigie, et tunc unica cognitione utriusque attingitur: ultimus denique, quod ipse cognoscens in se ipso habet, et praesentia est per similitudinem aliquam altera, et idem per se ipse cognoscit illud alterum, tanquam per medium, et omnino praesens, et talis magis directi cogniti, ut dicitur Angelus per eum substantiam creatoris, cuius Deus agnoscit. Unde in omnibus casibus species illa, et principii nomine objecti effectus cognitionis, quod ad modo objectiva appellatur in seitur, et tamen in ipso ut cognita in alterum ducat cognitionem, et tamen productiva cognitionis alterum in qua, et talis ad instar cuius aliud cognoscitur casus, et hoc dicitur quod abstractiva, quod tunc solo in notitia quod dicitur.

illius alterius de se videtur, quod illud in objecto, quod magis si nesci nesci
presentat, & pro quo cognoscendo instituitur, perfecte videtur.

In omnibus

1° species creatae, quae hoc possessionem modo se habeat, de se videtur in posse
ad cognitionem quiddam creaturam, & intuitum Dei, qualiter est in se, quod
Dei in nullo alio videtur, sed perfecte videtur, sed proinde ad
abstractum, qualiter omnis cognitio creata Dei propter videtur, et omnis
in se cognitio fit per speciem in se, creatam, sed creaturam, ad cuius instar
cognoscitur Dei, cum sine perfectione non creaturam, quibus omnibus
tunc, leobiscatur Dei cognitio, cognoscitur in se, propter removere ad Deum
imperfectio illas, quibus creaturam abou dant, nunquam tamen hoc co-
gnoscendi modo pertingit ad videndum Dei, seu ad cognoscendum eius, ut
in se. Alio modo dicitur abstractum creatum Dei, speciem in se, per se, sed
etiam de facto existens admittunt omnes; propterea & tota ista descriptio
de virtute ad speciem creatam in se intuitum Dei, quod in se, sit prin-
cipium nominis in se Dei affectum, videtur, in qua ipsa, species, sed Deus
immediate, cum in se videtur.

Ceterum quod species ista sapientia forma intelli-

gibilis, & similitudo impressa objecti appellatur videtur, quoniam tamen
sensu huius appellationis ad omnibus insipientem intelligitur, placet
et propter eam egerit Angli Magni doctrinam, ita loquens
quod de potentia ad P, intelligitur, in intelligendo ad quatuor
1° bene potest ordinem, scilicet ad se, quae intelligitur; ad speciem intelli-
2° gibilem, quae fit in se in actu cum de tamen cognoscendo, sed virtutibus
3° repleta ad cognoscendum, proinde & in actu pleno intelligendo, sed
4° potius, si ferret visum, intelligendo ad sui intelligentem (quod etiam
5° hic intelligitur, et in percipere et significat) et ad comprehensionem intelli-
6° gibilem; quo quibus repleta omnibus predictis differat a requirit intel-
7° lectum, quod ut intellecta in se de se, repleta autem in se, in se
8° in intellectu; ceterum repleta intellectu ordinem ad se intellectum, ut
9° ad finem; propter hoc enim in se repleta, ut in se reformat, ut in intel-
lectum cognoscatur.

Differat autem (pendit ad D) ab specie intelligibili

1° natura ut principium (in se effectum, etiam efficientem, specificativum)

actionis intus, cu omne agens agat ut quod est in actu (in immo-
 videntia) actu autem fit per aliquam formam, quae opponet se actioni
 principii. Difert autem ab actione intus, quod producta receptio
 dicitur ut in actione intus, loquatur quoddam per ipsam virtutem (hoc
 est, physice productum) intellectus enim sua actione format (supra
 dicitur) sui definitionem, et est pp^o affirmativus, et negativus. Haec
 autem receptio intus in nobis pp^o verby dicitur.

Ne vero aliquis existimet, speciem illo intelligibilem debere esse necessarium, et dicitur intus
 inherens, aut eius pp^o informativus. Sic, loquitur idem, H^o q^o 2^a q^o 2^a
 Veritate a 1°, ubi dicitur, ut illud, quo intus creatur Deus per essentiam
 videtur, ut essentia divina, in autem opponet, quod ipsa divina essentia
 sit forma intus ipsius, sed quod se habeat ad ipsum ut forma: quomodo
 autem hoc intelligendum sit, statim ibidem explicat dicens, ita ut ea essentia
 divina, cum intus creato fiat unum in intelligendo, de intus intelligitur, et
 essentia divina per se ipsam intelligitur, quatenus in immo defecto
 essentia ipsa est una cu intus principii virtutis, qua videtur, eadem
 pp^o presentia activae, efficiens ea dat speciem, atq^o etiam terminativae, q^o est
 in solo ratio quae, sed etiam ratio sub qua terminativa illius. Inca-
 lita autem (procedit explicatio 1° 2° 3°) essentia separata ponit
 ut unum intus ut forma, sic ostendit inventator de anima quae
 de se in aliquo receptibili recipitur duo (hoc late dicitur intel-
 ligi debent, loquatur duo ad aliquid unum integrandi, et in quo
 veluti recipi pp^o presentia amantur, et unum) pp^o presentia perfectissimam
 ad unum perfectum est sicut pp^o presentia formae ad unum perfectibilem. Et
 ubi cu intus creato, qui in se substantia creato, sit in perfectior
 divina essentia in eo existente (in quibus per inherens, sed per ac-
 tivitatem, et intus presentem, loquitur subordinativum intus ad oper-
 andum cu, et in illo, et sit ad id eundem optendy) separata divina
 essentia ad illy intus quomodo ut forma.

Et his, quae idem ita placet
 proponimus, quod multo lucet afferunt p^o dicitur in hac, et sequenti
 disput^o, colligitur 1°, species, quae expressiva sit, in actu intelligendi,
 extra nullum aliud unum habere, quod principii efficientis, seu potius
 efficientis cu intus receptionis sui, quod species expressiva appellatur.

Coligitur 1°, species huiusmodi non formaliter representativa, sed per se
 virtualiter, quod virtus est productiva receptionis, quod est formalis intentionalis
 representatio sui. Coligitur 2°, profertur species proprie nec species est, nec
 dici debet foras intelligibili. Non est proprie species, quod hoc representa-
 1) tione, et similitudine probat, quod illa formaliter in parte consistit,
 sed potius virtualiter, proprieque proprie dicenda principii nomine
 obiecti, cum hoc sensu obiective productivum intentionis, et receptionis;
 aut etiam foras, aut quasi foras intellectivum, ut videtur equivoca-
 tio, quo facile in usum potest abire forma intelligibili, quod infra
 2) dicitur in respectu principii actus etiam nomine obiecti intentionis,
 et receptionis, sed sapienter in consequentibus rationem illi, per quam obiecti
 virtutibus in eis illis, quod intelligitur, et cuius nomine, et ipse obiecti,
 et aliud in receptione sui influunt, accommodata. Et propterea ple-
 3) nique dicitur de forma intelligibili, et similitudine sub his ex-
 4) pressionibus loquitur, non excipiendo de specie impressa, quod
 inquitur, sed de ratione obiectiva, quod in usum intelligitur,
 et de imperio et ratio virtutis aliud in examine intelligibili,
 qualis sententia divina revelatio, seu auctoritas respectu eorum, quod
 fide divina creduntur.

Species vero intuitiva Dei creata, quod per bandum
 et defendendum assumendum, nihil aliud est, quod principii nomine
 ipse Dei virtutis immediate productivum, quod species nomen ex eo
 dicitur, quod iuxta similes, et veras sententias intro per ipse produ-
 cibili ratio representationis plenitudo; et propterea appellatur
 forma intelligibili, in quod obiecti virtutis in eis perceptibilis,
 sed quod spiritus, et fecundat intro ad producendum intentionis intui-
 tivam Dei, et a qua propterea tanquam a fonte huiusmodi virtutis,
 obiecti neque Dei denominationis intelligibili extrahitur, et
 accipitur; quod ratio denominationis intro primae intellectivae Dei,
 nequit in identitate in Deo derivare profertur intelligibili de-
 nominationis; quod vero ratio, seu forma idiosyncratica dicitur
 intuitus, quod accidens est eisdem datus, ut perfectior, et opteatur
 ad producendum virtutis; et obediens rationis primae appellatur
 impressa, quod nomen in ab ipse intuitu producitur, sicut species impressa
 sed ab obiecto, sicut Dei virtutis in intro; quare sine huiusmodi

inhabitione, & impreditione per iug. essentia. Deq. principia videtur
 defacto alienata; eo quod in habitione, & impreditione ad rationem pro-
 cepti principii objectum in excogitatione: atq. demum licet ut habent
 ex parte objecti, in quod illis perfectivabit, ex objecto nullgeatit
 perfectionis affertur cognoscere, & videtur, necq. a subjecto objecto de-
 beat in se, ex parte, quod utiq. ab objecto distincta est in int. reci-
 piatur: sed precise q. instituta est ad exhibendum sensus, quod alia
 ipis objecti exhibere debebat, & ex parte q. d. excogitatur, & ideo
 illis instrumentis, sicut, substitutis, & vicis generis nominantur
 sive sit.

His promotis probatur possibilitas absoluta speciei create
 intuitiva Dei, & quidem ad homines sua adversarios illos, qui
 in ea videndi Deum negant p. duci speciei expressis, aut verbis
 mentis, & alibi ostendunt Deum, quod in mediatis objectis, ut vid-
 tionis, & prosequitur titulo cause p. efficientem & mediate influ-
 re in Visionem sui. Hic propterea ab ipis in possibili alienata
 huiusmodi species, & q. debent esse forma, & similitudo existentia
 nali representans Deum, ut e in re, & hoc ab ipis creditur eor-
 cedere limitet forme create: sed in debet esse ita, ne quidem in
 tualitiam representans Deum ut e in re; q. absolute possibilis di-
 cenda est, ten in modo inconsequentia ab illis alienata impossibilis.
 Coe legitima est. Ceterum applicatur hinc ratio, quibus ad versa-
 rii in pugnant possibilitate profato speciei. Omnia facile, & ef-
 ficaciter ostenditur. Intra est in Visione intuitiva Dei nulla re-
 presentans nati similitudinis, speciei, & representationis, & hoc
 proprie sit verum mentis, & speciei expressis, & hanc illi propter eam-
 de rationem sentent in possibili; q. in principio Visionis etiq. in-
 mine objecti p. ductivo necessitate nati representationis, &
 similitudinis virtualis; q. in principio alienis actus, & effectus
 precise virtualitiam repaui debent ea predicata, quae formalitiam in-
 venturam in actu, & effectus, ut ea ipis tui nati, & firmata in
 presentis ipis intellectuali lumine, quod e alienis, & necessaria
 principia p. ducens Visionem, quoniam apud ad versa riant parti e per
 illis representationis, & similitudinis nati; in 10ly q. aliunde
 visio ea predicata mutuan possit, sed q. p. ita ea predicata in habet.

Dicitur, ablata hac ratione representa-
 tionis ab actu divisionis in relinquuntur; propter quod deinde dicitur spe-
 cies impressa, aut influa, illig, propterea quod reddi illis impossibile est.
 Contra tamen, quod licet hoc respice verum sit, ab aduersarij uero, quod
 impetiamus ut ponderari non potest; ^{ad hoc} ^{illos} ^{Deo} ^{per se} ^{ipso}
 semper in essentia, specialiter influit efficienter in ^{divisione}; quod sub
 aliqua speciali ratione; non aliter sufficeret scuris, quod ut causat,
 et in illis, ^{com} ^{requiratur} ^{scuris} ^{ipso} ^{ut} ^{specie} ^{et} ^{forma} ^{intelligi}
 bilis; quod adhuc restat ratio, quod assignare eorum, propter quod ad-
 mitteri possit, et debet scuris ^{specie} ^{impressa}, et quo ad hunc ef-
 fectum Essentia diuina subornatur: aliter, et a ista non hinc aperte
 colligitur, divisionis Dei splendi accepto includere uero, et proprie ratione foris hinc
^{ut} ⁱⁿ ^{se}, et representatiois Dei, ut e in se, et aliter non aparet, cui diuina
 essentia per se ipso ^{immediata} ^{efficienter} ^{specialiter}, ^{aut} ^{forma} ^{intell}
 ligibilis actiui uisitata, in ut intelligi ^{uobis} ^{scuris} ^{debeat}. Et ^{2^a} ^{hanc}
 impositionem ^{dupl} ^{requirit} ^{ca} ^{instituto} ^{probanda}.

Quod dicitur 2° propositio. Non repugnat, ut modo supponitur species creata expressa, et repre-
 sentatio intentionalis foris Dei ut e in re; quod nec repugnat species
 creata impressa, et representatio intentionalis virtualis Dei ut e in se.
 Probatur ^{com} ^{multiplicitate}: 1° scilicet, quod omnes repugnantie ⁱⁿ ^{se}
 ab aduersarij ⁱⁿ ^{se} ^{equi}, et potius militat ista species ^{pro} ^{ut}
^{re} ^{centio} ^{res} ^{dominica} ⁱⁿ ^{3^o} ^{ultra} ^{facientia}, ^{omnino}; quod ^{re} ^{pre} ^{sentatio}
^{intentionalis} ^{foris}, et ^{per} ^{modo} ^{speciei} ^{expressa}, ⁱⁿ ^{solu} ^{tion} ^{est} ⁱⁿ ^{se},
^{omnino} ^{ad} ^{actualitate}, et ^{per} ^{fectionis} ^{objecti} ^{acciden}, ut ^{pot} ^{est} ^{quod}
ⁱⁿ ^{se} ^{expressi} ^{ex} ^{hibet}, ^{potentia} ^{manifestat}, ^{contra} ^{ipso} ^{colocat}, ^{cy}
^{pro} ^{pterea} ^{ratione} ^{illig} ^{potentia} ^{fiat} ^{quod} ^{ad} ^{modo} ^{ipso} ^{objecti}; quod ⁱⁿ ^{re}
^{repugnat} ^{forma} ^{creata} ^{toti} ^{hoc} ^{habens} ^{respectu} ^{Dei}, ^{ut} ^e ⁱⁿ ^{se}, ^{multo}
^{minus} ^{repugnat} ^{forma} ^{creata}, ^{quod} ^{id} ^{ipso} ⁱⁿ ^{foris}, ^{sed} ^{virtua}
^{litera} ^{tanti} ^{habere} ^{de} ^{probenda}.

2° quod species ^{pro} ^{pressa} ^{est} ⁱⁿ ^{se} ^{diu}
ⁱⁿ ^{se} ^{re} ^{pre} ^{sentatio} ⁱⁿ ^{se} ^{de} ^{bet}, ^{ut} ^{sit} ^{pr} ⁱⁿ ^{cipis} ^{et}
^{fectus}, et ^{sequenti} ⁱⁿ ^{adequat}, ^{nec} ^{unice} ^{speciei} ^{expressa}, et
^{re} ^{pre} ^{sentatio} ⁱⁿ ^{foris} ^{Dei} ^{ut} ^e ⁱⁿ ^{se}; quod ⁱⁿ ^{debet} ^{et} ^{per} ^{fectionis}, ^{quod}
^{quanti} ^{opus} ^{est}, ^{ut} ^{pro} ^{ducat} ^{divisionis} ^{quatenus} ^{foris} ^{litera} ^{re} ^{pre} ^{sentatio}.

tunc, ad quod in eo opus infinitate ulla, et ex tunc in principio
 in requiratur maior perfectio, quae quae seipsum in effectum,
 in effectum nulla modo invenitur perfectio infinitas in, in quae,
 opus est, nisi, et ex modo produendi, et ex ratione, aut potius ex p[ro]p[ri]e
 line rationis, sub qua producit, infinitas principij arguatur,
 uti p[ro]p[ri]e ex modo produendi per creationem, et omnia, q[ui] prin-
 cipij sub ratione universalissima entis operatur, inferunt; nec
 tra vero huiusmodi ratio invenitur in presentibus, et videtur beata
 in per creationem, sed per educationem produenda sit, et de ea pro-
 ducenda ut fortiter representatur Deum ut dicitur, in quatuor
 principij titulo, et ratione naturali entis creati, sed specialis, et pecu-
 liari titulo representationis.

De 2^a 3^a q^a ubiq[ue], et optime ponderat
 De 2^a, et p[ro]p[ri]a ratio p[ro]p[ri]a in presentibus, potentia
 cognoscitiva et intellectiva, videtur, seu species expressiva, aut
 representatio fortiter immedicata alicuius objecti, atq[ue] species im-
 propria, seu qualitas plena potentia ad productionem dictionis,
 seu species expressiva ea in se et p[ro]p[ri]e reatant, ut si aliqua
 eorum p[ro]p[ri]e aditumatur, reliqua in repugnant, et p[ro]p[ri]a quod-
 admodo ad emendat ordinarum presentibus. Et huius ratio est, videtur,
 et species expressiva in actu, et ex tunc potentia cognoscitiva, et tunc
 quoniam, si in repugnat, debent esse p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e potentia, atq[ue]
 et q[ui] species, quae potentia illa p[ro]p[ri]e, et si in actu
 plena ad exprimendum intra seipsum objecti. Sed in repugnant,
 quoniam et defacto existunt dictionis, seu species expressiva dicitur
 in se, et lumen intellectuale, seu potentia intellectiva quan-
 ty ad huiusmodi lumen attinet, sufficientem, et p[ro]p[ri]a ordinis crea-
 ti, et si super naturalis, q[ui] in debet repugnare species impropria
 creata, quod p[ro]p[ri]e super naturalis intuitiva Deum ut dicitur.

Constat id ipse auctoritate dicitur q[ui] dicitur ad d[omi]n[u]m
 centis, forma quae in actu loquatur tunc species p[ro]p[ri]a, quae
 expressiva habet respectu duplex, unus ad se, cuius est, atq[ue]
 ad id, in quo est ex p[ro]p[ri]e respectu dicitur alicuius, sed
 alicuius tamen, in eum materialis est forma materialis, nec sensibilibus

- 1) sensibilis, et ubi alius respectu aliquantibus dicitur; quod sequitur modum.
 2) In quo dicitur Proportio in, et mensura perfectionis in specie impressa, propter
 3) quod aliquantibus dicitur, quod tendit ad subiecto, potius quod ab objecto, et se-
 4) quentia in presenti ab omni lumine supernaturali perfusio; propterea, cum
 5) repugnet lumen intellectuale creati, sufficiens ad videndum Deum, ne
 6) repugnare debet speciei creatae impressae propter, ut in re, videndo.

Deus

- 1) (Et sit altera delusionis probatio) speciei impressae in debet esse immaterialior
 2) speciei expressae, imo nec immaterialior potentia intellectuali, et intellectu, seu
 3) ratione; sed lumen intellectuale, speciei expressae, intellectu, et ratio, licet
 4) magis immaterialis, quod sit Deus, possunt ad eundem, ut in re ipso trahi.
 5) Et sic speciei impressae: imo, et eadem negari non possunt; etiam in re ipso.
 6) Verbi nuper exhibiti in his, in quibus, quod est forma intelligibilis aliquantibus
 7) per respectu, ad potentiam, cum per respectu, ad objectum, attenditur. Et paritate
 8) speciei impressae, seu formae intelligibilis, qua Angelus inferior videt super-
 9) iorem, quod in sua immaterialitate potius informat Angelum inferiorem, quod
 10) Superiorem, licet iste, cum ille sit illius objectum, etiam imo, et in superiori, pro-
 11) sed in vidente inferiori recipitur, et quod quod recipitur ad modum recipiens
 12) si recipitur esse frequentissime affirmatur: imo neque cum Angelus inferiori
 13) ubi iudicium quod substantiam potest mensurari, et substantia ista longe im-
 14) materialior sit, ut vere subsistent, quod sit quod dicitur accidens spirituale.

Hec dicitur potest, gradus immaterialitatis esse unum respectu hominum omnium, licet
 intra illos substantia Angeli perfectior sit, et Angelus superior similiter magis
 perfectior: quod forma quod intelligibilis, quod Angelus inferior superioris cognoscit,
 et ex sua essentia accidentalis, et accidens et substantia plus quod sensu, et gradus
 differunt, et ad diversa etiam predicamenta spectant, et vero gradus, vel
 ordinis rationi quod sensu excipias, et propterea omnia propter
 unum ordinem, et gradus et tendas, pariter licentia dicam et ego
 speciei, quod possibilis status, lumen gloriae, et Divisionem ordinis
 esse Divinum, et frequentia ad eundem gradus, et Deus pariter. Ab-
 solute tamen sufficere debet, speciei ista pariter perfectionis, et
 immaterialitatis esse cum Divisione scripturae, et cum effectione
 propter instituta, et propterea Deum absolute, sed ut videndo
 creatura illa ratione debet proportionari.

Page:

Tenet aliq^d species tan imp^{ro}pt^{er}, quae expressio est obiecto-
 immaterialitatis, ut dicitur in materialibus et sensibilibus a potentia spir^{itu}.
 Anali et intellectuali cognoscitur: sed hoc in^{ta}ta, quod huiusmodi
 species equare et superare debeat obiecto, si ab eo realiter distine
 quatur, sed q^{uod} nisi spiritalis sit in est proportionata fecundare, et peni
 ficere potuit intellectuali, et spiritali quae admodum cognitio intellectu
 tis et materialis est q^{uod} immaterialitatis obiecti rationi, et universi^{us} est
 sublimior p^{er} maiorem perfectionem intelligentis, quoniam p^{ro}pterea superare,
 et equare debeat obiecto intellecto, quod p^{ro}inde ratio excellens est
 quae intelligens, et quae sunt principia, et actus ipsi: q^{uod} ut huius potuit,
 quae ex obiecto immensurari debet immaterialitas, et perfectio speciei
 et p^{ro}pterea: atq^{ue} adeo solutio Mag^{istri}. Soto p^{ro}bita est, quod species et p^{ro}posita
 distincta ab obiecto debeat est immaterialitatis, in p^{ro}posito expressa, in solu
 falsa, sed arbitraria est.

Dicitur, pariter a nobis aducta identitate p^{ro} base
 eadem tenet species et p^{ro}posita in^{ta}ta q^{uod} dicitur, quoniam est p^{ro}bita necessitate est
 ad videndum Deum, q^{uod} species expressa de facto existit, et omnino nulla
 modo, ut in^{ta}ta creati Deum in^{ta}ta: et tamen oportet p^{ro}cedenti, i. e.
 a nobis ita dicitur q^{uod} dicitur sequela, q^{uod} alie p^{ro}sentia sunt rationes, quibus
 non potest dicitur q^{uod} dicitur ab his, quibus eadem existit, et necessi
 tas firmantur, et p^{ro}inde p^{ro}portione p^{ro}dicatoz in se re unice res
 p^{ro}ducant, et p^{ro}portione ulsente p^{ro}xima alia requirant, et nihil apud
 scriptoris frequenter quae ex his, quae de facto existit in p^{ro}ponuntur,
 et necessitate etq^{ue} indicantur, potest dicitur arguere alioz, quibus
 alioz de censentur in necessitate et p^{ro}pterea de facto in admittuntur.
 Sic, q^{uod} ut Angelus quilibet alioz in^{ta}ta, creditur specie illius
 in^{ta}ta et ab illo quibus, ut vult Schotz, et in^{ta}ta ad Deum, ut tenent
 Angelus, et ead^{em} Mag^{istri} p^{ro}bita p^{ro}sentia habentur species, ut Angelus
 tenet ipsi in^{ta}ta, et est necessitate in^{ta}ta, et dicitur de facto exist
 tens, quod ipse Angelus per se ipsi potest in^{ta}ta hoc magis exerceat. Sic
 etq^{ue}, quod gratia sanctificans qualitas sit absoluta, nulli q^{uod} essen
 tialiter affixa subiecto, potest absolute amittitur in^{ta}ta lapidis, et
 et de facto, et est tenet ipsi dicitur tota creatura talis in^{ta}ta
 tenet, ut potest quae tota potest sanctificari: q^{uod} similitudo est, quod
 rationis ad species p^{ro}banet repugnantia species et p^{ro}posita in^{ta}ta.

Dei, potentia elidantur in specie expressa, merito censeri debent
inefficaces, & absolute esse impossibiles profata species, quoniam ead-
em, nec necessaria credatur uti, specie expressa, quod hoc est actus, & vitalis,
et illa sola principis huius effectivus, & deus, qui est objectus videndus, po-
tente speciale principis actus creati vitalis, in tamen vitalis actus creati,
nec tunc vitaliter per eundem productus.

Dices 2°, hinc haberi aliud discrimen,
scilicet species expressa est beatitudinis formae creatae, & species
impressa fore principis beatificativus, propterea quod in posse est de-
tinctorio ad deum, sicut licet deus forma creatae, quod ut nostra forma
sanctificans, sola deus potest esse principis huius formae productivus. Abi-
dit humana, similitudinis illa, quae in ista similitudine in specie expressa
se praesertim, a solo deo, cuius est ea similitudo, imprimi posse, propterea
quod species impressa pro se ipsa repugnat. Respondeo, si scilicet
propter nullum est, cui defecto etiam admittatur principis effectivus de-
tinctorio formae videtur in visione, & specie expressa, e.g. lumen
Gloriae, & habitus charitatis respectu amoris beatificati, & ex hoc tribus
in posse repugnat specie expressa, maxime cum illa in se, sed de-
i nomine influat, & deus propterea sit unicus beatificator, cui beatificatio
in exigat determinatam influxum effectivum immediatum objectis, sed
terminativum; de quo debet esse, quod ad deum ea determinatio, quae
similitudo ista in se esse nec, quae propter repugnat respectu deus,
sed intentionalis, quae in visione formaliter reperitur, potest ab
aliquo principio creato produci, sicut similitudo Angeli intentionalis
nata ab eisdem specie est longe in perfectione efficienti.

Et dicitur fore
materia alia nata. Licet sublimitas deus modo gerendi actualis, & in
& specialiter officiat, repugnat lumen intellectuale creati materia.
Licet potest intueri deus, ut optime probat philosophia per se, & ostendit
conatus sumus procedenti tractatu ex eo quod proportio inter potentiam, &
objectum, ut in se ipso, & ratione in percipiendum ea esse debeat, quo cadere
in posse in potentia creati proprii, nisi in se, relicto respectu deus,
at in repugnat visio eiusdem deus, nec lumen creati sufficiens ad illa
supernaturalia, & in deus in creati, eundem debent, & fortasse, ut
in deus in se ipso pertingere possit, & licet repugnet specie creati intentionalis

Dei, quae in Creato, sibi fabricet, se praeferat, quo eisdem debita sit
 in debet repugnare quomodo species in debita, et supernaturali omnia
 in sui creatio: in grad, superior immaterialitatis Deique quo pbar d.
 Itad in pponibilitate in creati naturaliter videtur Deu, loque, et
 potius pbar debet sua lumen, quo sua spec.

Accedit uti et in q
 inmutabam, Dil ions, et de certitudinis foris ei domy de genua acty
 v, et exercitij vitalis, cuius principis speciale immediaty extris, et de
 terminati in debet et Deu ipse, quod sit, aut debeat et in spectu
 normo foris sanctificationis; q sanctificatio foris in de genere
 acty v, et vitalis exercitij, sed pertinet ad acty b, quae in a Deo
 nobis donaty. Nec, ut scendit Hebraea, et in specij, pbar, et caput.
 la una sponteum specij, cui illa ad acty b, et ista ad acty v, in specij,
 et longi alteris in rationis, uti foris ea pbar objecti, quod ad in specij
 in pbar in pparatua tanqum ad principis pure officij, et certitudinay,
 et ad in ut exercitij iudij immanens, et perfectio q.

sectio 3: Obiuncta argumenta.

Ulla vero multa sunt, et speciosa magis, quae solida. sicut repugnat
 creaturae, quae necessaria, et in libere Deu pducant. sed talis erit specij in
 pbar creata Deu. q omnino repugnat. Probatur mixt q omnia quae
 eiq alia, quae sui specij inmixtae possunt, necessaria illis pducunt,
 et si alia libere polliant, ut stat in homine, qui ppter ea, si se
 abscondere velit, aliorum respectu fugere tenetur: et q objecti sui specij
 per naturam suam pducunt, et ppter ea et in naturaliter, et in per ali
 quod virtute ab ipso distincta; quod specij objecti, et in alteris utiq
 ab eisdem distincta representativa ei debet, scilicet virtualiter, seu
 Virtus nomine objecti pducta cognitionis quod dicitur q dicitur
 sed unum quodq necessitate pducit quod per naturam suam pducit, et
 in libere q.

Argumentum retroquetur facile in adversariis; q reliqua ob
 jecta pari necessitate influunt in sui cognitionem, q apta sunt per
 se ipsa in eandem influere, quoniam inde colligi licet, Deu necessario
 pducere sui rationem in mentibus Beatorum. Propterea, in de eundem the
 loqu, qui Angelis, et animabilibus separatis videntur libere fabricate.

invenendi sui speciei. Absolutè neganda est; quippe cum Deus nulli indigeat, cum propter se, sed propter creaturam naturalis utilitatis, et limitat sui speciei, et per se ipsam immediatè specialitèr sciat in sui virtutibus, in nihil liberissime, et liberalissime præstat utrumque.

Un^a propositio recedit, et permittit in reliquis propter Deum, et in aliis de liberis necessitatibus in invenenda sui speciei, cum sciscitanda generalitèr ad sui cognitionem, quod minus minus cum ita debeant autem, quæcumque hinc ubi onduis vitentur, in potuit in a Deo, et ab ipsa natura in poni hoc necessitatibus, ut sic ad invicem subentur in sui operatiõibus, et quo sensu, et in oblatione cognoscendi potentia prædicta sunt, oportet abnoscant, quo fugere, quo ve proqui debeant. Lex vero huiusmodi Dei omnium auctoritas in reprehendit, propter et liberissime relinquit, ut se ab ipsa manifestet, vel se abcondat ab ipsa.

2^a propositio difficultatè attingit plus, quæ par est, inter auctoritatem hanc: scilicet, an scilicet ipsa Dei essentia ut tradit in cetera ab Omnipotentia, sit ratio immediatè producendi huiusmodi speciei, et in virtutibus suis, an potius Omnipotentia, quæ est veluti virtus ipsa Dei operativa ad extra? In qua invenitur quilibet levissimum, si imponatur distinctio aliqua inter essentiam, et naturam Dei, et ipsa Omnipotentia, hanc est per Omnipotentiam, ut foreque in suo scripto foali includit totam Dei virtutem productivam ad extra, quoniam idem designat essentiam Dei immediatè veluti per virtutem, quod, et cuius productiva speciei immediatè procedit ab Omnipotentia, et in speciei virtutibus; quæ distinctio hoc rationi est, cum impedit identitatem realiter essentiam cum Omnipotentia. Unde utat distinctio ad alia objecta, in quibus virtutes aliquæ inveniantur ab ipsa realiter distinctæ, et quæ propter non consequuntur per se ipsam immediatè, et in mediis illis virtutibus producere sui speciei; cum enim virtutes illo talitèr distinguantur, nec perfecte stantur naturæ objecti, cum inveniunt, in potestant speciei illud adequantè producere. In casu vero prædicto nec producenda est speciei Dei adequantè, nec Deus in sensu reali, in quo videtur speciei, et virtus productiva, a se distinguitur Omnipotentia; sed in se ipsa per naturam suam, et consequentè naturalitèr, per hoc ita ponitur ad aliquod.

seu per aliquid distincte à natura producit species, si tamen natura
libera, id quod significat necessitas, seu liberis in apositione, quando quicquid
de natura sua, atq; et naturaliter syme liberis in omnibus, et tantum
quocumque voluit, fecit.

Sit 2^a. Species ista, si possibile foret esset quantitas
ex se adequata, et prohibenda Deo, sed impossibilitate species creata et pro-
hibenda Deo, seu quantitas ex se sufficiens producere Deo prohibitionem. q. M^a
ab omnibus, impositura, et merito, cum Deo potius, et prohibenda sit ab omni-
creata, et propter hanc infirmitatem elidendi q. plurimum, et potius solent intentionaliter
in aliqua forma creata contineri. Nam deus, videtur, q. reliqua objecta,
que sui species immittere capacia sunt, et offendant adequatas, et prohiben-
das, et q. potestas, ut exet. Eminentissimum nostra Cognitione, ita potestate
potestatem ipsa, species, et potestatem indolent, ut quantitas ex se adequata illis, aquo
possunt cognitionis ingenere, et ideo remanet objecti appellatur, et propter
seminis q. generare similitudinem in natura, suo principio.

Confirmatio
assumpti, id est, nihil in speciebus. Nihil est in Deo, quod sui species immittere
non possit, si semel huiusmodi species absolute non respiciat, et nihil in-
deus sit, quod in se immediate, et per se potest species immittere: q. data semel
speciem possibilitate, omnia et singula, quod deo inuicem sui respectu, et species
producere poterunt, et si producant atq; potestas illi speciebus suis coram.
pondat, et videtur posse, et debere correspondere, et species sit pro-
ter rationem, omnia que in Deo sunt, et debent videtur, seu nihil
est in Deo, quod media illa specie videtur latere: sed hoc est prohiben-
dit Deo 2^a definitionem pro heretico caliditate abstrus. exet. q. q.
c. 8. g.

Hoc etiam argum^{tu} subiacet instantis. supra memoratis
ing omnia alia objecta, q. per se ipsa immediate sentiant, quan-
ty ex se producant cognitionem sui prohibentem: unde propter incapa-
citatem cognoscendi et producendum, eorumque necessitas, ut ipsi adveniant
in superiori argum^{tu} vendebant, quoniam propter Deo per se ipsa sen-
sient ab sui ratione, et producat, et producere possit adequatas, et pro-
hibentem sui. Nunc alia objecta se ipsa immediate sentiant, necessa-
rio producant cognitionem sui respectivam, que possunt produci:
cum tamen, et tamen Deo cum in se creata et q. cum in instructo, nisi neci.

iano influat, sed potest plerumque sua producere ratione infra luminis
mensuram, atque etiam liberat ad producendum ratione de se potius, quoniam ob-
jecta creata in ipso, etiam ut totum luminis intensum, se representant. Unde
nulla est determinatio quod hinc colligere sentiat, prout dicitur, scilicet ratione,
et specie ex parte, quae ipse nobiscum tuetur in a solo deo produci, sed ab ipso
simul creato intus lumine cuius efficientia, et cooperatione asperetur
divinae objectum scilicet, ab eadem quae prout dicitur, in specie ex parte,
aut dicitur in infinitate amensurata, et proportionem dei, specie ex parte
prout a solo deo produci, atque adeo sine ulla limitatione produci, ut potest
quae soli deo dicitur vult quae limitatione debet correspondere.

Contra enim

et, quippe, ut supra ostendimus ex *notitia quae dicitur* quae dicitur
art. 1°, in lumine, sed speciem determinare objectum, in quod termi-
natus cognitio, sed et luminis ut potest quae speciem efficientiam,
et claritas in videnda; quod si tenet paritas, et ratio argumenti, deus
produci dicitur iuxta mensuram luminis representantem in deo
quae in ipso representabilia sunt, prout dicitur, et essentive talis propor-
tionem deus, quae a pluribus, et possibile tenetur, et sic ab aliquo
de facto admittitur. Constat sequenda; quod deus capax est per modum
speciem, et forme intelligibilis representare omnia illa, et ex eam
magis determinatam, hoc, quae alia representare. Proterea potest deus
augere lumen illud, et sic per se ipsum replere defectum illum; quod si
ab aliis objectis ad deum valet paritas, etiam si speciem propria creata et por-
tionem adstruatur, etque urgebit argumentum, et proportionem, si semel
deus, ut in se est videndum potest, uti dicitur, scilicet dicitur pariter, et videtur
a creaturis rationalibus.

Conceditur repugnare speciem et prout creatum et pro-
tionem deus, et nego, et admittentem, licet profertur, et prout speciem potest
ita, et ad id in operum probationem respondetur, a creaturis in deum in recte in prout
sentit deum argumentum, quod dicitur agere ab omnibus necessitudinibus, et se-
quibus, id est, quibus, reliqua agentia adstruuntur, et prout in se. Et
dicitur, et quibus, velut sui, speciem immittens, et dicitur mensuram, quae determi-
nare ipse inducat, uno quod agens est infinitum in omni linea, prout
etiam in inferantia sui speciem, in potest unquam eam produci, quae
perfectionem aliam magis, ut ita dicam, produci in deo, in infinitum

quod ipse ^{divino virtuti} in se exponenda e, quod aliquid in finitudo effi-
 cere possit, sed ita, ut in efficiendo nulli habeat finem, quod transire
 in possit: quod admodum q^o Deus potens e plures, et plures, et magis, ac
 magis perfectas producere, ^{creaturas} quam pervenire valeat ad perfectissimam,
 ita potens e sperare in specie magis, et magis ex profecto, quam tamen
 pervenire possit ad aliquam, quod omne ipse cognoscibilem, et an-
 nuntiat, uti in specie ex profecto, lumine, et ratione adversarij faten-
 terentur.

De potentia nullius momenti e, cuius uoxa plures Theologos in specie
 Angeli superius et inferius inmissa sine quibus quantitas e ex parte
 sua ad illius et prohibitionem possit pertinere, et q^o oportet de facto
 recedat, ita, aut ne ut quibus negari potest possit in specie ipsa
 immediata alicuij objecti, quo adequata in se: si enim hoc inade-
 quatio in repugnat in specie ex profecto, et potentia cognoscitiva cum ex-
 tra repugnans creabitur in specie ipsa, que propter ex profecto per-
 tendit, verum in ista e, at permissio et in repugnare specie medi-
 ata, et propter in adequata reij aliam, eo quod possibile sit, licet in
 omnino necessaria cognitio creata et prohibenda eamundem reij, cui
 e ita et prohibens Dei creata et possibile sit, et possibile patitur de-
 prehenditur species ipsa Dei adequata creata, sicuti ob eandem
 rationem propter repugnat lumen intellectuale creati, deo et prohiben-
 den de inferius: cuius propterea ratio in qua e potest, cetera propter
 Deus posse agere quantum possunt, et frequenter producere species sua
 cognoscibilitate immensurata; Deus vero in posse perfectissimam in specie
 producere, quo opus erat ut adequetur eijus cognoscibilitate, ut in
 creatura omnium perfectissimam.

Confirmatio falsi supponit, videlicet propterea
 Deus in et prohibens, quod aliquid videatur in ipso, cui aliquid, cui
 tamen oportet statuat ^{diffinitio} explicans definitionem, (desciptionem
 Augustini ^{in 1° q^o 1° ad Th^o} dicens; Deus in propter hoc in et prohibens
 dicitur, quoniam aliquid in, quod in videatur; sed q^o in ita perfecte videtur
 sicut visibilitate e; nimirum q^o visio creata quantum perfectissima in per-
 tinet ad illy perfectionis modum cognoscibilem, quo cognoscibile est;
 eut ut aliqua et prohibenda veniat, quibus fines tan intensus e est,
 quo extrinsecus ita creatur ipse, ut ad fines in modo illy et cognoscendi-

perueniatur, uti optimè relucit ibidem. Sed, etiam nobis obrenuatur, et hoc
de essentia, et attributis Dei, conferri magis explicabitur. In quibus aliqñd dicitur
inimèteret species hanc, et aliqñd iudicium in inimèteret, et realiter quo ad.
hoc videtur in Deo aliqñd, et aliqñd, sed una applicatiōna, et signant,
et vel persona ipse dicitur, quod realis dicitur, et interese, et species ergo,
sicut et aliqñd quilibet creaturæ producant, ut quid unum sunt scilicet unum
Omni-potens simplex Deus.

Hec vero ex eo, quod totum, ut ita dicam,
Deo ab ulla divisione produceret sui species ista evaderet totalis, et
adequata, uti in d. totalis, et adequata dicitur ipse, et licet in eandem
per modum objecti Deo immediatè totum, et in sua omnia influat, unde
cum tandem hoc inequality in divisione resultet, et ex eo dicitur et facile
erit limitare species ipsius, quod tota est, et tamen propter producentem
Dei dicitur, cuius perfectioni universam propter debet. Et quo ad presentem attributem,
et dicitur, quod in omnia supra, dicitur potest, Deo et potest producere sui spe-
cies, magis, et magis presentem, hoc est, plura, et plura dicitur dicitur, et dicitur,
quo sunt eminentia in Deo, quoniam potest producere ulla, que, apparet omnia
in dicitur, et representare, et hanc, magis omnia, et representabitur aut in repre-
sentatione, sine sufficientia ad representationem, aut in finitatem, proferat actua-
litate, et perfectionis, aut saltem representabilitate Dei extensivè, quod
omnia in forma, creaturæ cadere in possunt.

Hec ideo est aliquid
eminentia in Deo, pro quo videndo in ipso Deo species creata ab ulla
dicitur in potest quod nulla species creata omnia collectivè
in presentare sufficiat, quod admodum nullum est ex possibilitate, quod
Deo in potest producere, et tamen in Deo potest omnia simul produ-
cere, quod in ipso, in quibus in finitatem aliquid collectivè includit, a-
sensu distributivo ad collectivam, et nulla est. Sic etiam Deo per se
ipse immediatè potest est extensivè scilicet in divisione, quod in totum re-
presentet Deo ipse, seu quod fortiter dicitur ipse Deo, sed etiam quod dicitur
eminentia in eo tenetur, et simul divisione, quod plura, et plura dicitur
attingat, quoniam propter influere potest in divisione, quod omnia dicitur
attingat, et quod admodum Deo est determinare, et mensuram, et dicitur,
et influere, sui immediatè, specialiter, et dicitur lumine illustrato, ita
ipse est determinare species, seu ipse determinatè species, quod

habeat ea natura sua producere nomine Dei rationes plures, & pau-
ciores, perfectiores, & minus perfectas ex his, quod in Deo eminenter
existentibus, representantur; una haec potest quae alia predicata Dei forent,
si abunde in re pugnet, unum Dei predicatum sine alio videri.

Sed nota id,
quod in immo est, nempe in specie de terminata objecti videnda, effica-
cia tamen, & claritate in lumen esse referenda, replicat. 13
inde fieri, et in specie fore infinita, uti quare de ea in ordine
illud objecti productum rationis magis, & magis clarescit, quam a se
quodlibet sit tunc profecto claritate, sicuti omnipotentia ea hoc
solum infinita deprehenditur. 2. nihil est apud Philosophos requiritur,
quod eandem potentiam cognoscitur, ea claritate percipere objecti, quo videri
dicitur in specie instrumenti: & quod est claritas, seu efficacia in specie
in putanda est.

Hec ad 13 replicat sequela; quae major, & magis in fine
illa claritas procedit ex lumine, quod magis, & magis intensius
infringi potest, atque ad illa nulla infinita angustia in specie, si-
cut in angustia in intus creato potest habere rationem magis, &
magis perfectam; quae ex angustia videtur supra alia, & quod videtur in cla-
ritate in infinita caute potest, unde provenit a lumine, quare
nulla est quantitas omnipotentia, quae haec in intus, ut ex producta
perfectioris, & perfectioris effecti, sine ratione: scilicet ratione ali-
cujus, quod ipse abunde designatur; sed ratione sui solius ita, ut
ratione sui perfecte omnes illos effectus in categoriam infinita
tot hinc, & sequentem actu eminentem ut omnium eorum perfe-
ctio, & inde est videtur infinita.

Ad 23 dicendum: est Philosopherum de specie
expressa, seu cognitione potest quae de propria est intelligendum, & si placeat, illos
de propria expressa propria de loquitur sunt: quae agerant de speciebus mate-
rialibus, seu rebus materialibus, quae proportionem aliquam specialiter habere de-
bent cum sensibus, si languida minus sunt, insufficientes eorum, & si in-
venia copia suarant, sensus obruent, & ita loquentur: quare experi-
entia nostrae, objecta sensibilia distantia decrescere, & minima
fuerint, omnino disparere, quae omnia loci in habent in specie in-
tellectuali; quae intus uti spiritualis, & in organum loqui in potest, nec di-

tantia ulla impediri, ne objectis, cuius propriis speciebus habet, p[ro]mu-
tura sua efficacitatis perficiat.

Philosophus creditur, in casu, in
quo species propria Dei, id est in modo dicendi de deo, im-
diato obiectivo ipsius Dei ad plura extendatur, ad eadem & videnda
in Deo determinet inter lumine instructis p[ro]p[ri]is, ut dicitur,
erga singula eorum in formis & adis instructis, & claris, ac fontis, in ipso.
Sed, & sequentia dicitur ad p[ro]p[ri]a ^{causa} examinandum, ut etiam hinc loci
habet p[ro]loquens illud, pluresque intentus minor & ad singula sensus
ut potest in quo sensus. p[ro] quibus & potentia cognoscitiva supponit
eius p[ro]p[ri]a iuxta omnes Theologos sentit Angeli v[er]i d[omi]ni
luminis intellectualis, nobilitatis & naturae censeantur, qui e-
universales sunt, speciesque, seu ad plura p[ro]p[ri]a simul utuntur
sine dispensatione, aut diminutione claritatis in cognoscendo.
Et hinc sequentia dicendae, inter perfectione lumine inst-
ructo extrinsece videnda fore species proprias huiusmodi in Deo re-
presentatis, quae in eo eminentia reperiuntur.

Art. 3. Species
propria instructa ad efficiendum obiectis intelligibile in actu, cui
est deo forma intelligibilis immutata appellatur: sed nulla forma
creata potest cohaerere hoc modo respectu essentiae divinae, & in-
p[ro]p[ri]a: Essentia divina est per se ipsa formata, seu ratione sui,
& quidem h[uius]modi intelligibilis in actu, cui p[ro]p[ri]a immaterialis sit, &
actu p[ro]p[ri]o, & p[ro]p[ri]o naturalium ad faciendum intellectus,
seu ad sciendum, cuius ad sui d[omi]ni: q[ui] in potest per aliquid
aliud a se distinctis, sed de formata intelligibilis in actu. Anse-
cedens itat, & eadem suadetur 1. q[ui] quod per se, seu ratione sui
est aliquid in potest id ipsum fieri per aliud, & ideo deo per se,
& ratione sui formata sanctis, requirit fieri, seu deo immutari
sanctis per formam ab ipso realiter distinctis: 2. q[ui] est intelligibile
in actu est perfectio propria obiectis, seu retinens ea parte illius:
q[ui] nequit ad deo haberi ratione alterius ad se, aliam in esset ratione
sui h[uius]modi perfectis, nec actu p[ro]p[ri]o, sed p[ro]p[ri]e obiectis aliunde, & ideo
sequentia potentiali: 3. q[ui] species distincta ab obiecto, et eius de
p[ro]p[ri]a nota est sup[er]e p[ro]p[ri]o, & obiectis obiectis: sed deo

nec in proportionato est, nec ullatenus abiens, sed potius est inmensus,
ubi est presentissimus, certissimus, et ut actus presentissimus in linea
intelligibilis est pariter proportionatissimus, ut pense ipse inmer-
diare in sui visionis currat, eisdemque suis similitudinibus in pri-
matibusque propriis in possibili est species creata in passiva judicij.

Insta-
tur argumentum in Angelo, qui iuxta omnes respectu sui est na-
tura sui fortiter intelligibilis in actu, ut defendunt similitudines
Dominicane, et Thomae, et etiam respectu aliorum in sententia per lucas
Abrotanum; et tamen potest fieri intelligibilis in actu per species
a se distinctas in oculis respectu alterius Angeli, ut omnes redeunt,
Deus etiam respectu sui ipsius, qui ipse si species Michaelis v. g.
potest nomine ejusdem producere visionem, qua Raphael eundem
intuetur, cum pariter in producat visionem, qua Michael
semet ipsum cognoscit. Et; Deo etiam ut abstractivo cognoscibilis,
potest dici natura sui intelligibilis in actu, cum possit pense ipse
exercere influxum producentem per species intelligibilis abstractivi
v. g. et similitudinis fit intelligibilis abstractivus in actu per
formam creatam.

Absolute dicendum, denominationem intelligibilem sub-
stantiam usam ponere in diversitate formarum, a quibus dicitur, et
sententiam, in quibus accipi potest, non potest significare prout est, quod
intelligi valet, et quod forma est ratio virtutem ipsius inesse illi,
quod intelligendum est; et potest significare denominationem virtutem tan-
quam ut possibile, cum prout forma est ipsa intellectio, conuenit
in hujusmodi acceptione modo intelligibile usum patet. Accipi
potest pro eo, quod est apud deum per modum objecti, et potius per
partem illius ad intellectum terminatum ad ipsum, cum hoc sententiam
in presenti usum patet debet intelligibile in actu, hoc est potens
influere, seu physice movere in sui intellectum; et quod species
ab objecto distincta intendant, non in sui, sed in objecti potius
cognitionem influere virtutem est, et propterea et principium illius
cognitionis, in tamen objecti, id est illud, cuius species, et cuius nomine
accipiunt addere dicitur intelligibile in actu, quare iuxta hanc
acceptiorem, de ista maiori negatur argumini minus ad illi.

Quod illig^{is} p^{er} rationem u^{el} d^{ist}incti^one respondend^o
d^{icitur} est quatenus illud, quod per se, & ratione sui intelligibile est in actu,
n^{on} potest eod^{em} modo fieri intelligibile ratione alteri^{us}, nec d^{icitur} est
modo d^{icitur} est: quippe univ^{er}s^{is} sunt aliquid denominati^one, quod
& possunt est intrinseca, & eti^{am} extrinseca, ut stat in denomina-
tione cognit^{io}nis, ut per se essent^{ia}, tanquam person^{ae} est cognit^{io},
& intellectus in actu, & simul constituitur cognit^{io} in actu person^{ae},
s^{ed} cognit^{io} creat^{ur} realiter ab ipso d^{ist}incta. Huiusmodi d^{icitur} est de-
nominatio intelligibilis in actu, quatenus significat posse influere
in intellectus, quod terminatur est; q^{uod} ex t^{er}mi^{no} objecti potest per se
ip^{se} immediate influere, & eti^{am} per ip^{se} est d^{icitur} est generis, ut stat
in Angelis respectu cognit^{io}nis, quia ip^{se} se ip^{se} cognoscit, imo eti^{am}
in Deo respectu cognit^{io}nis abstracti^one, & t^{er}mi^{no} quoque modo h^{ic}
pluribus alii denominationib^{us} operandi, s^{ed} agendi d^{icitur} est est,
q^{uod} plures affect^{us}, v^{el} g^o. Caloris potest sol^{us} immediate, s^{ed} eti^{am} ut cau-
sa specialis p^{er}ducere, & simul est potens eod^{em} modo, medi^o alii causis
officere, s^{ed} (quod in sol^o recidit) n^{on} sol^{us} est De^{us} potens per se ip^{se}
officere caloris, De^{us} eti^{am} est potens facere aliud caloris affect^{us}.
& n^{on} est cur, licet per se ip^{se} possit immediate influere in sui d^{ist}-
incti^one, nequeat similiter facere aliud manare ip^{se} influere in:
d^{ist}incti^one ill^{ius}, & nequeat n^{on} sol^{us} est intelligibilis in actu
intrinseca, immediate, & ratione sui, s^{ed} eti^{am} extrinseca, me-
di^oate, & ratione alteri^{us}, quod nominare, & vice ip^{se} renuat,
at q^{uod} denominatio sancti ex genere suo intrinseca est, & p^{ro}prio,
absoluta n^{on} potest De^{us} ab alio t^{er}mi^{no} remanere q^{uod} De^{us} a nullo, p^{ro}-
terea qu^{od} a se ip^{so} perfectibilis est.

Al^{ia} d^{icitur} est dicend^o est intelligibile:
in actu n^{on} necessario est perfecti^onis ip^{se} objecti, ut ead^{em} i^{us}ta
omnes possit est denominati^one extrinseca: quia, tunc sol^{us} est
ill^{ius} perfecti^o, q^{uod} aliunde d^{icitur} est denominati^one intrinseca;
& quicquid sic d^{icitur} est, De^{us} est eti^{am} respectu intellect^{us} creat^{ur} intrinseca,
& ratione sui intelligibilis in actu, at r^{ati}o d^{icitur} est n^{on} est ita sol^{us} intel-
ligibilis, s^{ed} simul extrinseca, & ratione alteri^{us}, quod ip^{se} substituit,
ut suo nomine renuat in sui d^{ist}incti^one. Species d^{icitur} est forma
intelligibilis n^{on} debet, nec potest retinere perfective est p^{er} objecti,

cum sit instituta ad faciendum, & perficiendum illud, sed po-
 tens potentia quod est solus deus immutabilis, cuius institutione se tenet
 ex parte objecti quatenus nomine illius sciantur, est illud intelligi-
 tum instituta est, & propria in genere causa formalis potest intrinsece
 potentia posse proxime intelligere, et extrinsece objecto esse proxime
 intelligibile.

Ad 3^{am} respondetur, solus necessitate species colligi.
 ex oppositione, & absentia objecti, in vero possibilitate; hoc est,
 nisi objecti, & absolute in oppositione, ut, & absent, in eadem necessaria
 species distincta, esse tamen adhuc potest possibile, nisi aliunde
 probetur repugnans, & neque enim ita deus sit in oppositione, & in
 eandem potest nolle scire per se ipsum, & substituisse species,
 quod nomine illius sciantur. Sic licet Principi per se ipsum decessu quod
 libet scribere valeat, illud alteri scribendum mittit, & quod per
 animos ipse pariter potest scire, & quantum plerumque utitur nomine
 ipsius est alloquatur. Ita quod deus est immutabilis, potest ratione sui
 immediate physice movere ad sui visionem, & quod immediate phy-
 sice movere posse est maxima perfectio in potest in illis venire,
 sed quod maior quod perfectio in profunditate & splendore in eo, quod po-
 tens sit producere sui species, & media illa movere in se creati,
 in potest similitudinem ei perfectio deficere, atque proinde cum ratione
 sui solus sit intelligibile tanquam a ratione formalis, & per se ter-
 minativa visionis, at tanquam a forma, seu ratione, quod
 sit productiva illius visionis, in solus est ratione sui, intrinsece,
 & immediate, sed etiam ratione alterius, quod loco ipsius in-
 sistit mediate, & extrinsece intelligibile; et quod deus immu-
 tabilis ita est in intrinseca esse debet, sed potest etiam extrin-
 seca;

Sed instat, & confert: quod si videatur per species, in videbitur
 immediate, quod sic videtur, sicut est visibile, & ratione speculati-
 va intrinsece, & immediate, sed mediate, & extrinsece visibile, &
 intelligibile. Ergo eorum quod species huiusmodi in mediat ut
 terminans visionem, sed ut producens illa immediate in ipso deus
 terminat; & deus videtur in actu, ut est visibile tanquam a
 ratione formalis terminativa visionis, seu in quo visio terminatur.

In vers ut videtur, intelligitur a ceteris, sentantur a forma
mediate productiva illius visionis, nisi quatenus visionis perfectio
inmensuratur virtuti primo productivae illius: Deo 3. licet media
specie influat in visionem, in tamen media illa, sed per se ipse
seu ut in se ipso intrinsece terminat visionem, consequenter im-
mediate videtur, uti immediate videtur unus Angelus ab altero,
licet in immediate, sed per speciem distinctam influat in sui visionem

¶ Item, et simul ut supra procedens. Deo in potest in ut objectis
et quod objectis est visionis beatificae in eandem influere: quod in solis
potenti, sed utique necessario influens, si visio ipsius immediata
elicenda est. Ita patet, quod si semel productiva necessario scilicet
iste specialis ipsius Dei, prout superfluis deprehenditur scilicet
exhibendo propter eandem titulus ab ipse distincta, immo est
ex uno, eadem et tunc unicus habitus principis exigitur, cognoscitur
etiam admissa specie influxus Dei cum necessitate quodam de-
terminata, et specie expressiva, visio perfectionis melioris.
Ite specie propria, nobilitas et objecti similitudo, quod aliter etiam
exigi debent huiusmodi scilicet exhibendo ab ipse objectis,
cum tamen illa plura et uti absentia in potest scilicet et in super
quod major illa perfectio, seu nobilitas representat, quod
splendet in specie expressiva, cognitione habet principis pro-
ducit, cui correspondeat, scilicet lumen intellectuale,
a quo habet et actus vitalis, consequenter in virtualiter
provisis, sed formaliter representare objectis, et solis, quod prin-
cipis aliquod est unicus censui debet insufficientis, si effectus
illud in perfectione ceciderit.

Antecedens igitur unice dubium
probatum est, quod Deo respectu visionis, et potest ut per se videtur.
Ipsius exacerat unicus ultimus finis, et objecti beatificantis
ita, ut quod est huiusmodi debet influere in beatitudinem
sua formalis, seu in sui visionem: sed sic est ultimus nostrum finis,
ut unicus istud in potest aliammittere, seu in per se ipsum
exacerat, quod in potest in per se ipse immediate objective in-
fluere in visionem. Vnde quod Deo est objectis visionis ut causa.

prima, & unius; sed ut & causal, & unius nequit in immediate
 scire in Visione: & in potentia ut e' objectu influeat in
 eadē. 3°; q' influere objective, seu titulo objecti e' physice ef-
 ficere, & simul terminare cognitionem; sed Deus in potentia in-
 mediate terminare Visionem; & aliter de illis immediate ef-
 ficere, cu' nihil possit subterfugeat influxu immediate effi-
 cēte; Deū q' 2°; sicut Deus e' 1° omnium principiu, ita ulti-
 mus finis creaturae natū, & sicut ut e' principiu omnium actū
 vitā, & efficientiū profert, ita ut e' ultimu finis, cu' ut-
 sic ad beatitudinē foret physice movere debeat: sed Deus
 in potentia mittere aliam influxu sibi correspondente, ut e'
 1° principiu; & nec influxu eadē ut ultimu finis correspondente.

Negativa argum^{ti} antecedens, cu' 1° p'batio multipliciter ratorquetur;
 na' juxta scholasticā beatitudo foret in solo amore visib^{is}; juxta plures
 notiones saltē inadequate, & juxta omnes ut minimum in se generaliter,
 quā p'perea Deus, ut e' illis objectu ulli influxu in genere causa
 efficientis existeat. 2° juxta aliquot Dominicos scholasticos specū intelli-
 gētiū sive distincta, sive indistincta ab objecto in genere causa tantū
 foret, cum efficienti sciant; quā p'perea aliquis est in pugna ve-
 nit, quod sic ratione objecti beatifici detrahant. 3°, ut q' respectu
 nostro beatitudinis foret naturalit' Deus e' ultimu finis, & in hoc
 sensu est q' notitia, ad quā tamen nec per se ipse, nec per suā specū
 physice influat: q' q' hujusmodi influxu physice in Visionem aliter
 quā a ratione ultimu finis, & objecti beatitudinis p'par-
 re debet; scilicet q' ^{est notitia} visio ~~est notitia~~ Dei q' quidditative, & cu'
 omnis notitia a potentia pariter sit, & objecto, seu ab aliquo
 objecto, ut quod cognoscitur, p'continente, & cu' Deus quid-
 ditative nihil p'continere valeat, necesse e' Deus ipse, & per se im-
 mediate, & per specū suū existere hujusmodi influxu: quare in for-
 ma videndae p'batio de influxu physice, & immediate, & mediate,
 & regarda de influxu determinate immediate; ut enī, Deus sit
 ultimu finis, & nostra objectiva beatitudo sup'et, quod ipse
 ratione sui terminet Visionem, & tunc per se ipse, sive per suā specū
 illū p'ducat, ipse e' qui eadē immediate terminat; q' cognitio p'cedit.

ab specie in ad speciem, sed ad Deum, cuius dilatae, & videt generis, & igne-
diatam seminatur, ab omnibus & Deo, qui in hoc operaretur, exerceret
per hoc praesens, quod Deus sit tunc illis, & tunc non; nam ratio ultimam
finit in tan efficiens, quae seminatur & explicat.

Ca. p. batis fal.

tacitè includit illud similitudinem, qua similitudo ludaei nescit causam,
V. g. Capra est tua; Capra est mater; & Capra est mater tua; ut
n. p. d. c. u. p. a. p. a. r. e. t. i. n. a. n. g. u. m. ^{3o} s. o. p. t. a. m. e. t. u. r. i. n. c. o. g. n. i. t. i. o. n. e. a. b. s. t. r. a. c. t. i. o. n. e. n. e.
praesentante, Deus est causa tunc, & tunc non; nam Deus ut est causa tunc, &
ut est influit physice in ea cognitionem, sed ut est causa tunc, & ut est
omnis est objectum illius cognitionis; & ut est objectum illius cognitionis
influit physice immediate in illa. Ad omnia, & solvenda est ea p. a.
tio, & dicendum, Deus, ut est objectum cognitionis, & ut est multiplicante
solum id, quod seminat cognitionem, est causa tunc, & tunc non, &
frequenter etiam in ea cognitionem immediate physice influente;
in Deo h. ut est multiplicante exercitum seminandi eandem
cognitionem; & licet ponit Deus etiam speciale hoc titulum seminandi
ea cognitionem, per se ipsum immediate influente, potest tamen spe-
ciale hoc titulum in causam, & speciem tuam mutare huiusmodi
causam; & ea species huiusmodi substituitur, actus productiva p. r. i.
tionis diversa est, ut potest quod licet essentialiter immediate physice
dependeat ad Deum tanquam a causa unum, in tamen tanquam a cau-
sa speciali, nisi immediate; quatenus species, a qua p. r. i. t. i. o. i. n. m.
mediate dependet, in potest ab alio, quod ad Deum influente.

Hinc

fluit 3^a p. b. a. t. i. o. n. e. q. u. a. d. s. e. m. i. n. a. n. d. u. m. n. a. t. i. o. n. e. t. i. t. u. l. u. s. o. b. j. e. c. t. i. i. n. c. o. g. n. i. t. i. o. n. i. s.
ulteriori requiritur, & causam exiget, & tunc non in praesens, quod cognitio sit
ens creatum; & q. u. a. e. t. a. l. e. e. n. s. s. e. u. e. a. p. p. r. i. o. s. i. o. l. i. m. a. g. o. i. l. l. i. u. s. o. b. j. e. c. t. i. c. e. i. n.
h. y. p. o. t. e. s. i. s. a. r. g. u. m. ^{4o} D. e. u. s. t. i. t. u. l. u. s. i. l. l. o. u. n. i. v. e. r. s. a. c. r. e. a. t. a. r. e. p. r. e. s. e. n. d. i. s. e. d.
in d. t. o. a. l. i. o. s. p. e. c. i. a. l. i. i. m. m. e. d. i. a. t. e. s. e. m. i. n. a. n. d. i. a. l. i. o. s. d. i. c. e. n. t. u. r. e. t. i. a. m. u. t.
o. b. j. e. c. t. u. m. i. m. m. e. d. i. a. t. e. i. n. f. l. u. e. n. t. e. i. n. c. o. g. n. i. t. i. o. n. e. m. s. u. a. a. b. s. t. r. a. c. t. i. v. a. m.

Ad 2°

ut ponderetur, in est similitudo rationis p. r. i. m. u. p. r. i. n. c. i. p. i. i. s. & u. l. t. i. m. u. s. f. i. n. i. s.
cui ex tunc ratio p. r. i. n. c. i. p. i. i. s. i. n. e. f. f. i. c. i. e. n. t. i. a. i. n. r. e. p. e. n. d. i. t. u. r. & e. g. v. e. r. i.
ratio ultimam finem, ut potest quod terminum potest p. p. r. i. a. t. e. q. u. a. e. a. u. t. e. m.

Si vero in presenti etiam ex hac parte influxus physicus consideratur,
 propria est, ut adnotavimus; quod finalis ratio huiusmodi immensitatis
 quiddamativa Dei in datur, & Dei quiddamativa notitia ab eo dicitur,
 Lab ipis propria specie debet pfluere: quare in ratione ultimam
 finis in determinate explicat influxus immediatus, sed mediatum,
 & mediatum; mediatum enim specie in prejudicat perfectioni finis,
 cuius species in adstruat ut ingerat, & pducat sui naturam,
 sed ut notitia objecti, cuius visus datur pducatur: si vero in ge-
 nere principis proprii effectum est aliud principis mediatum, ut
 effectus immediate in penderet ad principis, multum illis pper-
 fectionem derogaret, cuius causa remota proprie causa in sit, licet
 in tan propria, quae propria: proterque quod repugnat causa
 creata dicens omne ens creabile, & sequentes, nulla creatura
 potest substituire munus causae, & causalis; cui vero Deum in
 ratione speciali in super titulo sumere debet, poterit has partes
 imitare alium principis creatum, quod virtutum pducendo sub ea
 ratione speciali adequetur.

Si magis ea multiplice abstrahendo, quod
 ea sent nostra inferri videtur: videlicet, posse Angelis naturaliter
 videre Deum; quod naturaliter videtur specie Dei in proprio in se ipso, &
 altero recepta, & frequenter Deum cuius illa intuitiva representati-
 va est: & posse creaturam naturalem simili specie instructam etiam int-
 lense Deo, & per se possibile in existente, aut absente videre Deum, atque
 pinde esse beatum: magis in se, semel instructam specie propria, & etiam
 cultum, & in dependet ab illo, ut ipis intueatur: 3° principis
 minus mobile in infinitate ignobilis posse suppleat principis
 excellentis; licet determinate ex parte ab effectus quod ratio
 ditionis aparet, & ex occasione neque ostenditur; nam primo Deo
 existit determinate in ditione omni ad Deum ut causa: speciali;
 alias in esset, cui defacto species in carent; & species ista, quae
 absolute possibile, & naturam in parte defendimus, minus no-
 bilis, & quidem in finitatis, est quae Deo.

Respondetur, 1° illam non
 ex falso antecedenti in bene includere. 2° illam in antecedenti,
 quod eius species illa maxime in supernaturali ratione in potest naturaliter.

cognoscit ab Angelis. Mala etiam sic curis; videtur ille species in
 propria intentione Dei; quod Deus in similitudine in specie ut in causa
 sed proprie intentionalis, eademque in fortiter, id est virtualiter,
 quatenus species illa productiva est virtutis, quod est fortiter intentio
 nalis representatio sui soli quod abstractivum, sicut in medio, in quo
 et cognito potest in ea specie, imo etiam in virtute ipsa, in qua
 instatur argumentum, cognoscit Deus. Quod admodum fortiter evenerit,
 quod species illa est productiva virtutis essentialiter veris, et pro
 tantum Deus ut dicitur, et hoc propterea quod dependentia est
 reali a deo ut dicitur causaliter, et hoc proinde quod nolente Deo
 nec in illa alia dupli modo hypotesi opposibili producat virtutem
 Deum in hoc in eadem ratio in Deo, ac in aliis objectis in
 ratione existentibus, et hinc quorum suam possunt causare effectus
 creati.

3° instatur in Sacramentis causalibus, gratia sanctifi
 cante, quod in nullo existit immediate officio Dei, sed in pluribus
 miraculis, ad quorum effectum creatas eorum in semel a Deo assumuntur
 causa aut tota efficientia specialis physica per se creatas sit, ut eorum
 ratio lignum quod inde illis operatur, duo corpora penetrantur, et unum
 multilocatur. Et absolute dicendum est, virtutem in positivam, et pro
 ter aliquod predicatum ipsum, quod in nulla virtute creata suf
 ficienter stimeatur, aut modus ipsum producat et creatas
 incommunicabilis, sed proprie negativam, seu quatenus eius objectum non
 beat scilicet Deus potentissimum, et proportionatissimum, exigere
 immediatam Dei influam; et soli cuius generis est inimplibile
 ipsa virtute inferioris, et creatas, sed vero potentiam generis in
 fluam, uti videndum est in specie possibilis, ut Angelus seipsum cognos
 cat, et longe est perfectioni, quod sit ipse Angelus cuius immediatam suam
 similiter ab ea cognitione existitur, scilicet negativam, et quatenus
 eius objectum sit necessitate proprium, et proportionatum, necessarium est, species
 aliqua distincta subitissimum.

Sectio 2^a

Expenduntur rationes Dⁿⁱ Homo, et de ipsius in re ista sententia
 fertur iudicium.
 Non enim dicitur quod respiciat gloriatur hic ad sensum, et novissimum

aducit, ut p̄bet, nullus intellectus creatus lumine ubi in actu
nihil posse videre Deum, immensum propter speciem illius propter lumen
requiritur, quatenus nisi spontaneè allegari potest una possibilis
tatis speciem expressio, propterea, licet inde p̄betur, repugnare
lumen intellectuale, substantiale, seu intellectivum, atq; etiam acciden-
tali: quod sit in actu alicui creaturae naturali, p̄baritatem in pos-
sente repugnans in lumine intellectuali creati supernaturalis:
q̄ licet repugnet speciem creaturae substantiali, et ubi p̄ductiva visionis
Dei, licetq; accidentalis in actu creato, in p̄sentia repu-
gnare debet speciem huiusmodi supernaturalis, et nequaquam
ori dicitur divini.

Cōtra ita posteriori valide corroboratur verbis d̄ctis
q̄ est de Veritate a 3°, ubi p̄ repugnantia luminis creati natu-
ralis ita dicitur: per enim dispositionem ultimam ad formam,
1) et forma sunt unius ordinis, in hoc, quod, si unum naturale,
et reliquum: essentia autem divina in forma naturali intelli-
gibili in actu creato, quod sic patet, actus enim et potentia sepe
2) sunt eijusdem generis. Et ideo lumen illud, per quod in actu creato
fit in ultima dispositione, ut in unum autem essentia divina, ut
forma intelligibili, in naturale sed supernaturalis: inq̄
3) lumen essentia debere eijusdem ordinis, et generis cuj
objecto in unum, quia speciem pretenditur ab ad versariis;
et tamen, iuxta supra d̄ctis sufficit ad hoc, quod lumen sit super-
naturale, et sequenter per speciales participationes ordinis
divini: q̄ sufficit pariter speciem simili ordinis divini parti-
cipati, et supernaturalitas, quippe, si, ut idem supra loquitur
stragemens e 3°, in actu creato ad Dei visionem exaltat (lumen
Gloria) in p̄sentia ejus indistincta ad divina substantia, sed
4) propter virtutem, quae a Deo constituta ad talis affectus, licet ubiq;
5) et a Deo dicitur in infinitum, ut Variis p̄ponit, in enim hoc
6) lumen creati in actu Deo p̄tingit esse, sed intelligere ubiq;
7) hoc, in factis, in actu Deo, sed intellectus Dei, similitera in
8) proximo speciem quiddam a Deo licet inesse eijus impense dis-
9) tanti a Deo, possent de terminare, et plene in actu a videndis Deo;
q̄ supra omnia huiusmodi exigentia ad Deo ignota, non in intellectu.

2. 2. 2.

faciat et Deus, sed ut ex faceret ad videndum Deum.

Hinc inutilis ef-

fectus quod ~~assumpt~~ illud species genus et totidem ignominalitatis gra-
 dus quo prorem argumentis obviat magis, quod non dicitur ad ven-
 tary post Cojetany; in 1° gradu reney, exlocant sensibilia, quod ^{quod} igna
 sensibilia prore reducitur ad insufficienti actualitate ad ignomandy ten-
 ty: et cum respondet species sensibilia reney materialis in singulari
 in 2° gradu ponitur quidditate reney materialis, quod licet in re
 soly sit in ma^a individuali, cum ab ea abstrahitur, et tunc res-
 pondent species aphantasmate abstracto, et representatur reney ma-
 terialis in unli. In 3° gradu invenitur res a ma^a physica separata,
 sed in ab omni potentialitate deparata, quatenus in sunt a re ipis,
 et post quod sunt, possunt alivnde multipliciter parari, et huius-
 modi sunt Angeli Lumb, quod correspondet ordo species intel-
 ligibilis, quod aphantasmate in accipiuntur, sed in sunt sine aliqua
 potentialitate. 4°, et superius gradus occupat Deo in soly ab om-
 ni ma^a physica separata, sed et in omni potentialitate, et ma^a
 metaphysica appellam invenit excludens, et propter actus, quod
 in unq, cum correspondere debet species, quod similitera actualit^{is} ^{quod} sit;
 et alivnde nulla forma creata possit et actus purus, nec tan subli-
 mis ignominalitatis repugnare carnis debet species creata
 quidditativa Dei; inq species quod sit, et superius in ignominalitatis
 et debet et re representata.

Inutilis, inq, fit divinis ita ex similitudine

species et re deducta; q^o ad signy locy habere potest in specie, quod
 sine materialis potentia cognoscitiva, et quod potest, quod et objectis
 mensurari debent, et in in objectis, sed in potentia recipiantur,
 et licet objectory nomine, actus tamen potentia effice debeant,
 et propter emanative, et substitutive. et objectory sunt: perfective
 tamen, et informative sunt prore potentia. Quando vero species
 in ita prore, et materialis sunt potentia, sed superne, et gradus in im-
 munda, et a propriate nullatenus pertinere debent ad mody essendy
 et ignominalitatis gradus prore objecti, sed sufficit, si pro specialy
 quando participatione ad ordines in quo et objecty pertinent, uti-
 ne pro lumen glorie, et species quidditativa Dei ad ordines divinis

in objecto aut sermone solo est de specie objectiva, & in qua: tyq^o
 titulo articuli dicitur essentia dicitur in se creato per aliquos similitu-
 dinis videtur. Et cognitio producta per species: sed que procedit per
 mediu[m] que in dicitur est per similitudinis: ty q^o argum. sed hinc
 adducit Aug^o & Apostolo dicens, non dicit in hac vita per speculum
 sed in enigmate cognoscentes in illis videtur, ut est in se; et sola cognitio
 per species objectivam & in qua est speculativa, & enigmatica. Et capro-
 cipue, q^o huiusmodi solo species potest esse possibilis ratio illa pro non
 nobis objecta, scilicet per species reus inferioris ordinis potest
 te cognoscere quidditative vel ordinis superioris, scilicet per species
 componit se in componens: ut cum in aliqua in alia, tanquam in medio in quo
 quidditative cognoscatur, dicit in illa proprie quo ad rem se dicitur, et
 in procedit utcumq[ue] representari, & propterea ne quidem in specie propria
 Angelus v.g. potest hinc ut in medio in quo quidditative cognoscitur, q^o
 licet per illa virtualiter representetur, possit esse officio cognitio quiddi-
 tativa directa, & immediata Angelis, in tamen dicitur in ea dicitur:
 esse, & multo minus Deo, quod infinita perfectionis dicitur in forma
 creata, & sequentia per nullas species creato minus ut mediu[m]
 in quo, potest videri ut cludebat d^o hinc.

Sed inquit Balancus

dicens, ty reus (verba sunt illig) in littera dicitur in se genitivus
 similitudinis, sed ordinis inferioris & tunc ordinis inferioris in se.
 Genitivus reus, sed similitudinis, ideo q^o in falsitate manifesta fuerit
 dicitur volitionis. Sed frustra reclamatur ex theologo factis & grammatice,
 & esse in bonis, cum collocatione verborum nitatur, ut falsitas mani-
 festo reperitur, quod vera grammatice non admittit, & aliter est
 dicit, genitivus quodcumq[ue] in debentur illis, & que solo regitur: ge-
 nitivus vero illud reus regi debere per tota similitudinis ostendit
 aperte textu verborum, & capitulo, quo d^o dicitur dicens, sicut per
 species componit in potest cognoscere essentia rei in componens, q^o species
 componit in solo in se est inferioris ordinis, sed in super species rei
 inferioris ordinis, & propter hoc adducitur in capitulo, q^o voluit sic
 de rebus potest ad cognoscendum se in spiritualibus per similitudinis, ut
 dicit in specie abstracta & fantasmate, per que abstractivum, & ad
 instar reus componens spiritualibus & divina etiam cognoscimus: quare

in conclusionibus quae dicitur. *Ad hoc* per species creatas perinde valet ac
per species creaturas; quae alias tam illegitima foret eadem dicitur, ac balancii.
Grammatica.

Sed replicat: Non ideo in potest per species componi ad spiritualia
quidditative cognosci verum per species ullas componere; quod in solis spe-
ciis creaturas, sed ne per illas creatas species poterit Deo cognosci quiddi-
tative; Contrario ratio dicitur, species descendens ad cognoscendum aliquid quid-
ditative, debet esse univocae, quoniam eadem tunc venientibus eorum ipso, licet non in-
esse nisi, eorum tative, sed representative, cum enim intelligibile. Et nulla spe-
cies creata est representative, cum enim intelligibile potest univocae vocari
cum Deo, aut est eadem cum ipso in esse intelligibile; quod ad id oportet et eorum species
in eodem gradu materialitatis, in quo Deus est.

Replicat etiam quod dicitur, quod
nulla species composita sufficit ad cognoscendum etiam abstractivum eius ipsi-
tatis, Et tamen species creata iuxta omnem sufficit ad cognoscendum
abstractivum Deum. 2. Et nulla potentia composita, et nulla lumen compositum
pervenire valet ad cognoscendum aliquid spirituale, Et tamen aliqua
potentia creata usque intellectualis potest cognoscere Deum naturaliter
abstractivum, et supernaturaliter etiam intuitivum, Et aliquod in intellectu
lumen creatum supernaturaliter naturaliter descendit etiam ad cognos-
cendum intuitivum Deum. 3. Quod species composita, modo composita in se, est suffi-
cienter ad cognoscendum abstractivum spiritualia; quod in praesenti ad
speciem compositam ad componere, Et ab specie creatura ad species creatas
nulla legitima eadem dicitur.

Abolute respondeo, quod species componere
est etiam objective talis, sicut et potentia; quod tam potentia, quae species
entitative componere non limitata, et determinata ad representandum,
Et per se plene potest et componere; quod eadem illas in repetitione ratio
formalis sub qua terminativa ipsarum. Quod vero extra creaturas invenitur
ratio formalis sub qua terminativa potentia creatura intellectualis,
atque etiam species intelligibilis creatura, nulla est adiecta paritas.

Ratio:
Deo in infirmatione propria aequae debilis est, imo applicatio in se
non si species creata expressa sit, imo propria) et creatura cum quae representat
tam, invenitur, illa solus representative, et intentionaliter participare

rationis illius, quae physice, et formaliter non representata participat, cui
 idem obiectum est. Hic 2° tragetur de cognitione nominis hominis
esse, in veris, sed intellectus; ead^{em} ueritate uniuersae necessae, utique
 extremis participare in aliquo uocande rationis. Conuenientia uero
 speciei cu^m obiecto idem esse potest analogae, quatenus illa speciei ha-
 bere debet proportionem cu^m obiecto, ut illud representet, quod admodum de
 ead^{em} creatura in quavis imagine externa. Eadem uero speciei iden-
 titate habere dicitur cu^m obiecto, quatenus illud, cum aliud representa-
 re debet, et propterea intencionaliter, representatiue, cum esse intel-
 ligibile, uero dicitur cu^m obiecto, ad quod tamen necessae non est, speciei
 esse in eod^{em} gradu perfectionis cu^m obiecto, nisi per quandam propor-
 tionem analogam, ut etiam distinguitur in lumine, et uisione, quae uero
 dicitur esse ordinis distincti in quod aliquid diuini, cum creatu-
 rint, sed quae ad Deum uidentur instituta sunt, cum in nulla substantia
 creata fundantur, et materialiter reperiantur, sed gratia ad Deum
 diuinantur in uirtute creaty. Hec in hoc sensu speciei debet esse
 tanta, quantum est Deus, seu tan representatiua, quae est representabilis
 Deo; quod id idem existitur, ut speciei representatiua sit in uero ut p^{er}
 cite ut quiddam ueritatis, uti suo modo uenit etiam in uisione quod:
 uero tan diuino, quae speciei representatiue, sed in omnia perfectae,
 et totaliter sint Deo, et quod in creaty nulla reperitur profe-
 rent.

De ratione sic proponit 1° D^m: essentia Dei est ipse esse ipse... quod
 nulli formae create operari potest: in potest ut aliqua forma
 creata esse similitudo representans uidentem diuinitatis. Quae
 haec etiam ratio optima licet ista speciei, et similitudinis in qua, ista
 speciei, seu similitudinis qua, in p^{ro}bat; quod haec non debet simere quid-
 ditate non cognita, nec habere formaliter, sed pure representatiue
 modo de essendi illius, uti etiam uidere est in uisione, et cognitione, sed
 in ista ratione forma creata habere pure representatiue modo
 essendi Dei, scilicet essentialiter, et necessario, cu^m id in aliquo sensu
 diuini intuitus Dei negari non possit: 3°

De ratio reformatur ad 1°

1° D^m: diuina essentia est aliquid in cuius capite stantem super-
 emmentia quidquid potest significari, intelligi ab intellectu creato:

1) hoc nullo modo per aliquam formam creatam representari potest;
 2) quod omnis forma creata est determinata ad aliquam rationem et apti-
 tudinem, et virtutem, hinc est, et aliter huiusmodi: unde dicitur, Deus
 per similitudinem videtur, et dicitur, dicitur enim in dicitur.
 Ex quibus videtur: species quiddam creatam aliquid non debet esse illi nomen
 ad omnia illius predicata quiddam creatam, quod admodum quod
 debet predicato variato, et deficientem, variatur, et deficit essentialiter.
 nisi, ita species quiddam creatam in eis, et vel ad unum predicatum ad simi-
 litudinem non deficient: sed nulla species creata potest esse deo similitudo
 ad omnia dei predicata, cum esse quiddam creatam dei sit illimitatum,
 in omnium genere perfectum, et ad nullum essendi particularium
 modum tractum, et omni creata forma limitata, et ad aliquid
 essendi genus determinata: 3.

Respondetur, rationem etiam istam
 militare contra speciem objectivam, et in qua, quod sola debet formaliter
 participare rationem, et rationem illam, quod representatur in objecto quiddam
 creatam representantur, quatenus per cognitionem eorum, quod sunt
 in ea, specie cognoscuntur, quod in objecto representantur. Cum vero species,
 quod in se ducat in cognitionem objecti, nec illud in se ipso, sed in objecto
 ipso representantur, non debet formaliter esse in eodem genere essendi, in quo est ob-
 jectum, sed proprie intelligitur, et representatur, et quiddam perfectum,
 sed ad proportionem visionis, et cognitionis elevandam, et ad hanc
 proportionem ad formam creatam venire potest, ut pote quod infinitum,
 potest finiri representantur: quare, ut species huiusmodi sit quiddam creatam
 respectu dei necessarium, et ad infinitum, nec participare infinitum predi-
 cata, quod predicata dei numero, et multitudine infinita sunt, uno nec mul-
 ta, cum deus simplicissimus sit, sed magnitudinis quia uno iuxta plerumque
 theologos requiritur per rationem nostram ponunt in infinitum multiplicata,
 quod perfectionem simpliciter simpliciter, quod solo deo formaliter veniant, immo:
 no, et quiddam in maximo includantur; poterit id species creata: quod proprie
 sit medium quo, totum deum essentiam, licet non totaliter representantur: in quod
 potest non, ut ea sit formaliter in genere sapientie, et virtutis, uti neces-
 saria est in medio in quo, sed quod sit virtus productiva visionis profana
 omnia per modum unius, uti recipit sunt in deo, attendentur, et representantur.

Hanc eū mensurā dicitur

stat aperte ex citata q^{da} a^l: ubi prius ita dicitur
 & dicitur, si autē esset una, eade^m res, quod esset principium virtutis
 & quod esset res virtutis, oportet, videtur ab illa re, eade^m virtutis virtutis habere
 & e foras per quā videtur manifestū e^{ss}e autē, quod de^{us} est autor intelle-
 ctus virtutis, eade^m intū videtur potest, est e^{ss}e ipsa intellectiva virtus
 creatura in se^{ip}sā Dei essentia, relinquitur, quod sit aliqua passiva
 similitudo ipsius, quod est e^{ss}e ostenditur de virtute tan naturalis, quā
 supernaturali, patet dicens, requiritur ad videndum de^{us} aliqua
 Dei similitudo ex parte virtutis potentis, quae scilicet intū sit efficax
 ad videndum de^{us}. Sed ex parte virtutis, quae necesse est aliquo modo lo-
 cum videntur, per nullā similitudinem creaturae dicitur videri po-
 test, eade^m p^{ro}bat superiorē triplicē ratione: q^uia nō disputabat e^{ss}e forma
 per quā intū fiat efficax, seu effectiva visionis Dei, sed e^{ss}e forma
 se tenentia ex parte rei virtutis, est per quā essentia Dei intellectu
 unitatis, ut in ea videatur, est nequaquam solū e^{ss}e pugnat e^{ss}e ob-
 jectiva, e^{ss}e lingua; maxime e^{ss}e apud nos dicitur ad praxiam eade^m
 sit ratio de specie expressa, aut de verbo, ac de specie e^{ss}e propria, e^{ss}e
 iuxta d^{ic}tū h^{ic} verby p^{ro}ducta ab intū creato, sive ut intelligat
 per essentia, sive per similitudinem, ut stat e^{ss}e q^uia d^{ic}tū e^{ss}e veritate
 a^l q^uo, atq^{ue} p^{ro}pterea neutra huiusmodi species sufficit, ut res dicitur
 videri dicitur intelligi per similitudinem.

Deinde, est dicitur

Corp^{is} rotationis quae habentur apud d^{ic}tū d^{ic}tū q^uodlibet a^l q^uo
 q^uo in d^{ic}tū d^{ic}tū q^uo ad d^{ic}tū, ubi memorat triplicem modū
 ad videndum aliquid, scilicet, mediū sub quo, quod ille assentit esse
 ipsa virtute virtutis, mediū, quo, ipse quod intelligit formā
 in potentia virtutis recepta, ut est species lapidis d^{ic}tū d^{ic}tū, quae in oculis
 recipitur, e^{ss}e mediū in quo, e^{ss}e nominis intelligendum docet omne
 illud, quod ut cognoscit in alteris, quod in ipso fuerit cognitum
 ducit, ut se habent effectus respectu causae, e^{ss}e speculā respectu illarū
 reū, quā species in speculo recipiuntur, unde redduntur in oculis
 e^{ss}e formandū in imaginē reū, a quib^{us} emissae sunt: e^{ss}e respectu Dei
 solū admittit mediū sub quo, e^{ss}e utriusq^{ue} alteri respectu mediū quo e^{ss}e in quo
 negat, q^uo tamen e^{ss}e impossibile in idē specie obiectiva, e^{ss}e in quo, sed
 e^{ss}e specie, quo.

Huiusmodi nihilominus, & multipliciter, procedendo, & examinando
 in hiis duobus locis negantur species & propriae Dei, non tamen absolute, & de-
 ponit dicitur, sed de facto esse loquuntur. *14° De^o*, *1°* absolute loquuntur, &
 potius de seipso, seu moderate, fuisse magis sentit in laudatam *14°*.
 Propterea, ubi proprie ignem non est tantum dicit huiusmodi dicitur, & totum dicitur,
 ut potest repugnans speciesi objectiva, & in qua; ut posse de qua tamen
 se potest moderatatur, & tendentibus aliquibus, Deum a Beatis invidetur
 huiusmodi interfacere similitudine. *2° Dicitur potest*, etiam invidetur.
 non habuisse de sola specie objectiva, & in qua, & species & propriae quae
 modo procedunt, & omnino praetermittitur, & praetermittitur in
 medio sub quo; quae species ista est in medio cognoscendi praesente per
 modo de principio effectivi dicitur, quale est etiam lumen, & que
 propterea subjective potest sentire se debet ex parte potentiae; &
14° Huiusmodi solus excludit in forma, & similitudinem creatur, quae se habeat
 objective, & ex parte sua videtur tanquam ratio, quae objectum suum praesentem videtur
 intelligibile, quoniam obicit ex ipso forena lapidis, quo videtur: *14°* utlibet
 censuit, & dicitur in lapide, sed in similitudine illius igne dicitur
 terminari tanquam in ratione, quae, *14°* & operatione istam ab 10:
 luteis, sed in aliquibus explanatione utebatur, ut persuaderet, nulli
 species creatur a sensibus acceptis, & etiam naturaliter videtur in hiis:
 creatur esse sufficienter ad videndum Deum; quod omnis huiusmodi species
 etiam quae species cognitionis in terminat, & productura solus cognitionis
 respicientis aliquid creatur, ut id, quo intelligatur aliud
 quodammodo.

Confirmatur solutio ista; quae in libris sententiarum ^{ubi} modo
 objectis propterea affirmat, lumine in specie in immediatione co-
 gnitionis Dei, quae cadit inter cognitionem, & cognitionem; sed est
 illud, quod dat cognoscendum cognoscendi; sed species a nobis.
 praesentia etiam a principio videtur in medio inter videndum, et
 Deum. *14° Praesentia* *14° 14°* a *14°* per hanc hanc assumptam, & loquuntur
 modo cognoscendi objectum per praesentiam suam similitudinem in poten-
 tia cognoscitiva, sicut lapis videtur ab oculo per hoc quod similitu-
 tudo eius refulget in oculo, illi operatur cognitionem, quae Angelus
 per suam naturaliter cognoscit Deum. in quantum est similitudo Dei.
 Et per Angelus per quod modo divina essentia videtur in potentia. *14°* etiam.

in libro sententiarum supra ad 16° absolute rei compositionem credit potest.
 tio omnia mundi posse, & easdem illas dicit immediate mundi, quatenus
 ratione sui similitudinis quadratur, ubi eius in potestatem dicitur dicitur
 ratione objectiva, similitudinis in potestatem in objective intelligere. Denique
 q^o de veritate a^o, ubi etiam ait, cognitio autem Dei, quod est per foram
 creatam, in esse dicitur Dei per essentiam, ut id potest dupliciter tantum foram
 immit, altera propria hominis, qua lumine in se adentis, & a sensibili.
 ubi abstracta; altera Angeli propria, & quod iustitiam ubi est essentia sua,
 & ideo cognitio Dei, ad quod Angeli naturaliter perveniri potest.
 ... est per substantiam Angeli cognoscitur.

Absolute & testimonia supra
 aducta ita excipienda sunt, ut cedatur, & repugnare species foram,
 similitudinis, medij etiam qua essentia Dei forata passiva ubi
 vult fiat, sive illa extra, intra ipsum intelligentem utriusque, & negatur,
 repugnare foram, species, medij, & similitudinis, qua dicitur Dei
 ut est in se predicatur, & qua tanquam forata ita producta essentia
 Dei intelligibilis actus reddatur. Et postea obiter nota, nisi
 veritas a^o 1° hanc species etiam objectivam, quod est in ipso cognoscere ubi
 medij qua ad differentiam speciei objectivam, quod est extra ipsum cognos-
 centem, & ideo speculatur dicitur ab ipso medij in quo, & similitudinis la-
 ipse dicitur v.g. hanc in vultu receptum medij qua, ut videre est in laudata
 q^o de a^o 1° 1°, & cum trigonum dicitur species videtur, non est stratum in est
 illa in admittentibus.

Disputatio 1^a

Primum Beati producant speciem expressam,
 aut Verbum mentis?

Secundum: probatur auctoritate affirmativa sententia.

Species expressa ad differentiam impressa talis dicitur, quod est forata
 exprimitur objectis, & a potentia cognoscente per verum influxum
 pendat. Eadem postea appellatur verby mentis; quatenus per illam
 intellectus ubi loquitur, dicit, & manifestatur; quod admodum est verby
 omni perferimus ad manifestandum alij, quod in mente nostra res dicitur
 erat, ita mentis verby sciunt, ut nobis actu pateat, seu innotescat
 illud, quod in virtute in se fundatur & imitatur; quod postea probatur.

ad ista intentio intellecta appellare videtur, quod intelligendo producat
corpora ipsius ^{mens} intentione fiat ad id, quod intelligitur, quia propria ^{est} ipsius ^{pro}
quo res formalis in actu intellecta videtur, et dicitur intentionalis producat
q^a verby, quod proprie producat est illa representativa.

Verby autem huiusmodi

- 1) in potest omnino extra intelligere, licet enim quid extrinsecy intus loquitur
- 2) ista q^a de potentia a^l verby ipis int^u; in eis est d^e essentia; sed est quoniam
- 3) passio ipis in tamen est extrinsecy ab ipio intelligere int^u, est ipis intelli
- 4) gere plen^e in potest in verbo producto: uno est alia ab eod^e ist^o dicitur
- 5) est id, quo res intelligitur, scilicet d^estragentes est n^o, ubi hoc habentur,
- 6) producta intentio in est in modis ut intellecta; q^a aliud est intelligere rem,
- 7) est aliud est intelligere ipis intentione intellecta, quod int^u facit, de
- 8) super ius opus reflectitur; et pensand^u dicit q^a d^e a^l de essentia:
- 9) divina affirmatur sic, in quantu te habet ut quo intelligit int^u di
- 10) v^oing) sic est natio verby, quarens nimiru verby in divinis magis,
- 11) C^oning) ista esse essentialiter accipi potest. Propterea nostri in mentem
- 12) intellectione foris a verbo in distinguunt, intelligentes tamen nomine
- 13) intellectione perceptione, seu reptione ut pot^u qu^a actione
- 14) huius perfectionis producta, quid quid sit, cum hoc duo realiter
- 15) uny, eod^e sint, de quo phisicop^u disputant.

Huiusmodi verby, lⁱ specie:

expressa produci ab int^u creato, quando est q^a alia p^oter Deu cogitat,
lⁱ etiq^a Deu ipis per cognitione abstractiv^o q^are p^oter, concordat
omnium scholarum opinio: similitud^e q^a ipis produci debere ab eod^e int^u:
creato vidente Deu ut est in se affirmat p^oter auctio est scholastic^u,
constrativa, quib^o ea dominicana schola accesserunt, lⁱ pot^u.
producentur Capredus, Sylvester, Hieronymus, Loto, Victoria, Foxus, et
novissime Elephonsus Michaeli, quos omnes resolutione p^oter
inconsequentia in via d^e ista accusat, et declarat Palancus. Cavero
p^oter ista Joannet^u d^e dicente, in d^e apparuit quod est est, lⁱ est,
quoniam, est apparuit, similes est est, quoniam v^o debimus est simi-
est; in quib^o ratio n^o Deo assimilandi in p^oter tota ad ducitur;
est q^a p^oter declarat similitudo Dei intentionalis expressa:
seu expressiva ipis Dei: est aliud similitudinis genus ibi locy tra-
bere in potest: q^a in potest repugnare verby, lⁱ specie expressa int^u.

inde formata notitia, verby nostry veny e, in quibz de verbo proprie
Cuius precise seminativae accepto ex loqui necesse e, subdit, quz odz:

- 1) cy tanta similitudo in isto emulatore similitudo Dei, & verbi Dei, in:
- 2) quo tamen in nulla similitudo spectat; illud quoq; forandz est,
- 3) quod etia, cy similes existimus, q^{do} videbimus ey, sicuti e, nec tunc natura
- 4) illi enim equalis; 13 per emulatura minor e faciente, quo facta e;
- 5) Et tunc quidz verby nostry veris falsz: q^{do} etia in his ultimis verbis
proprie usurpata verby, nisi vellet, in brevissima oratione aliter, et:
aliter sicuti tunc Aug^{mus} dicitur fuisse; q^{do} v^o ipis etia a videntibz Deo veni-
by pducitur. Contra 2° ex eodz Aug^{no} libro citat^o 1° d^o innotate ego
ad illud Apostoli 2^a ad Corinthios 3° trans formamur de clari-
tate in claritate, dicente, trans formamur de forma in formam
1) id e de opacua in lucida, de gloria fidei in gloria speciei,
2) de gloria, qua filij Dei sumus in gloria, qua similes ei existimus,
3) q^{do} videbimus ey sicuti att; in quibz pariter necesse e, formam:
illz lucida, quz gloria speciei, & creator efficiens similitudo Dei
appellat forliter accipere, sicut illi intrinsece inhonere; q^a
forma obicua, quz gloria fidei dicitur, sicuti e forma, quz Dei:
filij efficiunt, intrinseca e, & inherens; q^a vere inter videntz:
Dei efficiuntur specis ex parte clare Dei representari.

Aug^{mus} sequit^{ur}

imitatur Anselmus universalium de omni nostra cognitione
Monology ita loquutus, nulla ratione negari potest, cum mens nali-
1) se ipis cogitando intelligit, imaginz ipis nasci in sua ipia cogita-
2) tione, imo ipis cogitationz sui esse imaginz ad sui similitudinz,
3) tanquz ex eius impressione formatz; quz cy e emulatur mens ipse.
4) per imaginanz, inde per naturanz cupit venaciter cogitare, eius:
5) utiq; similitudinz quanta valet, in ipia sua cogitatione conatur:
6) expriment... quo imago eius, verby eius est. Sed qui deus videt,
nq; aliquz intelligit: q^{do} intra se ipis Dei similitudinz, imaginz,
& verby expriment. Neq; emulatur tan utiliter sicut d^o loquatur, cumulto:
minuz aduixit, ut in exz p^oly mens nostruz se ipis cogitanz, sicuti
mailet, intelligatet deus, sicuti e ab hac regula v^o cap^o p^ond^o,
cy extris minuz necessaria a parent pducit^o verbi, & similitudinz,
dy aliquz se ipis inmetuz, quz dy intelligit illud, quod extra ipis etia

Ceterum audiamus *Philosophi* exprimis ad huc,

(si ita dici possit) passionem nostram dicentem; Veni *Philosophi* q^o *Philosophi* ad op
italoquuntur, quibus *Philosophi* intelligit ex hoc ipso, quod intelligit, p^o dicitur
p^o ducit) aliquid intra ipis, quod e^o scriptis sui intellectu ex vi intelli
ctiva p^o nens, dea ejus notitia p^o ducit, quia quidam receptionis vox su
quifiat, et dicitur verby cordis, significaty verbo vocis: in quibus
juxta adversarios loquuntur de verbo mentis in sensu quotidiano; si veru
exculpi deberet intelligens in mente Dei, et 1° 2° intelligi p^o ducit
et intellectum creato naturaliter, et igitur supernaturaliter, sed abstra
ctive solum, intelligente, aequaret ridiculose sic, omnia via non in
telligenda, elicit verby: q^o et Deus; aut s^o p^o ducit insignis Domini.
cang 1° p^o ducit q^o 2°, a 1° 5° 2° dubio 2°.

Invidibile presentia e^o Doctoris

ut ad hoc methodo scholasticis aditus tan valitum fuisse loquuntur, si
ipis convenit, inty creato videtur Deus, et intelligente in p^o ducere
verby? Item q^o 2° et veritate a 2° repetitioni eandem similitudinis, qua
teng p^o ducit dicitur verbi ad instar p^o ducit dicitur verbi mentis
nostrae aliquatenus explicari potest, multis q^o nominibus hoc
mentis nostrae verby, scilicet intellectu, q^o actione inty p^o ducit
citur, intellectualis operationis facti, q^o in eo sicut phy, de
inty actus, receptio; q^o scriptur inty intelligendy, Calisi
hujusmodi significant, ejusdem necessitate ad intelligendy sic
statuit, et hoc naturaliter verby de omni, quod a nobis intelligitur,
sive per e^o intelligatur, sive per similitudinis... unde et igit
q^o mens intelligit se ipis, ejus scriptis in se ipis mens, sed aliquid
expressis a notitia mentis; quibus et explicans p^o ducit, dicitur p^o ducit
verby, altery, quod sit similitudo, seu representatio sui inteli
cto, altery, quod sit vere expressis, seu p^o ducit, et ab alia p^o ducit,
inde q^o inferens, intelligentis in creatura Dei communiter, et p^o ducit
e^o verby, q^o licet p^o ducit in se representet, sit q^o similitudo
perfectissima sui objecti, ut tamen e^o ut sic ab aliquo p^o ducit
p^o ducit, loquens de intelligere creato, sic ad 5° de e^o dicitur;
omne intelligere in nobis p^o ducit loquendo e^o dicitur, cujus
rationis ibidem promittit dicens, in nobis dicitur in istis signi
ficat intelligere, sed intelligere ex hoc, quod de se exprimitur

- 1 aliquoceptionis, nec aliter possumus intelligere nisi huiusmodi
 2 reptionis exprimens.

Sed nisi ab inventibus Deo producatia Ver-
 by mentis, in omni intelligere nostris esset propriè dicere, quod
 perinde significat ac producere, seu producere Verby; & aliter
 possemus intelligere, quod ex ponendo, seu producendo huius-
 modi reptionis: 3° vel in tenet a seatis ~~fr. 1°~~ in tanta universa
 salutare: C. admitti debet Verby mentis inter videndos Deo. C. ad
 ferre habet 2^a tra gentes C. W, & alias sapit, imo quotiescunq;
 agit de re ista, quum vel semel exceptionis fecerit de intelligenti-
 bus Deo ut dicitur in se.

- Nec omittenda sunt Verba ejusdem 1° tra gentes
 C. 3° ibi, si ipse essentia (Dei) putat, possumus intelligere, cui:
 1 nomen propriè adaptat, nam tantum nomine ex exprimens
 2 quod ~~fr. 1°~~ mittitur huius, qui per essentia videbunt, Lacanis
 3 ultimus, in die illa, erit Dominus, & nomen ejus verum
 nam nomen in proprium ab aliquo, nisi media reptione mentis
 ejusdem de re illa, cui proprium, & proprium 2^a tra gentes 1^a & 2^a
 a 1°, multis in hac tra nominibus, opus nobis est ad signifi-
 candos Deo: quod reptione intra intra in proprium ad representan-
 dos essentia Dei, ut est in se, sed 2^a quod a creaturis, in quibus
 illis proprium quod ad modo divina e, ad eandem ascendit: 3° a
tra tra tra nomine significatio tra Deo in tra, & tra.
 reptione eandem, ut dicitur in se, intelligemus: 3° q^o et 3° ibi tra
 ut huiusmodi reptione.

Confirmatur hoc ipse. Nomen huiusmodi
 est tra tra tra, atq; tra tra tra, quum tra tra,
 cu sit tra tra tra tra tra, & tra tra tra.
tra tra, licet aliter, quod tra tra tra, uti multis p^o boi.
 primus in tractatibus de tra, & Angelis: 3° in tra tra.
 D^o tra tra tra tra, in tra tra, sed de facto existit ali-
 quid per modum tra tra tra, seu tra tra.
 tota Deo tra, ut dicitur in se, & tra tra tra,
 sed potius admittendū e aliquod tra tra tra,
 & tra tra, seu tra tra tra tra tra.

exigitur deus. Prima uero qd mox speciei ingruat ad videndum Deum; & influ-
xus uisus n̄ exigit, neq; exigit qd nisi ppter gduendam aspectus, & expressionem
Dei, ut spirituum dicitur in diuinitate aliam uisum: qd intra videndum Deum pro-
ducit aliqua terra aspectus, seu expressio ipsius.

Sit 2.^a expressio, aspectus, & abstrahenti tū p̄a n̄ usq; d qd mox actus, & exercitij
ditalis qd dicitur immarant illi quem secluti infiant, & accuant; & illa Dei n̄ p̄t ee
p̄a actus in m̄tū & deati qd m̄tū actus, & exercitij ditalis, tum qd illi p̄hice,
intra n̄ inmanet, neq; trinit; Et intra trinitate uti defacto trinitate Humanitatis
Xp̄i p̄t adhuc gerere resu eiusdem munus actus, & exercitij ditalis; alia n̄a
Xp̄i Humanitatis, ^{ip̄sitate} ~~trinitate~~ illi gerat qd intellectus meretur: qd. Diuinitas totus legiti-
mus ē, & sola maior n̄abili p̄ale p̄udert; qd etiam trinitate om̄i actus ditalis
ē: qd multo magis trinitate mentis: sed accedat S. Ioh̄s iudicium qd humani S.
Dna dicitur cap. 11. Ubi ex p̄fici dicitur infert maior; inmanitatem p̄fata daptio; &
sic loq̄t, Et intentio intellecta sit eis (Angeli qd uidentur locum in gradu dicit occu-
pant) intuita n̄ tū ip̄a intentio intellecta ē corij subtrāa, qd n̄ ē id; in eis illigere,
& ee... Alma ip̄a p̄p̄o dicitur op̄it Deo, in quo n̄ ē aliud illigere, & aliud ee... &
ideo op̄eret qd intentio illigera sit ip̄a Prima uis; qd stat inuenit illigera, seu tra-
bum ee de ḡere dicit qd mox actus, & exercitij, & quenta debet inmanere ip̄i illig-
ti, illigq; p̄p̄trea & in diti intellecta actualiter p̄drefere, qd dicit S. Ioh̄s videntur
ualy, quā p̄p̄trea ē inmanentia intentioni illigera & Deo n̄ infert eos eo, qd ee,
& illigē; & qd illigere, & ee idem prout n̄ in Deo.

Sit 3.^a nam: ut m̄tū p̄diciendam ab eo qd repugnet actio p̄hica nullius trīa
se et diti p̄duenda de quo Philomphi; extra dubij tū ap̄d eodē ē, nullam esse
huiusmodi actio, quā p̄dicitur deiciat ad dertandū p̄tū ut ip̄a p̄ducat; nam
d actio om̄i m̄tū sit n̄ ppter signam p̄dicit, & ppter aliud ee deprehendit siue
p̄duendū, siue saltz sic, & alia afficiendū, & dertandū; p̄p̄trea ubiq; & inio
m̄tū d̄g, quā ab aliq̄m diti actioib; identitate auerunt, n̄ ideo exiunt ut
p̄ducant, & p̄p̄trea ut actioes p̄ducant, ut subtrā aui in dertent in ḡere cad
p̄tū ubiq; p̄dicit dicit trīty: qd actio illa qua m̄tū dertent Deum p̄h-
ic agit n̄ ē p̄p̄trea dertent illius, ut eam actioes p̄hice p̄ducat, & potius illam p̄du-
cit, & ut m̄tū illa dertent Dei ut ē in se p̄ducat, & saltz ut p̄ eam dem inmanet
ad Deum, & tam ip̄e m̄tū, quam Deus afficiant, & dertent; & Deus
n̄ aliam dertent accipere p̄t, quam diti, & intellecti p̄p̄trea: qd p̄a qd queant
Deum intellectus dertent in se ab illigere creato dertent ē illa eadem actio, & trīty

taut aq. q. cam inductus, atq. in iug. intellectus igne n. p. d. i. s. t. u. e. t. x. i. l. l. i. g. e. n. s. ,
 tenui denoao ita agere p. d. i. c. i. t. , & quatenus ulterius includit denoaoem
 p. d. i. c. i. t. i. o. n. i. s. o. b. i. e. c. t. u. m. ; illudq. intentionaliter p. d. u. c. i. t. i. , subindeq. admittere e. s. e. p. r. a. e. s. e.
 t. s. p. e. c. i. u. s. e. x. p. r. e. s. s. a. d. i. t. a. , t. i. m. d. i. t. a. t. e. r. a. b. a. c. t. i. o. n. e. i. l. l. i. g. e. n. d. i.

Contra P. x. a. p. p. r. e. d. e. n. s. i. , D. u. y. d. i. d. e. m. n. e. d. e. m. p. h. i. e. , t. e. n. e. m. e. t. i. a. m. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r.
 o. p. e. r. a. t. e. , & n. s. o. l. u. m. p. h. i. e. , & i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. d. i. d. a. t. , & e. x. t. e. r. i. u. s. p. o. t. i. u. s. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. , q. u. a. n. d.
 p. h. i. e. , d. o. c. t. a. p. l. u. r. u. s. p. o. t. i. u. s. i. l. l. e. c. t. u. s. n. i. d. e. r. e. D. e. u. m. q. i. l. l. e. c. t. i. o. n. e. m. a. b. e. x. t. e. r. i. c. o. i. n. f. u. s. a. m. , &
 D. u. y. i. p. s. e. r. a. o. i. s. p. r. o. d. u. c. i. t. i. u. s. u. a. m. i. l. l. e. c. t. i. o. n. e. m. e. s. s. e. n. t. i. a. l. e. m. d. i. d. a. t. , & o. p. e. r. a. t. e. , q. u. o. d. e. a. n. d. e. m. p. h. i. e.
 e. a. g. a. t. ; & o. i. d. i. t. a. o. p. e. r. a. t. i. o. q. u. o. d. a. m. e. i. s. t. e. : q. u. o. d. d. i. d. e. m. D. u. y. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. g. a. u. d. e. t. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. , &
 q. u. o. d. p. d. u. c. t. i. o. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. i. t. i. u. s. ; & d. i. u. i. u. s. m. o. i. p. d. u. c. t. i. o. n. e. e. s. t. e. x. p. r. e. s. s. a. , & o. p. r. e. s. s. i. o. t. e. i. u. s. , u. e. m.
 i. d. e. m. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. i. t. i. u. s. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. p. d. u. c. i. t. , & i. p. s. u. m. f. i. e. r. i. i. n. t. e. l. l. e. c. t. u. i. p. r. e. s. e. n. t. i. u. m. , a. t. q. u. e. x. p. r. e. s. s. a. t. i. o.
 u. i. g. o. 2. o. i. l. l. e. c. t. u. s. D. e. i. , u. t. e. l. i. c. i. a. t. d. i. u. i. u. s. d. e. b. e. t. p. r. i. u. s. l. u. m. i. n. e. s. u. p. e. r. a. n. o. i. n. f. u. n. d. i. , & i. g. i. t. u. r.
 e. s. t. e. i. a. D. e. i. , u. t. i. p. r. a. i. l. l. i. g. i. b. i. l. i. , & i. l. l. u. m. i. n. f. o. r. m. a. x. i. , & f. e. c. u. n. d. a. x. i. : q. u. o. d. q. u. a. d. i. l. l. e. c. t. u. s. n. o. n. e. s. t.
 d. i. u. i. u. s. D. e. i. , n. i. s. i. p. d. u. c. e. n. d. o. e. o. p. r. e. s. s. i. o. n. e. , & i. l. l. i. n. d. i. n. g. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. , & q. u. a. l. i. t. e. r. i. t. e. m. i. g. i. u. s. D. e. i.
 u. t. o. p. i. n. e. p. o. t. e. s. t. 3. o. o. i. a. d. e. n. t. e. r. c. a. p. 52. d. i. c. i. t. , p. r. a. h. i. s. t. o. r. i. a. a. l. i. c. i. u. s. p. r. i. u. s. n. o. n. e. s. t. a. l. i. c. i. u. s.
 i. e. u. n. i. s. e. o. a. g. e. n. t. e. ; a. g. e. n. t. e. m. f. a. c. i. t. i. d. i. i. l. l. i. m. q. u. o. t. e. m. f. i. x. a. m. s. u. a. m. a. l. t. e. r. i. i. n. t. e. n. t. i. o. n. a. l. i. t. e. r. e. x. p. r. e. s. s. a. t.
 n. i. d. e. r. e. a. s. u. b. i. t. a. m. D. e. i. e. i. m. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. e. r. , n. i. s. i. i. g. i. t. a. I. m. a. e. s. t. i. t. i. o. n. e. i. l. l. i. c. i. u. s. , q. u. o. d. i. l. l. i. g. i. t. :
 i. m. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. e. r. e. q. u. o. d. a. l. i. q. u. a. s. u. b. i. t. a. c. r. e. a. t. a. a. d. i. l. l. a. m. d. i. u. i. u. s. p. u. e. n. i. a. t. n. i. s. i. q. u. o. d. a. c. t. i. o. n. e.
 2. o. I. m. a. n. s. .

Ut quid enim operosa ista preparatio, atq. fecunditas intellectus,
 nisi esset p. d. u. c. e. n. d. a. e. x. p. r. e. s. s. i. o. , & r. e. p. r. e. s. e. n. t. a. t. i. o. d. i. u. i. n. o. e. s. s. e. n. t. i. a. ? P. r. o. t. e. r. e. a. q.
 ut etia. aliis notavimus, essentia. d. e. i. n. o. n. e. s. t. f. o. r. m. a. i. n. t. e. r. i. o. r. i. u. m. i. n. t. r. i. n. s. e. c. e. i. n. f. o. r. m. a. t. i. o. n. i. s. ,
 n. e. p. e. r. s. u. g. f. o. r. m. a. s. i. m. u. t. a. t. i. o. n. u. m. i. l. l. y. p. e. n. f. i. c. i. e. n. t. i. u. m. , t. e. d. p. e. r. s. u. g. a. c. t. i. o. n. u. m. ,
 u. t. e. x. p. r. e. s. s. i. o. n. e. d. o. c. e. t. 1. o. s. t. a. t. : q. u. o. d. e. s. t. p. r. o. d. u. c. t. i. o. f. o. r. m. a. a. s. s. i. d. u. e. n. t. i. u. m. ,
 ut ex ip. s. a. e. i. n. t. e. n. t. i. o. n. e. r. e. s. u. l. t. e. t. u. n. i. u. s. s. u. f. f. i. c. i. e. n. t. i. u. s. , & p. l. e. n. u. s. d. i. v. i. s. i. o. n. u. m. p. r. i. n. c. i. p. i. u. m. ;
 q. u. o. d. p. d. u. c. e. n. t. i. u. m. , & d. e. i. v. i. s. i. o. n. e. m. i. n. d. i. v. i. s. i. o. n. u. m. s. u. i. s. i. m. i. l. i. t. u. d. i. n. g. .

1. o. I. n. t. e. l. l. i. g. e. r. e. e. x. t. e. r. i. u. s. e. s. t. p. r. o. p. r. i. a. a. c. t. i. o. n. e. a. l. i. q. u. i. d. e. x. p. r. e. s. s. i. o. n. e. ,
 e. i. p. s. u. m. i. n. t. e. r. i. u. s. l. e. g. e. r. e. , p. p. t. e. r. q. u. o. d. d. i. c. i. t. u. r. i. n. t. e. l. l. e. c. t. u. s. r. e. s. t. r. a. n. s. e. a. l. i. a.
 a. d. s. e. , & p. r. o. p. r. i. a. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. a. p. o. s. s. i. d. e. r. e. ; f. i. e. n. t. i. u. m. q. u. i. d. q. u. i. d. i. n. t. e. l. l. i. g. i. t. ,
 e. s. t. m. a. x. i. m. e. a. p. u. d. a. d. s. e. n. s. a. n. t. i. u. m. , a. p. u. d. q. u. o. s. p. r. o. p. r. i. a. i. n. t. e. l. l. i. g. i. t. ,
 n. o. t. a. d. i. v. i. s. i. o. n. e. d. e. a. n. t. i. t. u. d. o. f. o. r. m. a. a. d. e. q. u. a. t. e. s. u. b. i. s. t. i. t. u. t. , s. e. d. h. o. c. n. o. n. e. s. t. i. n. t. e. n. t. i. o. n. e.
 i. n. s. t. a. n. t. , n. i. s. i. i. n. t. e. r. i. u. s. v. i. d. e. n. d. u. s. D. e. u. s. p. d. u. c. a. t. u. r. e. x. p. r. e. s. s. i. o. , & r. e. i. p. r. e. s. e. n. t. a. t. i. o. ,
 q. u. a. l. i. t. e. r. p. r. o. t. e. n. d. i. n. g. i. n. g. , s. e. c. u. s. i. n. t. e. r. i. u. s. v. i. d. e. n. t. i. u. s. D. e. u. s. .

extra se eadem, ut objectu percipere, illud q̄ in intus, sed extra lignum
ne ipis traheret, sed traheretur ab illo, in reum ac voluntas, quod
in trahit, id trahitur ab objecto: q̄. Insuper intellectus pro voluntate
representatibus q̄, et assimilatur, cu p̄p̄na erig ad differentias
illis fundam ab objecto debeat: q̄ q̄m aliter versari potest
circa unu objectu, quod illis similitudinis, et representatione p̄
cendit: sed vere versatur circa Deu, quando ipis intuetur: q̄.

Hec dicit, hoc omnia vera esse si active: et examinatur ac
cipiantur, quatenus intellectus est, qua intellectus examinatur
ad id, quod objectu videtur, et exprimitur, et illud p̄ducendo,
et illi intellectus videndo. Et hoc v̄ evenire in vidente Deu,
quod ipa essentia Dei illi unitatur, ut formas, qua passiva, et
formata intelligitur, et videtur in actu dicente, et hoc q̄
et dicitur a p̄ ad q̄, forma qua intellectus videtur Deu,
videt Deu et ipa essentia divina, nec tamen sequitur, quod
id formas, quod est pars sui in essendo, sed quod id habeat hoc modo
in intelligendo, sicut formas, quod est pars sui in essendo.

Sed ita q̄

q̄ Deu q̄ ubi supra essentia Dei et formas in parte, sed p̄ ea.
sua actione ad id sumens: q̄. v̄ q̄ id, quod intellectus videt,
et intelligit, seu constituitur formaliter intelligens, et videns,
et necessarius id, quod Deu constituitur formaliter intellectus, et videns
ab intus, quando quid p̄ q̄, quod idem differant p̄ actus,
et passiva, et terminatur eandem formas exprimitur, seu car
plusque anagnaticis, et passiva formas respectus, seu quod rel
pectiva, quod videtur, subjectu in ordine ad aliud afficiunt,
ut q̄ simul denominantur, et q̄ huiusmodi sit formas
intelligendū et videndū, et q̄ v̄ quod perfectio, et videtur
fcat, implicat formas, qua intus videns, et intelligens
constituitur respectu Dei, qua videtur Deu et constituitur
videns, intellectus, et percipit, ut videtur objectu et hoc q̄
videtur Deu, quod p̄p̄na in formaliter, et in sentu p̄p̄na.

excipiendū ē: sed improprie, & extrinsece, seu in genere effectus,
 quatenus ipsa ē principis, quod int̄ adhibita ad producendū
 Divisionē Dei, ut sicut in corpore attributi ipse advenit
 1 dicens, in opponet, quod ipsa divina essentia fiat forma
 2 int̄ creati, sed quod se habeat ad ip̄s ut forma, quatenus
 essentialia divina, & intellectū fiat unum in intelligendū, de
 int̄ intelligit, essentialia divina per se ip̄s intelligitur,
 per se ip̄s, inquam, tanquam principis, & dicitur per
 cōtra, & ratione sui ip̄s terminante, Divisionē, quod sic
 producat.

Sit 5^a ab invenienti, si essentia divina in aliquo sensu fuerit
 intrinseca menti Beatorū, n̄ potest n̄ terminē eandē in illo sensu per
 fere, salte q̄ quod effectus ille absolute immutabilis ē creatura,
 ut stat in omnib; denominationib; sancto, adorabilis, & alij
 hujusmodi, quod ex Persona Verbi in humanā naturā, quā
 alij p̄t̄s deus autur, & sequentiā quilibet Beatorū fuerit n̄ p̄t̄
 tentant, percipiunt, & quod admodū expriment̄ Deū, quatenus absolute
 capax ē Deū videre, quod plus quā falsū ē, cū Beati alij alij perfecti
 Deū percipiunt, & nullū ita perfectē, ut perfecti eandē percipi
 possent; quandoquidē iuxta adversariū dicitur intellectū in tri-
 tūta solū deservit ut unū int̄ Beatorū essentia divina, quod est
 forma hanc denominationē, & p̄t̄tē in esse intelligibile, iuxta
 adversariū intrinseca; & unū, quod sufficit, ut forma subiecto-
 immutetur, sufficiens ē, ut forma subiectū perficiat, quatenus
 absolute per illū perfectibile est. Proprieta iuxta ip̄s adversariū
 omnia peccata totalia infinita evadunt in ratione offensā,
 subinde q̄ equalia; q̄ in esse offensā intrinsece gravificantur
 per Majestatiē Divinā, ut subiectū, & formā, & licet cognitio, &
 conatus eundē offendenti, parū in sint; q̄ solū deserviunt ut
 applicatiō profanae Divinae Majestati n̄ p̄t̄tē infinite, omnia totalia
 peccata parū, & infinite gravitatis efficiantur. Et illos iuxta
 nostras gravitas ita infinita videt, q̄ Divina Majestas in int̄
 lectū, sed extrinsece per modū p̄t̄i objecti, & terminū suavit ad
 gravificandū offensā.

Proprieta, cū denominationi hujusmodi.

sint essentia, Cetero V. in solis uaderent in suo genere sicut, Verus
 etia absolute respliciter infinis, qui admodum etia iusta aduentum
 in unum creatur intelligeret per intellectum diuinum, de qui clare intel
 ligent, ac ipse deus, eundem respliciter, quod est, quando sanctifi
 catur per increatur dei sanctitatem in equi, nec absolute infinis
 satisfactur, quod denominatio ista sit per modum actus in cella
 per modum actus V. Cetero V. Tunc, Beati omni satisfactur
 atq; admirabili fuerit ratione essentia diuina, in reg ac humanitas
 xpi, ut potest quid in esse intelligibili intrinsece uarietur in di
 na natura, q; natura diuina in esse intelligibili aliquid
 est reale in unum, quod Verby diuinum in esse personalis, sed Verby
 diuinum in esse personalis, nec aliud predicatur diu potest creatura ad
 intrinsece unum, quon illor satisfactur, Cetero V. in ipis ad
 nobis efficiat: q. Deniq; unum dei cy mentis beati e prorsus,
 Cetero V. in omni sensu extrinseca, quon semetipsonica, uti prorsus
 objectiva, per objecti ut talis cy potentia dicente. *Proha 1^a q. 2^a*
 q. 2^a a 8, esse perfectionis sui habebit in unum per unum ad deum
 in unum ad objecti, Cetero V. q. 2^a a 7° promissum de objecto beati
 in diuinum, id, inque uisus beatitudo e casta animi: q. castum
 ibi intercedit unum, quatenus ipia diuina opus accepta e quiddam
 diuine essentia representatio, atq; similitudo intentionalis,
 quon obit, quod ut bonum participat, seu particulatum,
 ut ibi loquitur *Proha 1^a q. 2^a*, q. licet representet omnia diu pre
 dicata, in tamen e omnia, sed idem diuino intellectum, Cetero
 quide in totalis participatio, atq; propterea in unum diuina
 intellectio e foris representatio essentia dei, e omnia
 illis predicatum, e idem in proprium, specis expressa, Cetero
 Verby, q. a pducta in unum intellectio creata intuitiva dei, ut
 quid percipit, e diuino e quid quid ut de ead, ut tractio
 phyica in poterit in quinquaginta pprie e specis expressa,
 Cetero Verby, cy sine pducta, e realiter pducit ab unum, e
 emittit diu per se ipis, sed per sui propriis specis illud form
 dante.

Sectio 2: Diluuntur argumenta contraria.

Opponunt illud Psalmi 115, et dicitur hymnus Deo in *Sion*, quod de
 parafraſi caldæica sic vertitur, *Sibi silentij Deus in Sion*, in quibus tranſe
 de Beatis, exapeate indicatus, est sic Deo sic plari, ut pfun di nūm
 silentij obicant: q̄ q̄ in ſua videndy, et sic plandz Deo, nullz
 pducunt, seu pferant verby, quod etia ſignificane videtur. A poſtq̄
 dicens, *audiuſ anciana verba*, que in licet homini loqui; audientis eni
 in pducere verby, sed ab alio acciperet, et ita inſerptatur *Thal*
 1) uctione v̄ dicens, *v̄ Aug^{us} Paulz* rapo, et ad videndz *Divinz alien-*
 2) itz, quod quidz in potest videri per aliquz ſimilitudinz creatz;
 3) unde manifeſtuz e illud, quod Paulz vidit et *Divina eſſentia*,
 4) nulla lingua humana potest dici; aliat Deo in eſſet incompro
 5) heniſibi.

Reſpondetur, hunc arguendi moduz valde inſignis e,
 et potuz opponituz inde deduci deberet, quod frequentisſimuz in
 Penſpturis *ſpintz Beati* ^{ſignavit}, *et cantus in ſua pponantuz*,
Cheraphin, qui Deo p̄p̄nquidz ſunt ſimuz p̄nunciantes, *ſandz;*
ſandz, ſandus. Proſterea *v̄ D^{ist}ha* ideo verſio illa ſubſtitit, *ſanti-*
et illa altera ſe conſimuz, ſibi ſicut ſans Deo, q̄ Deo, inſp̄hendiſi-
bi e verbiſ nō ſuis; q̄ Beati etia pducunt verby, ſicut illud q̄
 finituz, et p̄p̄terea inſimuz diſtanti ad Deo, merito inſerptatur
ſilentij, quz admoduz p̄p̄ter eandz ratiōnz creaturaz omnes
 reputantuz, quaz in eſſent, ſi Deo ſp̄ciantuz. Quaz, A poſtq̄
 in verbiſ *ſp̄c̄tis* inſta p̄p̄ter *Thalozos*, et *Latuz* in loquituz *et*
 noſtra inſimuz, et requiritur etia inſta ad verſariuz inſtelligebat
 ne audiebatur in p̄ductione verbiſ nō ſuis, uti dicitur *ſandz*
 dicitur a Deo ſpecialiter inſtrumentuz, dicuntuz ea ab ipſo audire, quod
 ſimilit cognitiō ſpecialiter ſit a Deo, p̄ca ſpecialz ſc̄licet alieuz
 veritatis revelatiōnz, et quo via ipſe poſtmoduz poſſunt alij, inſta
 inſtatare voibz ore corporali plari: quaz omnia inſportant
 ad ducantuz huc ſimuz; et q̄ etia *Thal* ſoluz ſicut ſimilituz
 dicituz, in qua, ſeu cuiuz *admirata Deo videri poſſit*, et ſic ſimilituz
 dicituz qua, quo ad ſp̄hendiendz Deo ſiſicuz.

Opponunt v̄ D^{ist}ha

in q^o dicitur q^o dicitur, per nullas similitudines creatas Deo:
 remota videtur potest, & opusculis 2° 3°, in e^o autem possibile, quod una species
 creata representet Deum quantum ad omnia, quae de Deo dicuntur,
 & certum videtur, in e^o possibile, quod unum creatum informetur aliqua una.
 & specie representante divinus essentia, quod Deo in ea per sui essentia
 videtur possit; quibus accedit in triplici illo medio, quod ex eod^e, 1° q^o
 in ea dicitur supra memorandis, in representandi speciem creatam, & neque
 tenet esse 1° Doctorum incognita.

Respondetur, nec est bene accipienda
 e^o, cum dicitur contra verbum; aliter, nequidem intellectus, & ratio creata in-
 tuitiva Dei admitti deberet, cu^m S^o D^o videtur adhibere, & dicitur, cu^m essentia.
 & divina sit actus purus, possit e^o forma, quae in intellectu e^o hoc est
 Deo, non beatificans, quod ad litteram excipiantur, ipsa essentia Dei et o-
 mnem intellectus, seu primum, quae beati intelligunt, & vident Deum,
 quod tamen fallitur, & ab eis dicitur, & quae admodum in verbi-
 tate intelligenda e^o de forma extrinseca fecunditate mensurae beatorum
 ad producenda primum, ita in objectis in se procedendo e^o & similitudi-
 ne in qua, seu objective representante essentia divinus; in vero e^o essen-
 tia formaliter representante illo.

Quae ex opusculis adhibentur, in int^o, ut
 refert Palancius, sed in 3° leguntur, & ex proprie procedunt de speculo in qua,
 ut videtur ex verborum sensu, & formantur postquam innotuit solutio; & licet
 ibidem videtur 1° D^o dicitur excludere speciem, & similitudinem per mo-
 dum principii, cu^m hanc differentiam statuat inter substantias singulas,
 & divinus, quod illa non possit informare intellectus alterius, scilicet
 extrinsece e^o se presentent physice existendo, sed per se, in-
 de q^o inferat, in requiri huiusmodi speciem respectu divinus et
 tenet, in e^o modis stratis ex speciem absolute possibilis, in tamen defa-
 cto existentis, aut requiritur supra statuentibus. Unde, cu^m ibidem ad-
 dat, sic dicitur per speciem Dei divinus mensura fit in intellectu
 mensura cu^m Deo scilicet representativa, & intentionaliter, & opusculis
 & 2° 3° praesens, si autem essentia eius in scriptis videremus, in re-
 & quae natura nominum multitudine, sed esset implex notitia eius,
 & sicut e^o implex essentia, manifeste deducitur, ex mente Angelici
 Doctoris ubi hanc veritate rationis verbi, & similitudinis, seu

expressions intentionalis.

Primum illa medij distinctio pro-
esse predict de medio, quod sit principium videndi, in Verbo de:
medio, quod sit forma, essentia videndi, et representandi
Dei; alias excludi pariter deberet ipsa distinctio intuitiva
Dei: quod apperinde nullus potest argumentis pro presenti dis-
tinctione fieri, in qua totus distinctio a principio forali, et peri-
modij actus 2°, et essentia.

Opponuntur omnia illa, quae supra
impressis supra obijebantur, et quae illa distinctio sunt, opponuntur
2°, et ultimo: Verbo, et specie expressa derivant ad reddendum
prose objectis intuitu: sed essentia divina ratione sui est pro se
tissima intellectum Beati: quod respectu illius ipsa gerit inanimi Verbo,
et specie expressa. Confirmantur 3°. Essentia divina ratione sui
immediate terminat visionem, et quod iudicij obijebat: quod tunc identificat
formam, seu ultimam actualitatem, per quam virtutibus in esse recte
minantur, et objectis: sed huiusmodi forma est specie expressa: quod
2°. Verbo, seu ratio terminandi visionem est deo intrinseca, aliam non
desertur ut in se, sed ut est in alio, nec immediate, et ratione sui, sed
mediate, et ratione alterius visionem terminantem, quod est actu
terminantem quod eodem intrinsece est, cui actualitatem propter ipsam
proseferat, et omnia de actualitate eius eodem identificatur.

3°. Deus

in esse objecti intuitu, et intellectum inanimi actus purus est, quod in esse
intelligentis: sed quod in esse intelligentis purus actus est, tunc idem
identificat id, quod virtutibus foraliter intelligens: quod tunc pariter idem
identificat id, quod foraliter intellectus virtutibus, a quo eius tunc in-
telligatur, ut in se, et nequaquam ex propositis foraliter immediate
sui. 2°. intelligibile actus, et passivus inter se distinguuntur:
quod ultimo eorum actualitates distinguuntur etiam debent, et altera intel-
ligibile actus, seu intellectus, et altera passivus, seu precise
intelligibile intrinsece affere: quod intellectus, quod est ultima actuali-
tatis intellectus distinguenda a Verbo, seu specie expressa: quod
intelligibile passivus actualitas est, et inter videndum Deum illa ex parte
intellectus, et inter ex parte Dei collocari.

Distinguo majori argumenti, ad reddendum praesens
physice, nego, intentionaliter, et representative subdistinguo,
tanquam medij precise quo, cedo, ut medij in quo, nego majori.
Distinguo etiam minus: est ratione sui praesens physice, atq; etiam
tanquam medij in quo, cedo, intentionaliter, et per modum medij.
quo, nego minus, et coq. Distinctiones istae ex supra annotata patet
si plene sunt: qd licet Deo menti Beatorum intimè praesentè sit, vid.
insuper, quod videtur, in tamen esse ratio, seu exercitium vi.
dendi ab intellectu Beati: P. definitio imitatur: ut etiam Deo ratione:
sui immediatè terminat amorem beatificum, quoniam tamen seey identifi-
cationaliter, quae profert denominationis amari a Beati: quae propter
neganda e coq, et ad quae praesentationis dicendum e, Deo uti actus purus,
et infinitus seey identificare ultimam actualitatem, quae profert
omni denominationis sibi intrinsicam, seey vero illa, quae explicat deno-
minationis extrinsecam qualiter denominationis terminantis visionis, et
visus aut intellectus; terminat ^{quae cognoscens} ~~quae cognoscens~~ ^{quae cognoscens} ~~quae cognoscens~~ active ad argumentum
acquiratur, passive ad phylosophi sive pandye, et vero terminari
cognoscendo ad aliquid actus illius, quod terminatio, explicat.

Ex hinc
ad 2° dicendum pariter e, vi terminatio visionis beati ideo identi-
ficant e Deo; qd significat rationis illius, per quae Deo uti sive in
esse illius, quod terminat visionis, seu videtur per ipse; et autem
actus terminantis in debere identificari nisi penes subiectum, et
recte denominationis, ut forma illius in e in ipso subiecto, quod deno-
minatur terminans, et visus, sed in illo, quod denominatur termi-
natus, et videns: e enim forma ista respectu sive identitatis duplex
subiectum efficiunt: sed quod libet eorum in ordine ad alterum: ita ut
sive efficiant intelligens, et terminatus, alterum praesent terminans
in intellectu; illius tamen sive perfectio intrinsicam erit e:
sive fuerit actus.

Ad 3° e distinctione respondendum e, in omni Deo
in e obiecti motu, et intellectus esse actus purus, sicut in e intelli-
gentis, in e eodem modo parari ad utraq; denominationis; qd ad de-
nominationis intelligentis paratur ut ad exercitium propriis suis,
et tanquam ad perfectionis proprias, at ad denominationis intellectus:

Et ad actus, & perfectiones alterius, unde in ipis derivatur profata
 denominatio extrinseca; atq; propterea denominatio intelligentis
 in Deo & omnia, quae dicitur, hoc est, ubi subiectus, & forma est actus purus,
 denominatio vero intellectus, & dicitur ab alio, id est, ubi subiectus est actus purus,
 in se solo formans; nam, ut ad id protentus notat, *quod dicitur de veritate*
 a 1° ad 13°, quando dicitur, hoc videtur, & est, potest intelligi dupliciter;
 1° uno modo, ut modus, quo res vultur, & cadat sub visione; hoc est dicitur,
 2° ut videatur in se vultur ipse modus quo res est; & hoc modo Deus
 3° ut est ab Angelis videtur, & videbitur a Beatis; quod videntur est essentia
 4° eius habere illos modos, quos habet... alio modo potest intelligi, ut
 5° modus predictus reformetur vultur in videntis, ut scilicet talis sit modus
 6° visionis ipsius, qualis est modus essentia rei in se, a nullo intellectu
 7° creato potest Deo videri.

Et a 1° ad 3° docet, visionem esse modum in se:

1° videntis, & est vultur, & modus quidam videntis per separationem ad
 2° id, ita ut tunc quis aliquid totaliter vultur deat, quando vultur habet
 3° modus totalis, scilicet in genere representationis vultur, & alii in ad quae
 4° sionem vultur locus esse vultur potest. Similia leguntur in 2° dist 13° q 1°
 a 1° ad 12°.

Ad 2° dicendum est, intelligibile activum, & passivum extrin-

ne postulare, nec removere identitatem, cui possit quis remanere ipis intel-
 ligentis, ut videtur in Deo, Angelis, & in quocumque alio intellectivo: quare
 & distinguere possunt, & identificari, quae admodum estis intelligentis,
 & intellectus; at forma vultur & denominationis intelligentis, & in-
 tellectus semper est eadem, cui in possit remanere intelligens, quoniam pa-
 sive vultur intellectus; id est, & intellectus alicuius ut intelligens.
 1° & alicuius ut intellectus intellectus est, & propterea actualitas
 vultur, seu per modum exercitii vultur, & perfectiva tamen id est
 intelligentis, & intellectus ut talis proprie denominativa, & quae
 p 1° de intelligentis ut talis id est remanere debeat, in vero intellectu,
 nisi quando ipis intellectus est intelligens; quod in debet quoniam ex parte
 vultur quod intelligitur, & videtur, & frequenter id quod videtur,
 potest esse actus purus, licet se vultur identificet formam, quae pro-
 p 1° illa denominatio passiva ut extrinseca, ut omnia vultur
 deat remanere in creaturis, quoniam de vultur esse actus purus;

quae identificantur secus foras, penitus videntur ad Deo; sed quae
in sunt necessariis id quod sunt, nec secus identificantur omnes perfectio-
nis intransigent, cuius capaces sunt.

Disputatio I: De comparatione Visionis ad Deum.

Sectionis: Describitur, & declaratur Visionis beatificae indoles.

Est quidem Visio huius Dei clara, evidens, atque certissima est: clara, quia
non Enigmatum obscuratae umbrarum, et evidens; quia ipsius Dei praesentia nititur
atque etiam certitudine ob eandem rationem, tum quia ubi superiora naturalis est
Speculatio in Deo, qui decipere neminem potest; et propterea licet ex parte
Objecti; fidem in certitudine non excedat; quia Rebellatio, et auctoritas Dei lo-
quentis eisdem locutionem omnino infallibilem praestant, at ex parte Subjecti
seu videnti, quodammodo certior evadit, nam fides non recedit in tantum
neque omnem dubitationis motum abigit, secus ut Visio intuitiva Dei

praefata Visio, quid sitativa, et intuitiva, cum sit per eam, et propriam
Objecti Speciem illud quae, quasi ob oculos, et in seipso proponat in ore
quod esse intuitiva, quoniam quid sitativa sit, quod quid in dicitur in
hinc quos aliqui opinari videntur, neque quid sitativa quoniam intuitiva
sit, ut dicitur Subtilem Magistrum frequenter Theologus docent. Fund
Constat, quia Visio Dei, ut intuitiva sit, debet esse inspectio eisdem
in se ipso, et Deus in seipso talis est per suam essentiam, et quid sitativa.

Neque opponas Visionem nostram mortalem, ex eaque pendente
Spiritualis cognitionem plurius intuitivam, quoniam eandem quid sita-
dem et essentiam penetrant. nam hoc idem dicitur, quia Sensus sistit
in externa rerum facie, sub qua illarum quid sitativa latet ut ab eadem
dicitur, ad quod accedit sensum judicativum in ea, et licet in his Subli-
omnes idem Objectum attingat, at, dum corpore immersus est, spe-
ciebus utitur, quas a sensibus accipit, et propterea, non nisi abstrahendo
ad rerum substantiam pertingit, et ideo etiam impotens est unum

viduum ab alio proximo sibi discernere, nisi utrumque simul occurat
 ad Deum simpliciter, cum sit nequit. non s. veluti aspectu sui, et ut ita
 dicam, in sua facie se totum ostendat, in se videtur ipsum, quia aliunde
 iudicativus non sit, videtur Deum ut est in se, non potest in cognoscere
 Vtique clarissime quid Deus sit, curv: in apprehendat eundem in unum
 tum e de attributis Dei, et iterum infra exponetur magis

facile est indiget tum quia esse, existere est de seipso quiditativo Dei
 non solum quia Deus ratione sui essentis, et quiditatis est s. Summa
 necessary subindeq, essentialiter existens. sed et super quia in quocumque tan
 dem esse h. quiditas Dei collocatur, ipsa sibi debet esse ultima, et per
 fecta ratio, et esse illud ipsum, quod quiditativus esse dicitur, et sequen
 ter actualitas sic eandem, cum a nullo altero ponit in actum adducti esse
 essentialiter s. tum quia visio Dei non est cognio, quia s. cum que qu
 ditas Dei, sic h. aliter a nobis apprehensio, sed quiditatis Dei, ut est
 in se, et quiditas Dei in se, non est nisi existens. sed cognitio rei exist
 tis, et ut existens, si immediata omnino sit intuitiva est, imo non
 ob aliam causam, cognitio intuitiva potest appellari: q. tum quia licet exist
 ens, et ut existens etiam ponit in intuitiva cognoscere, quod s. omnium ex
 ejusdem effectibus, h. aliunde existere deprehenditur. Deum s. si attinga
 tur ratione sui presentis, et in se appio; sed Deus per visum bea
 tam, immediate, et ratione sui presentis attingitur, et deprehenditur.
 existens: q.

Deus. Ut utrumque requirit ad cognitionem intuitivam si quidem objectu
 apparere presentis: contingit enim non vel cognosci evidenter aliquid exist
 tere, quin videatur: Respondetur; id solum evenire quando evidenter
 cognitionis si intuitiva in presentia objecti, sed aliunde habeatur: proter
 quam quod presentia huiusmodi, si de intentionali sermo sit, distat
 in ipsa cognitione, quae ut sit intuitiva exigit quidem, obtinet etiam phy
 sice esse presentis, licet exibus si necessario tibi ubi est ipsa visio, sed
 ibi quocumque visio datur, et objectum esse testatur, cum propterea
 etiam ea quae a nobis distant, seipsum intueamur, quare in ultima illa
 presentia Dei physica ad videndum ipsum existit ex quidem immen
 sitate s. cum Deus non potest in esse physice ubique aliud reperitur
 et huiusmodi etiam presentis in immortalitatem representat visio beata

3. Simpliciter, et non opposita. Ex partibus e Visio Dei: tum quia omnis cog-
nitio spiritualis etiam iudicativa simpliciter frequenter a philosophis annexitur: hinc
quia cum visio ista sublimioris ordinis sit, et suo modo formula Divina illius
Sed, que sine ulla discursu, et oppositione specie universa circumspicitur
potest non eisdem simplicitatis particeps esse: quod quidem non solum verum
est quatenus visio ad Deum trahitur, sed etiam quatenus in Deo, et ratione
Divinae existentis, ubi medij obtinere detegit. 5. partem, et potissimum Specula-
tiva, et partem, et tum quid, hinc minus principaliter practica dici debet, quia
visio potissimum est de Deo ipso, et Dei objectum operabile non est, et licet
ad eundem amorem elliciat, quoniam et necesse est, non tamen cognitio practica
esse dicitur, quod ad objectum amorem moveat, sed quoad ad eundem effectum
dirigat: sicut cum alia praeter Deum etiam plerumque ostendat, quae
oportet a evidente Deum fieri, identidem per modum sublimis eiusdem
et sumatque prudentia, ostenditur quomodo, et quando eadem fieri de-
beat, ut hinc hinc illa alijs abelare, hinc hinc illas talibus concenere, et hinc
demum, et illa in aliorum solatium, vel obsequium exhibere. Cum vero
visio non ex eo quod hinc alia praeter Deum, sed quia Deum ipsum
clarissime patefacit, creaturas reales beat, propterea, ut est Bea-
tissimo formata simpliciter Speculativa censetur, uti etiam insinuat
S. Thomas 1. 2. q. 3. art. 5. Videatur Doctor eximus 1. 2. de habit.
cap. 18.

6. demum theologice in omnibus eisdem speciebus apprehenditur
neque possibilis est visio creata Dei theologice specie diversa: nam theo-
logus non attendit, cuius in re sit, nec illa, quae praeter Deum visione
praesentat, sed Deum ipsum, qui est objectum per se primum omnium
visionum, et modum attingendi eundem immediatum, quid sit
et entitativus, et non enigmaticum, speculativum, et abstractivum
Sed per se praesens aliunde quae sit: Sed Deus idem praesens est, et praesens
terea modum ille attingendi ipsum locis omnibus, et singulis visio-
nibus: quae videtur, et simul praesens ambur arguta divisa: quam
visio visio, ut quaedam haec physica est essentialiter connectatur suo pro-
cipio, quod, qua parte in se spectatur, essentialiter, et specificiter idem

in omnibus inest, at ut recipiat, h saltem videtur tanquam quali-
 ter, et agens propriis intentionibus, nullis similibus annexis dicitur, explicat
 nisi in ordine ad suum objectum principis, h saltem, qualem quam theo-
 logia merito despicit, uti proxime de maali se habentem, quod visio
 saltem sub hac videtur, totam suam dignitatem ab objecto mutua
 traxit, ut alibi demonstratum est, prout tunc esse visio jam intensior, et
 remissior dicitur, at, diversitatem per se solam intentionem, et cum etiam
 philosophi gradualiter, et non essentem appellent, non est cuius theologi essent
 existimant: quare, quamvis una visio alia perfectior sit, magis que
 Divina est, bene tractata, subindeque magis beatificativa, non proprie
 essentialiter, et specie theologica differens ab eadem certis modis, sed vel
 physice, et materialiter, si omnium ejusdem cum intensio sit, ab intrin-
 specie diverso procedat, h gradualiter tantum, h gradualiter tantum
 ad unum magis et minus, si claritate, aliteriam superet.

¶ Intra unum
 h alterum Perfectiorem, nequidem potest esse Vita intrinseca Dei non
 sufficiens ad beatitudinem animi, qua parte beatitudo illius
 possessionem intellectualem summi boni praeferit, quia licet minima
 omnium sit, et veluti in se gradus sit, summi tamen bonorum, at in se
 ipso est immediate, et clare proponit, in qua cum omnia perfectissima
 reperiuntur, nihil jam ultra querendum restat ad perfectam ani-
 mi vastitatem, neque dici potest, tam primum clare propo-
 ni posse Deum, ut videtur ipsum in satis discreta, aut praeferentia
 eundem, quia tanta obscuritas in visionem claram et, intuitum
 cedere non potest, cum ea ratione sui judicativa, sit, imo et suo modo
 reflexiva; h hoc est facere saltem exercite cognosci, Deum videri?
 Sectio 2^a an et quatenus esse divina videri possit, sine attributis, et una persona
 dicentis sine altera.

**Sectio 2^a. An et quatenus Essentia Divina videri possit -
 sine attributis, et una Persona Trinitatis sine altera?**

De facto enim deo cum omnibus suis predicatis etiam relativi, prout de
 que, omnes Divinas Personas a Beatis videri veritas est omnium theologo-
 rum calculo firmata, et que sufficienter ostenditur ex illo Paulino Epist.
 1^a Cap. 3. Videbimus enim secuti est, et dicitur, clare ipsum Deum videri

et unum scilicet est, ut exponit, et declarat Florentinus in litteris unionis
Iubus accedit illud Apostoli 1^a ad Corinthios 13. Videmus nunc per
Speculum in Enigmatibus, tunc autem, facie ad faciem. Nunc cognosco
ex parte, tunc cognoscam, sicut et cognitio sum, Super quod duplex
urgens una reflexio fieri potest. 1^a secundum Apollolium Beati
vident facie ad faciem in Deo, quod quid de ipso in dea cognoverunt
per Speculum, in Enigmatibus, per fidem, huiusmodi quilibet cognoscen-
di modum: Sed in dea cognoverunt ipse Enigmatice, non solum esset
Dei, sed omnia ipsius attributa, atque univocam etiam humanitatem:
quod totum id a parte inveniatur in patre. 2^a secundum eundem
Apostolum nunc cognoscimus Deum ex parte, quatenus nimirum
modo ut unum, modo ut divinum, nunc ut sapientem, nunc ut opo-
sentem eundem attingimus, et nunquam, huiusmodi nunquam, unica
cognitione unum prefata omnia exprimitur; et est maximo tunc
Dei in patre cognoscimus eundem non ex parte, sed ex toto, sed
totaliter, licet non totalitate subjectiva seu actus, quae sine structa
Inprehensione intelligi non potest, sed totalitate objectiva seu objectiva?
quod quia deus, et cum omnia sua, tam absoluta quam relati-
va exprimitur per visionem beatificam de facto existentem.
Merito igitur veritas haec fides sancta haberi debet.

Vult Salustianus Victorius, et unus alterque, qui praedictam ve-
ritatem ita explicat, ut adhuc sustineant, praedicta Dei, non vi-
deri de facto, neque videri posse a Beatis cum omnimodis in-
tuitibus ipsorum: Nam inde sequeretur aliquid praedictum quod
fortiter in Deo est, non videri a Beatis, quia modo illi in huius-
modi quomodo libet explicentur fortiter, vere, et proprie reperit-
ur in Deo: quod si illi latent Beatis, non videretur Deus ab ipsis
cum omnia sua praedicta fortiter ita quod praefati auctoritates
cum reliquis Theologis unum fidem supponunt. Neque propterea

temerarium est ne Deus a creaturis apprehendatur: ut disp. seq. ostenditur
 quia imo, ipsi Scholasticus, qui intendunt posse absolute etiam Deum sine tam
 butis et unum attributum sine altero, atque etiam Personam unam sine
 alia videri, defendunt, idcirco a Deo contingere non posse, quamvis
 non facile reddatur ab ipsis ratio huius impossibilitatis, nisi forte san. recurrant
 ad videndum luminis gloriæ, quod cum ratione sui sufficienter sit ad dete-
 genda omnia, exigat non eximpece, nisi in ratione, quo oia identidem
 videantur.

Augustinus quod de possibili progressu procedit et in ea affirmant Scholasticus,
 licet precipue intentus dist. illa sua formalis etiam a Deo, quæ etiam in
 ter predicata Dei se identificata inducunt. negat tamen utraque
 Dominicanorum, et nonnullorum Scholasticorum, cum quibus propterea tenendum est
 non posse esse a Deo sine omnibus suis predicatis tam relativi, quam ab-
 soluti videri, et probatur v. ex laudato jam Joanne Joannis testimonio
 ex quo cum Scholasticus etiam legitime colligitur, oia predicata de facto
 a Beatis videri; sed repugnat visio clara Divini esse quæ Deus non
 videatur sicuti est, cum nulla visio clara sit cognitio Dei ad instar
 aliorum: quæ repugnat visio clara Dei, seu Divini esse per quam identi-
 dem non videatur omnia ipsius predicata tam absoluta, quam relativa.
 Dicit ad deductionem quantum ad factum attinet, non potest esse fundari in
 verbis Evangelicis, sed in illis, ut declaratis a Beatis Joanne vno. Itra tamen
 quia de illorum deductione et definitio, Deum, ut unum et unum videri; quia veritas
 gelata asserit, Deum videri sicuti est, quod select Deus in se sit unus
 et unus. Proinde quæ repugnat visio Dei ut est in se, quin sit visio ejusdem
 ut est unus et unus, videtur illegitima de illi deductione. Propterea de illorum ex-
 pressione non affrat Beatis videri Deum penes omnia predicata, cum in eis
 reperiantur plura præter unitatem nam et divinitatem per sonam, maxi-
 me a Scholasticis: quod si absolute videri potest natura Divina sine attributis
 non potest ex ipsorum testimoniis sufficienter colligi, præfate omnia de
 facto a Beatis videri.

Deus intus, visionem Dei unum, et unum ex pre-
 sse defini, et id sufficere ad affirmandum factum præteritum, cum oppositum
 non constat, quia nisi oppositum aliter ostendatur, visio credenda
 de facto Deum modo existendi ipsius, et naturaliter non est potest
 visio Dei, quæ non sit cum omnia ipsius predicata, Iudicet exigat

lumen gloriæ, et in his in illius usu nullam libertatem exerceat. Ita tamen
1.º quia ut fecerit aliquid cum fidei assensu, non sufficit, existere aliquid
cum eodem naturaliter connexum; quia in eis huiusmodi omnimoda infali-
bilitatem non ad se habent, et eam exigit fides. 2.º quia licet neque lumen
neque in his sunt principium libertatum, neque utrumque simul est.
principium unicam visionis, ut pote ad quam requiritur etiam con-
cursus Specialis Dei, ut est objectum visionis, et Deus principium li-
bertatum: q. si potest se ipsum clare in tuendum exhibere tam
essenti, et perfectitate, quin se ostendat tum alia prædicata, etiam
connaturaliter hoc dirigere potest, et saltem dici non potest de facto ita
non dirigere, quin adferatur testimonium expresse hoc affrans: pro-
batur 1.º eodem a seipsum.

Ex illo agitur Joannem 14.º Phil. 1.º, qui
videt me, videt et Patrem, cuius rationem exhibuit et sic dicens
quia ego in Patre, et Pater in me est, scilicet per eorum inclusionem,
et ratione unitatis unitatis in mea: q. quia impossibile est videre
filium, et non videre Patrem, et frequenter, videre unam Personam
sine altera, ut colligit Augustinus 1.º de Trinitate Cap. 8. dicens
sive q. audiamus, ostende nobis filium, sive audiamus, ostende
nobis Patrem, tantumdem valet: quia neuter sine altero potest os-
tendi: Concedes fortassis dicitur de Personis correlativis, ut sunt
Pater, et filius, negabis: q. ad correlatio ista non explicatur, pro
de que Pater, et filius ut tales, licet non ut Spiritus sine Spiritu
sancto videri poterint. Sed ita 1.º quia licet correlativa, habet
sint et accipitur ratio et cognoscione, et propterea ut talia unum sine
alio utcumque cognito, non possit cognosci: et extis non repugnat unum
correlativorum videtur, altero solum abstractivè cognito: Sic qui
videt Patrem, quem scit filium esse Joannem, sicque utrumque

apparet in deprehenditur in dea: scilicet Angelus erg. Sapientum
 videtur, et cognoscens naturam effum h. creatura Dei, licet necessarius simul
 Deum agnoscat in propterea ipsum videt: sed in aducto testimonio
 sexto de quocumque cognoscendi generis, sed debeat de deo: q. quia dicit
 dum ipse in natura in deo correlativa, sed conditione peculiarit. Unionis
 Dei, ut est in se, quid omnium deus in ea est sed Pater, filius, et Spiritus
 Sanctus. 2. quia Spiritus a nomine adhibuit, que eque dicitur Personae
 non se omnia correlativa respicientes, sed est circum insesidem; tamen
 Pater et filius sunt: unigenitus et extra, qui est Pater in filio, et vice versa.

§ Contra 3. ex eodem Augustinus ibidem ulterius asserenti: id est
 Sanctus solus sufficit ad beatitudinem nostram; quia separari a Patre
 et filio n. potest, sicut Pater solus sufficit, quia separari a filio et Spiritu
 Sancto n. potest; utique in cognitione intuitiva, que sola est propria Beati
 Indivisi: quibus adjungit debet. Ex Augustinus l. 11. in Ioan. n. cap. 16.
 Dicent in enim aliter recte Pater cognoscitur, quam filius quoque una
 cognoscatur: Ambrosius Libani l. 5. de fide cap. 2. ibi: quomodo
 morcedem habere n. potest, nisi qui Patrem cognoverit et filium, atq.
 Spiritum Sanctum, in ex corde de. Sancto inquirens, ut tenuerit
 dentes sanctam trinitatem de deo: ut ostendat finem imponamus, qd
 Ut amicus vobis, aliter Sabarim valeat: sed Visio Dei quilibet
 Sabarim est animi vobis: q. n. potest esse Visio etiam beatitudinis.

Insuper
 tux acone pro fixa de: Visio intuitiva Dei U. dicta nequit in se
 cognitio quid intuitiva carnis divini; ut e. in se ipso, ipse q. propterea n.
 ad instar, luno de alio, sed e. modo, que in se habet, representans:
 sed deo, ut e. ens quoddam divinum in se ipso e. simplicitate absolute
 omnia, sive absolute, sive relative, que ei conveniunt id. Divino Dei
 clara, e. intuitiva n. possessio et identitatis cognitio clara omnium
 Dei predicatorum. Dicit, debere quid e. cognitio, cogentis
 Divini ut e. in se adequata, in adequata, n. tamen necessario
 adequata, quinde posse istere in essentia v. q. quam secundum
 ad intuitiva, et relationes, a quibus e. e. ut in se e. e. na-
 tura n. distinguenda. Contra tamen l. q. distinctio huiusmodi
 cy a reliquis theologi propter ichoritas reprobatur, n. debet hic
 introduci, e. multo magis supponi: quia propter haec prorens reclusa

firmata illi omnibus nationibus, quibus distinctio foris exa-
nua. ut in tractatibus De essentia, & attributi, & trinitate profa-
ta distinctio impugnatur.

Contra 2: q^a essentia seu entitas nec
apud adversarium distinguitur ab attributi, & Relatio inter se p^ose-
rea & ut est ens quidam in simplicissimo, & in plerumque absolute in se omnia-
liber, sed vno quidam abstractiva, & intuitiva quidam est cognitio illa,
ut est in se ipsa, & in modo essendi, quae ipsa habet: & est cognitio
clara quidam, ut est realiter omnia profata predicata in se absolute
in se relativa. Contra 3: q^a licet nulla creatura ita adequata
sit, ut ad eam comprehendendi utq^e essentia Dei pertingat, nulla ta-
men inadequate, quae in ratione est ex parte obiecti se habeat,
ubi impetua, & in misceri possit; cui quidam quid sit de presentia
distinctio, in ratione, in virtualibus, in foribus, & naturalibus,
omnia profata ens sunt illud in simplicissimo, quod essentia mundi
est intelligendi vno, quoniam ulli in se in modo entis distinctio
in partem, & cognitio intuitiva terminatur partem
ad essentia, ut est hoc ens in simplicissimo: & in potest in se
identitatis cognitio clara omnibus eorum.

Haec opponit Personae rea-

litem in plerumque ad invicem distincta, ideo & posse unione altera
vident: ita quippe est in ipsis eorum apud adversarium consequentia
est nulla, in Personis, quibus distinctio ab invicem, correlata sunt,
sed in super nulla Personis vident posse, quoniam videntur essentia Dei,
ten ens illud in simplicissimo, quod Persona essentialiter inclu-
dit, & in quo realiter identificatur, ut eorum adversarium scilicet
sed essentia, ten ens illud in simplicissimo, quod realiter identificat omnes
Personas, quomodo est illa in se eorum, & in potest essentia vi-
dent sine Personis, nec una Persona sine altera, quod omnibus
omnes in essentia, & in eorum entis signis sunt prioris illi.

Contra pred-
torea, & affirmata a scriptis: in potest una Persona agere ad extra,
quoniam identitatis altera agat, quod in ipsis omnibus, sed eadem sit eorum
omnibus, & in singulis Personis natis, & vno operandi ad extra:
sed natis terminandi Personis, creatis eadem partem in omnibus,

Ceteris omnibus personis, cum ^{et} existat in ipsa essentia, et quidditate Dei
 quoniam in omnibus, Ceteris omnibus personis eadem: quoniam potest una
 Persona terminare personam creatam, aut videri esse in se, quoniam
 eandem personam terminant reliquae Personae: quod omnibus personis
 Persona ita ab altera distinguitur, et sit illa eadem essentia, et
 quidditas, quod est altera Persona. Ingetur: propterea una Persona
 sine altera potest terminare personam realem, hypotaticam, uti:
 de facto videtur in nomine Verbi ad Christi humanitatem; et ratio
 terminandi illius est Personae ab altera, seu Personae ut tali, aut sic
 Persona a Persona realiter distinguitur; si vero, ut patet, non est
 similes personis Theologorum, primo terminaretur ab altera, seu
 si Persona esset ratio terminandi personam, omnes, et singulae
 Personae personae naturae assumptae: sed repugnat personae intui-
 tiva Dei, cuius terminandi ratio videtur essentia Dei: et repugna-
 bit personae, quae non terminant omnes, et singulae Personae: et affor-
 matione omnia Dei predicata, et quae alia in ipso et eorum distincta
 rependantur.

Confirmatur praeterea: cognitio maxime in personis
 non distinguitur ab abstractiva, quod ad aliquid existens terminatur,
 cuius cognitio personae circa deum existentis abstractiva sit; nec quod in
 per species propria, sed aliam formatur; nam cognitio distincta circa
 creaturam, quoniam et cognitio creaturae in deo, quae Beati personae,
 cuius sit per species propria Dei essentiae, non est per species propria illa personae equi-
 valentem, et tamen abstractiva non est: et distinguitur quod quod personae
 beatifica deum attingat ad modum ipsius deum, cum procedenti personae
 predicatum deum ab altero; quod, si hoc ita esset, non modo suo, sed et est
 in se cognoscitur deus, sed modo cognitionis, et prout in cognitione
 apparet longe aliter, ac est in se ipso: et quod repugnat, intuitiva personae
 deum deum, et aliquod ipsius predicatum in videtur: cuius deum in se, seu
 essentia modo ut simplicitate, et ab ulla divisione, et sit in-
 cisione in esse entis, seu entitativa omnia illa predicata

Oppo-
 nuntur personae Trinitatis, et Incarnationis; nam in illa distinguitur,
 essentia videtur, et naturae sine paternitate filio humanam per-
 nantem identitate, quoniam etiam Patris per intellectum, et intelligendo,

Quod per voluntatem, seu volendo filii generari, quare, cum na-
tura, et paternitate, utroque, et voluntate, ac intellectu, et ulla sint
realiter illa eadem, et ipsa summa, et una essentia: immo in ista
Persona verbi terminat ipsi humanitate, quoniam eandem terminant
aut alia Persona, scilicet Patre, et spiritu sancto: quod posset etiam
videri in essentia, si, quoniam videatur ut attributa, et multo magis
una et divina persona in alio. Confirmatur? Ratio Dei ut in
sua, et quod dicitur in ista, idem debet attingere essentiam Dei ut actu
existentem, et neque in ista, idem ea quod fuerit de se ipso, et quod
essentia ut sic existentis: sed videtur de huiusmodi de se ipso, et quod
relativa: quod in terminis necessariis, et illa eadem attributa. V.
In Deo una Persona ab altera realiter distinguitur: quod in necessa-
riis, absque etiam videtur, ipsa videatur, cum essentia istius
unius Objecti non debeat necessarius se extendere ad illud, quod ab
illo Objecto realiter distinguitur.

Respondetur, in prima huiusmodi
ut ad id profunda se, ut vix unquam liceat ea in alio, et
ipsa addit, ut etiam adversari fati tenentur, in communicatio
naturae in paternitate ad filium, ita necessaria est, ut utroque
communicatio ipsa, et humana sit, et patre uno personaliter, et
divini, et ipsi humanitate naturaliter in essentia Patris, et
spiritu, sancti personaliter unius, cum eadem humanitate, cum ta-
men apud ipsos, simul omnes personaliter videtur, atque essentia
cum suis attributis in ista non repugnet, sed etiam naturaliter
quod sit necessarius, si aliquid eorum videtur, ut absolute
necesso antecedenti, negatur eadem, et si patet petenda de ab ipso
misterio indole: quippe communicatio natura, cum paternitate
et videtur in ea, quod natura propter inessentialitatem esse,
et ab ipso ulla simplicitatis, non dependit, sed realiter idem
duplicata cum pluribus ad invicem distinctis, et oppositis, ita ut illa
inter se immediate, seu mutuo opponantur, cum natura nulli
cum ipse, et cum aliquo eorum oppositum preferat, cum vero quo ad
videtur in ista a Deo ipso, sed etiam a quibuslibet aliis, et cum
etiam quo ad potestatem, et operari ad extra, nulli existerent op-
positionem, propterea requirit essentia Dei videtur, quoniam faciat in omni.

liber videntur in idem omnia ipsius predicata absoluta, sed est
 personalis omnes, et quibus realiter identificatur, sicut propter
 eandem rationem non potest operari ad extra, quin omnes per-
 sonis operaretur efficaciter, seu potius quam sint unus, et sic
 simpliciter operari; et quod admodum est in potest naturalis com-
 municationi ad intra aliam personam, quia eisdem ratione sentitur
 omnia, quae cum natura identificantur, et cum illa persona op-
 erationem in exercet. Quod additur de Deo in illis generantur
 per intellectus, et intelligere, et in per voluntatem, et velle, idem
 in tenet praesens et rationis retinere potest, et in unum realiter
 nisi afficiatur ea potest terminari producti, quatenus de-
 tit ut producti est aliquid realiter specialiter spectans ad hunc
 intelligendi, ut traditur in tractatu de Trinitate, et idem
 in portum adducitur.

Exemplum mysterii incarnationis facilius non quidem
 in advenant, apud quos personalitas habet, seu filiatio potest omni hu-
 mano naturae sine paternitate, et non potest sine illa videri. Sit propterea
 personam personam, personalitatem, et est ratio distinguens per-
 sonam ab alia persona, et rationem terminandi personam hypo-
 statice, secus vero rationem terminandi personam intuitivam, nam
 ratio terminandi ex personam est essentialis, quod una eadem est
 in omnibus personis; et quae insuper tan personam, quae communicatio ori-
 ginata ad aliquid vitandam, et ideo in omnia, ad quod habet
 tendit, aliquid praesentat id, quod vitatur, et communicatur, ad eandem
 vitandam pertinet debent.

Cum tamen cognitio, quae quid dicitur, et
 intuitiva ut est debet respicere omnes habitudines intrin-
 secas sui essentiae, et nequaquam omnia illa, ad quae ex habitu di-
 citur. Ad primam affirmationem respondetur, personam, et
 quiddam dicitur, et intuitiva ut, attingere debere essentiam Dei, in qua
 est in apprehensionibus nostris, sed qualis est in se ipsa, et quod
 quid ut est a distinctione formali, sive metaphysica, sive physica
 essentiae divinae, haec in se realiter est omnia quae cum predicata
 quae in Deo reperiuntur, et universa quae in Trinitate ad omnia
 et propterea se extendere debet virtute intuitiva Dei.

2^a affirmatio instatur; quae etiam operari sequitur adesse, seu illi-
formatur; Et tamen licet una persona in Deo ab altera reali-
ter distinguatur, non potest sine altera ad extra operari, nec apud
adversarios sine persona correlativa videri, quod quidem etiam ab illa
distinguatur; absolute dicendum iuxta dicta, distinctionem hanc
nec cum personali intentione mensuram, eam tamen sub-
stantiis aliunde etiam metiendum est propter habitudines, quae
ad invicem praesentant, et maxime propter identitatem realem
inadequatam, cum 2°, seu natura, quae eadem omnino in lingui-
li invenitur, cum potest in videri, si persona aliqua videatur,
et nequaquam quin videantur omnes; sic enim natura est in
Patre 2°. et potius Patre, ut eadem sit filius, et spiritus sanctus:
quod non potest videri Patre, quin videatur natura, nec possit
natura videri, quin videantur P. A. S. et P. S.

Non potest
Cuius) videri; quod aliter dicendum est a cognitione ab extra-
ctiva, et quod habetur per species creatarum creaturas, quod ut
etiam in se veluti ostendunt nobis Deo, in similitudinem representant
3^a Trinitatis. Opponunt 1°, et replicant 2°: quod non possit quis
Deo videri, quin illius, et eadem claritate videatur omnia
libera ipsius decreta, et nequaquam quin conscientia fiat omnium
futurorum contingens; nam Deo respectu est omnibus, et singula illa
decreta per se, et realem identitatem, utique adequatam cum ipsius,
ut gratia et voluntate Dei sua in multis theologos probant et:
sequela Deo apud aliquos haereticos, et apud alios talis seme-
naria censetur.

2°: quod non possit in similitudinem distincte videre
intentionem omnium, et singulorum possibilium, ut posse cum quibus etiam
identificatur natura divina; subinde non possit in clare, et
distincte cognoscere omnia possibilium; quod Deo, quod quidem
et possibile, iuxta plures theologos de facto nemini recedunt,
et iuxta plurimos nulli recedi potest, quin Deo ab eo et pro-
tendatur.

Neque utique sequitur: 3°: quod Deo est creaturae, et deus
nominative volente hoc, illa, in hunc perfectionis, actualitatis:

addit supra est necessarius ip^sis, seu supra rationem in linea ob-
 scendi, atq^{ue} necessarius actualitatis: quod admodum q^{ui} p^{ro}pter eminenti-
 simum modum essendi p^{ro}prio mirabile, et singulare habet
 Deo, ut sine ulla sui immixtione, l'additione potuerit est notum
 quodcunq^{ue} voluit, et volens quodcunq^{ue} libere noluit, ut videtur ut:
 est in se, et necessario, distincte, et clare cognoscit, qualiter exa-
 ctus, l' denominationem in ordine ad illa, quod tam potuit nollet,
 quod velle.

2^a, q^{ui} a^{nt} similitudinem ad divisionem Dei, ut dicitur, quod in istis
 q^{ui} d^{ic}it^{ur} benevolens, in requiritur distinctio ead^{em} eminentias attingere,
 sed sufficit videre Deo est omnipotentem, ut est; q^{ui} distinctio
 illa cognoscitur sine separatione est in potest ad ipsa potentia, in-
 quibus solus diversitas, pluralitas, et distinctio reperitur
 sine ulla distinctio, pluralitate, et diversitate subjectiva tra-
 ctati divina.

Opponunt 3°: Essentia divina est objectus primarius divisionis,
 et reliqua sive absoluta, sive relativa secundarij: sed objectus primarius in
 ne secundario videri potest, et p^{ro}pterea Deo se ipsum necessario, et alia
 a se nullatenus, et libere solus amat, quod minus illa secundarij, et p^{ro}pter
 amorem sui primarij objectus sunt. Attonque arguuntur p^{ro}pter aditum
 est hoc dicitur primarij, et secundarij objecti respectu cognoscitur
 divisionis, quia inde colligi potest, Deo p^{ro}pter essentia sua sine attributis, et
 relationibus, imo sine quibuslibet alijs essentia, p^{ro}terea, divisionis hujus-
 modi inter ea, quod realiter sunt solus, solus rationis est et nequaquam
 pondus insufficient ad ea, quod nobis, cui in se ip^sis sunt appetunt. Dis-
 tinguatur igitur major, p^{ro}pter rationis, et modum nostrum sup^{er}cedendi, et
 realiter, et 2° modum essendi ip^sis objectis, nego majoris; atq^{ue} et
 minor, primarij, quod 1° modum essendi realis tale sit, seu a secunda-
 rio objecto distinguatur, transeat (quando quid^{am} est illa quoq^{ue}, quod
 2° ita inter se separantur, possunt talis habitudines inter se habere,
 ut unus sine altero cognosci n^{on} possit, ut in correlativis facientur ad alterum
 primarij, quod solus sit tale p^{ro}pter nostrum sup^{er}cedendi modum, nego minoris, est.
 Minus n^{on} profecto p^{ro}batur nullis momentis est; q^{ui} Deo eque necessario amat
 omnia sua p^{ro}dicata, imo nullus inter illa facit distinctionem, sed
 solus et p^{ro}pter; et pariter amat distinctionem realis, quodcunq^{ue} voluntate.

naturae inter Personae reperitur, et solida realiter esse distincta
indifferenter respicit, ut potest sine quibus esse potest, et aliis a Beatis videtur.

Opponunt 2°: Patres in personae originis scilicet intuitu agnoscit, in ta-
men filii, et Spiritus sancti, ut potest qui in eis personae in sunt, seu ad
intelliguntur esse: quod multo magis potest idem Patres ab intellectu
creato sine alii Personae videri. Respondes, antecedens est apud adversa-
rios falsum esse debere, et de correlativis nobiscum sentiant, et Patres filii-
is correlativis. Et debent hanc originis in sunt excipienda sicut
aliqua instantia sterilitatis, in quibus uno Patre, et in alio filii existant,
sed proprie videtur in eo, quod Patres sit principii filii, cum et non
sed potius in generationis Patris, ad quod nulla in quibus proprie talis
distinctio opus est, et qualiter eorum ea admittantur, a theologis
simul a quo, cum in quo appellari sine verant, quod in unum Patres se per
et generant filii, et sequenter se per et filii, quoniam inveniri possit
signis, in quo Patres sine filii sit. Ad 3°, hanc protestantiam, et in quo generans
approbentur, non nisi male castigati, et propria processionis utat
in sine aliqua inceptio respicientibus, quod in creati illud, quod est prin-
cipii reale, possit in eadem principii, et separari a terminis, nego ante-
cedens, et claritas gratia distinguit, in tamen filii, et Spiritus sancti
ut existentes in illa personae in quo Cuius ad hoc debent et Patres ad e-
quale identificari deo, ut existentes in sui respectu in quo, et propria
ut distincti in adequati, et procedens filii a Patre, et Spiritus sancti
a Patre, et filii nego antecedens: et quod ad intuitionem opus in eo, objecti
esse ibi, ubi est intuitus, in sunt, sed ibi ubi videtur objecti esse, sicut
la est consequentia

Opponunt 3°: cognitio intuitiva potest esse passiva.
Vnde potest unum predicatum sine alio, et quo realiter idem sit, attingere,
maxime, si, ut in hunc usum in quo est, cognitio quo vere procedunt sit,
seu unum ratione rationata proprie tali ab alio distinctiva, et debeat
necessario objective profundere: imo in quibus sentit eorum, quibus proprie
procedendo agnoscit, aliquid objecti latere, necessitate. Antecedens
in propria 1°, quod cognitio nostra neque est quod in tamen procedunt
et eorum per illa in propria delegatur quidquid est in objecto: 2°, quod aliter
omni Dei intuitus quibus procedunt esset, quod in tamen procedunt

latere.

Itaque antecedens argum^o, n^o, ut apparet, de praedictione proprie dicitur per car-
 lat, et ad quodlibet praedictum, nuda pariter, cognitiones nostras in dicitur, ut
 si quo sunt in nobis p^o hoc statu, attingere in objecta si plura sunt sine
 alio, nq^o cognita intuitiva, et quid dicitur facta sic in dicitur in
 objectu, ut in dicitur representet quod objecta in se sunt, sed dicitur modo
 quo objecto illud spectat, hoc e^o, representat objectu ut in se ipso e^o, et con-
 sequenter in potest distinguere unum ab alio, ubi n^o e^o unum, et aliud.
 Creatio objectu illud quod admodum latere, aut in cognita dicitur po-
 tere, quatenus in cognita per operationem ad alia, sed dicitur respectu
 quo habet ad illa, aut eum illi potest opponere. Dicitur etiam potest, et
 per se, cognita intuitiva in quid dicitur dicitur posse e^o praedicti
 n^o in dicitur praedicta identificata, sed sead e^o, quod simul quid dicitur
 factiva sit, saltu, si de praedictione fundamentali ceans institua-
 tur. Ad d^o praedictum dicitur e^o, ad praedictionem objectu in dicitur
 illud clare cognita dicitur totu illud, quod fortiter in se ipso e^o,
 sed praedicta requirit, ipse agnita modo illo, quo magis notua
 postulat, et quantum est se eum in dicitur sibi p^o proportionato inducere
 valet, a quo modo longe distat. Omnis dicitur creata dicitur, quod
 p^oinde licet intuitiva sit, praedicta in dicitur. quod autem sit modus
 esse specialit^o ea dicitur sequenti dicitur utabit.

Disputatio 6^a Comparatur dicitur ad alia praedicta dicitur.
 Sectio 1^a An, et quatenus alia praeter Deum dicitur dicitur
 creata cognoscantur?

Beatorum plurima alia praeter Deum, et quae perfectissime cognoscere,
 omnino certu e^o, et illa e^o sanctu, eum ex sacris scripturis utitur,
 Angelor beatorum de pluribus h^o in dicitur, h^o e^o dicitur dicitur ce loquor,
 et ratione e^o facile ostenditur, q^o beati in praesentia lumine suo
 naturalis, quo multa evidentissime agnoscunt, nec e^o eum tran-
 sicut p^ont, ubi ocsu sit, nisi forte circa illa, quae lumine suspen-
 naturalis Glorio, talis in dicitur nobilitate, sed in cluso melio, et perfectio
 cognoscunt.

Certe praesentia e^o apud Theologos, et h^o humanae, et que

Henricus, quod in merito excipit Bonus, Beatorum defecto plura alia
propter Deum virtute intuitiva eiusdem Dei, & nequaquam quod admodum
in Deo videtur, sed in Verbo, ut fuit unum loquendi modum, in quod
Deus potest, quod reliquas Personas modis defectivis, sed quod ad intellectus
lectoralis representationis pertinet per quodammodo approbationis Verbo
attribuuntur, sicut quod potestatis sunt, Patris, & quod amoris reddent,
Spiritus Sancto: nisi aliter ad huc huius locutionis fundamentum eadem
velit ex eo, quod Verbo ratione sua processionis sit specialiter quodam
reus omnia declaratio per modum locutionis, & expressionis instituta
ad manifestandum alii meum loquenti, ut cum in paucis, nec igno vult
Theologus tractatu de Trinitate auaribus.

- Uno affectu sub huiusmodi iure-
tamentate negandum potest, cum in ea stentur in vultu scholasticis, sed etiam
Patris, in quorum specimen audietur vultu, l. alter. Et Augustinus
ty 2° de Genesi ad litteras c. 23, 24, in libro 11° de Civitate Dei c. 7, ubi duplici-
ter in Angelis beatis reus cognitionis admittit, in astringit, & in expectant,
reus cognitionis reus in Deo, l. Verbo, & cognitionis eam in se ipsi,
quod multum intuentur inquit in loco inter cognitionis reus cuius que
in Verbo Dei, & cognitionis in natura reus, ut illud in merito ad huius-
pertinet, hoc ad vultu: in apparitione eius lucet illis, quod in
Verbo Dei scriptura, omnia cognitionis, qua creaturae quolibet in-
se ipsa novimus, in merito vult dici potest. 2° Bernardus c. 5° de vi-
deratione de morte beata ita dicitur, videt Verbo, & in Verbo-
facta per Verbo reus enim, reus, l. ipsa novimus, ad ipsa descendit, quod ibi
illa videt, ubi longe melius sunt, quod in se ipsi. Uno, ut aliquot pro-
torem, concilii Sensense decreto 13° statuit, Beatis per vultu esse
divinitatis speculi, in quo quid quid reus intuent, illuiscat.

Affectus:

uno in proci excipienda in sensu causali, quatenus in vultu Deum
vultu causat aliter cognitionis, l. huiusmodi a vultu ipsius distinctus, ut:
videt Augustus, l. in distinctus, ut vult, l. inquit Bernardus, quod
in paucis postmodum imitati sunt apud Hieronymum in 1° p. q. 11. a. 8,
dubio 3° propter quod proci in merito aliqui nominaliter opinionis
censuram instaurant, in hoc in sufficit, ut proci, certitate loquendo
creatura in Deo videtur dicantur, quod admodum qui ex loco editionis

transcunt per viam unam aspectus, nisi aliter in alio, nisi omnino proprie in
 via intrinseca: in sensu ergo magis forte assertio procedit, quatenus sci-
 licet Deus sic se videndus Beati exhibeat, ut in aliorum simul
 cognitionem ducatur, seu illa in se ipso, tanquam in medio cognoscendi
 manifestet, quod eadem, cui perfectissime stineat, quoniam Beati nuncien-
 dit, propter actum, et fortiter cognoscibilia.

In hoc ergo sensu assertio
 inter Theologos unanimitate ostenditur ex aduerso Patrum, testi-
 monio, ut quo cognitio creaturarum in Deo, qua Beati potuerunt
 apparatur et cognitione, qua ipsi creaturas in se ipsis vident, opponunt
 videri, et apparatio huiusmodi institui non potest, si Deus visus solus
 causaliter influeret in cognitionem creaturarum; in quo ut ita sensus
 primo ipsis Deum attingeret creaturas, sed proprie earum in se ipsis
 cognitionem induceret; et non potest esse cognitio probatione creatu-
 rarum, quae sit cognitio earum in se ipsis. Propterea, si primo Deum solus
 terminaretur ad creaturas in sensu hominalem, esset quidem co-
 gnitio illarum, in tamen cognitio earum in Deo, sed in se ipsis: sed
 iuxta Patres Beati in solus simul cum Deo, sed in Deo vident alia: 3.

2. habetur ex parte in Angelis. Nam per 1a. et 2a. et 3a. et 4a. et 5a. et 6a. et 7a. et 8a. et 9a. et 10a. et 11a. et 12a. et 13a. et 14a. et 15a. et 16a. et 17a. et 18a. et 19a. et 20a. et 21a. et 22a. et 23a. et 24a. et 25a. et 26a. et 27a. et 28a. et 29a. et 30a. et 31a. et 32a. et 33a. et 34a. et 35a. et 36a. et 37a. et 38a. et 39a. et 40a. et 41a. et 42a. et 43a. et 44a. et 45a. et 46a. et 47a. et 48a. et 49a. et 50a. et 51a. et 52a. et 53a. et 54a. et 55a. et 56a. et 57a. et 58a. et 59a. et 60a. et 61a. et 62a. et 63a. et 64a. et 65a. et 66a. et 67a. et 68a. et 69a. et 70a. et 71a. et 72a. et 73a. et 74a. et 75a. et 76a. et 77a. et 78a. et 79a. et 80a. et 81a. et 82a. et 83a. et 84a. et 85a. et 86a. et 87a. et 88a. et 89a. et 90a. et 91a. et 92a. et 93a. et 94a. et 95a. et 96a. et 97a. et 98a. et 99a. et 100a. et 101a. et 102a. et 103a. et 104a. et 105a. et 106a. et 107a. et 108a. et 109a. et 110a. et 111a. et 112a. et 113a. et 114a. et 115a. et 116a. et 117a. et 118a. et 119a. et 120a. et 121a. et 122a. et 123a. et 124a. et 125a. et 126a. et 127a. et 128a. et 129a. et 130a. et 131a. et 132a. et 133a. et 134a. et 135a. et 136a. et 137a. et 138a. et 139a. et 140a. et 141a. et 142a. et 143a. et 144a. et 145a. et 146a. et 147a. et 148a. et 149a. et 150a. et 151a. et 152a. et 153a. et 154a. et 155a. et 156a. et 157a. et 158a. et 159a. et 160a. et 161a. et 162a. et 163a. et 164a. et 165a. et 166a. et 167a. et 168a. et 169a. et 170a. et 171a. et 172a. et 173a. et 174a. et 175a. et 176a. et 177a. et 178a. et 179a. et 180a. et 181a. et 182a. et 183a. et 184a. et 185a. et 186a. et 187a. et 188a. et 189a. et 190a. et 191a. et 192a. et 193a. et 194a. et 195a. et 196a. et 197a. et 198a. et 199a. et 200a. et 201a. et 202a. et 203a. et 204a. et 205a. et 206a. et 207a. et 208a. et 209a. et 210a. et 211a. et 212a. et 213a. et 214a. et 215a. et 216a. et 217a. et 218a. et 219a. et 220a. et 221a. et 222a. et 223a. et 224a. et 225a. et 226a. et 227a. et 228a. et 229a. et 230a. et 231a. et 232a. et 233a. et 234a. et 235a. et 236a. et 237a. et 238a. et 239a. et 240a. et 241a. et 242a. et 243a. et 244a. et 245a. et 246a. et 247a. et 248a. et 249a. et 250a. et 251a. et 252a. et 253a. et 254a. et 255a. et 256a. et 257a. et 258a. et 259a. et 260a. et 261a. et 262a. et 263a. et 264a. et 265a. et 266a. et 267a. et 268a. et 269a. et 270a. et 271a. et 272a. et 273a. et 274a. et 275a. et 276a. et 277a. et 278a. et 279a. et 280a. et 281a. et 282a. et 283a. et 284a. et 285a. et 286a. et 287a. et 288a. et 289a. et 290a. et 291a. et 292a. et 293a. et 294a. et 295a. et 296a. et 297a. et 298a. et 299a. et 300a. et 301a. et 302a. et 303a. et 304a. et 305a. et 306a. et 307a. et 308a. et 309a. et 310a. et 311a. et 312a. et 313a. et 314a. et 315a. et 316a. et 317a. et 318a. et 319a. et 320a. et 321a. et 322a. et 323a. et 324a. et 325a. et 326a. et 327a. et 328a. et 329a. et 330a. et 331a. et 332a. et 333a. et 334a. et 335a. et 336a. et 337a. et 338a. et 339a. et 340a. et 341a. et 342a. et 343a. et 344a. et 345a. et 346a. et 347a. et 348a. et 349a. et 350a. et 351a. et 352a. et 353a. et 354a. et 355a. et 356a. et 357a. et 358a. et 359a. et 360a. et 361a. et 362a. et 363a. et 364a. et 365a. et 366a. et 367a. et 368a. et 369a. et 370a. et 371a. et 372a. et 373a. et 374a. et 375a. et 376a. et 377a. et 378a. et 379a. et 380a. et 381a. et 382a. et 383a. et 384a. et 385a. et 386a. et 387a. et 388a. et 389a. et 390a. et 391a. et 392a. et 393a. et 394a. et 395a. et 396a. et 397a. et 398a. et 399a. et 400a. et 401a. et 402a. et 403a. et 404a. et 405a. et 406a. et 407a. et 408a. et 409a. et 410a. et 411a. et 412a. et 413a. et 414a. et 415a. et 416a. et 417a. et 418a. et 419a. et 420a. et 421a. et 422a. et 423a. et 424a. et 425a. et 426a. et 427a. et 428a. et 429a. et 430a. et 431a. et 432a. et 433a. et 434a. et 435a. et 436a. et 437a. et 438a. et 439a. et 440a. et 441a. et 442a. et 443a. et 444a. et 445a. et 446a. et 447a. et 448a. et 449a. et 450a. et 451a. et 452a. et 453a. et 454a. et 455a. et 456a. et 457a. et 458a. et 459a. et 460a. et 461a. et 462a. et 463a. et 464a. et 465a. et 466a. et 467a. et 468a. et 469a. et 470a. et 471a. et 472a. et 473a. et 474a. et 475a. et 476a. et 477a. et 478a. et 479a. et 480a. et 481a. et 482a. et 483a. et 484a. et 485a. et 486a. et 487a. et 488a. et 489a. et 490a. et 491a. et 492a. et 493a. et 494a. et 495a. et 496a. et 497a. et 498a. et 499a. et 500a. et 501a. et 502a. et 503a. et 504a. et 505a. et 506a. et 507a. et 508a. et 509a. et 510a. et 511a. et 512a. et 513a. et 514a. et 515a. et 516a. et 517a. et 518a. et 519a. et 520a. et 521a. et 522a. et 523a. et 524a. et 525a. et 526a. et 527a. et 528a. et 529a. et 530a. et 531a. et 532a. et 533a. et 534a. et 535a. et 536a. et 537a. et 538a. et 539a. et 540a. et 541a. et 542a. et 543a. et 544a. et 545a. et 546a. et 547a. et 548a. et 549a. et 550a. et 551a. et 552a. et 553a. et 554a. et 555a. et 556a. et 557a. et 558a. et 559a. et 560a. et 561a. et 562a. et 563a. et 564a. et 565a. et 566a. et 567a. et 568a. et 569a. et 570a. et 571a. et 572a. et 573a. et 574a. et 575a. et 576a. et 577a. et 578a. et 579a. et 580a. et 581a. et 582a. et 583a. et 584a. et 585a. et 586a. et 587a. et 588a. et 589a. et 590a. et 591a. et 592a. et 593a. et 594a. et 595a. et 596a. et 597a. et 598a. et 599a. et 600a. et 601a. et 602a. et 603a. et 604a. et 605a. et 606a. et 607a. et 608a. et 609a. et 610a. et 611a. et 612a. et 613a. et 614a. et 615a. et 616a. et 617a. et 618a. et 619a. et 620a. et 621a. et 622a. et 623a. et 624a. et 625a. et 626a. et 627a. et 628a. et 629a. et 630a. et 631a. et 632a. et 633a. et 634a. et 635a. et 636a. et 637a. et 638a. et 639a. et 640a. et 641a. et 642a. et 643a. et 644a. et 645a. et 646a. et 647a. et 648a. et 649a. et 650a. et 651a. et 652a. et 653a. et 654a. et 655a. et 656a. et 657a. et 658a. et 659a. et 660a. et 661a. et 662a. et 663a. et 664a. et 665a. et 666a. et 667a. et 668a. et 669a. et 670a. et 671a. et 672a. et 673a. et 674a. et 675a. et 676a. et 677a. et 678a. et 679a. et 680a. et 681a. et 682a. et 683a. et 684a. et 685a. et 686a. et 687a. et 688a. et 689a. et 690a. et 691a. et 692a. et 693a. et 694a. et 695a. et 696a. et 697a. et 698a. et 699a. et 700a. et 701a. et 702a. et 703a. et 704a. et 705a. et 706a. et 707a. et 708a. et 709a. et 710a. et 711a. et 712a. et 713a. et 714a. et 715a. et 716a. et 717a. et 718a. et 719a. et 720a. et 721a. et 722a. et 723a. et 724a. et 725a. et 726a. et 727a. et 728a. et 729a. et 730a. et 731a. et 732a. et 733a. et 734a. et 735a. et 736a. et 737a. et 738a. et 739a. et 740a. et 741a. et 742a. et 743a. et 744a. et 745a. et 746a. et 747a. et 748a. et 749a. et 750a. et 751a. et 752a. et 753a. et 754a. et 755a. et 756a. et 757a. et 758a. et 759a. et 760a. et 761a. et 762a. et 763a. et 764a. et 765a. et 766a. et 767a. et 768a. et 769a. et 770a. et 771a. et 772a. et 773a. et 774a. et 775a. et 776a. et 777a. et 778a. et 779a. et 780a. et 781a. et 782a. et 783a. et 784a. et 785a. et 786a. et 787a. et 788a. et 789a. et 790a. et 791a. et 792a. et 793a. et 794a. et 795a. et 796a. et 797a. et 798a. et 799a. et 800a. et 801a. et 802a. et 803a. et 804a. et 805a. et 806a. et 807a. et 808a. et 809a. et 810a. et 811a. et 812a. et 813a. et 814a. et 815a. et 816a. et 817a. et 818a. et 819a. et 820a. et 821a. et 822a. et 823a. et 824a. et 825a. et 826a. et 827a. et 828a. et 829a. et 830a. et 831a. et 832a. et 833a. et 834a. et 835a. et 836a. et 837a. et 838a. et 839a. et 840a. et 841a. et 842a. et 843a. et 844a. et 845a. et 846a. et 847a. et 848a. et 849a. et 850a. et 851a. et 852a. et 853a. et 854a. et 855a. et 856a. et 857a. et 858a. et 859a. et 860a. et 861a. et 862a. et 863a. et 864a. et 865a. et 866a. et 867a. et 868a. et 869a. et 870a. et 871a. et 872a. et 873a. et 874a. et 875a. et 876a. et 877a. et 878a. et 879a. et 880a. et 881a. et 882a. et 883a. et 884a. et 885a. et 886a. et 887a. et 888a. et 889a. et 890a. et 891a. et 892a. et 893a. et 894a. et 895a. et 896a. et 897a. et 898a. et 899a. et 900a. et 901a. et 902a. et 903a. et 904a. et 905a. et 906a. et 907a. et 908a. et 909a. et 910a. et 911a. et 912a. et 913a. et 914a. et 915a. et 916a. et 917a. et 918a. et 919a. et 920a. et 921a. et 922a. et 923a. et 924a. et 925a. et 926a. et 927a. et 928a. et 929a. et 930a. et 931a. et 932a. et 933a. et 934a. et 935a. et 936a. et 937a. et 938a. et 939a. et 940a. et 941a. et 942a. et 943a. et 944a. et 945a. et 946a. et 947a. et 948a. et 949a. et 950a. et 951a. et 952a. et 953a. et 954a. et 955a. et 956a. et 957a. et 958a. et 959a. et 960a. et 961a. et 962a. et 963a. et 964a. et 965a. et 966a. et 967a. et 968a. et 969a. et 970a. et 971a. et 972a. et 973a. et 974a. et 975a. et 976a. et 977a. et 978a. et 979a. et 980a. et 981a. et 982a. et 983a. et 984a. et 985a. et 986a. et 987a. et 988a. et 989a. et 990a. et 991a. et 992a. et 993a. et 994a. et 995a. et 996a. et 997a. et 998a. et 999a. et 1000a.

ratione ostenditur idem assertus: Deus seipsum vident, videt simul in se
 quibus in ipso ut eorum stantur, imo videtur aliter ea videre nisi
 quatenus plenissime seipsum cognoscit, dicitur Dionysio 7o de divi-
 nis nominibus, si enim causa una Deus nobis omnibus hatus largitur,
 eadem etiam causa una omnia, ut dicitur perfecta, cum se agere nitantur.

- 1) cognoscit: in ² pprijs sui notisq; Deo habet, alia autq; quae immutabilia
 2) ac generaliter ea, quae sunt, omnia comprehendit; ipse enim se ipse omnia;
 3) causis notens, nullo proprio modo ea, quae a se perfecta sunt; cognoscit;
 4) causa est, ignorabit. Hoc q^o Deo ea, quae sunt, videt, in rebus notitia, sed
 sui; q^o innotat Deo, non est in ipsis ipsis, sed alij quibuslibet plenissimij,
 & sufficientissimij essendi principij, est propria p^{re}, & quibuslibet alijs
 cognoscendū in eisdem plenissimij: sed in ipsis respectu sui, sed etiam respectu
 cuiuscuq; alterius intellectus habet sufficientis ista, quibus cu hoc dicitur.
 nime, ut respectu sui ut in eisdem fide, & intrinsecy, & respectu alteri
 usq; intellectus extrinsecy, & obiectivij: q^o sic videtur, & videri potest
 ab alijs, ut in ipsis alia etiam ab alijs videntur.

Alter; sed modus hic cognoscendi
 candi. Primum enim talis est propter Deum immutabilitate aequae videtur, ac
 communicabile videtur immediate eandem essentia; q^o quae perveniunt ad
 Divinum Deum innotat, pariter perveniunt ad cognoscenda alia in Deo
 videntur, & mensura sui videntur. Semel scias data possibilitate, nec cur
 factus negotium, cu Deo cuq; alio liberalit ite cu Deo, & plura eisdem p^{re}.
 ten se ipsis manifestet.

- Confirmatur, de de charactere idem hic cognoscendi
 cendi modo ea Ang^o M^o q^o de veritate a^o ad 54° dicente, aliquid
 1) intelligitur dupliciter; uno modo in se ipso, q^o videtur ex ipsis re-
 2) intellecta, & cognita formata actus intuitus (hoc est, q^o ipse per
 per se ipse, & per speciem sui ppriam influat in cognitionem) alio
 3) modo videtur aliquid in alijs, quae cognita, & illud cognoscit
 sua; quatenus illud alia etiam aliquomodo videntur, & sic per se ipse,
 & per sui speciem, sui cognitionem videntur, ut cony etiam notia putari
 ipse videntur, videntur, & ducatur: sic videntur Apostoli ad Romanos
 4) videntur enim ipsis a creatura mundi per ea, quae facta sunt,
 5) intellecta videntur, Deo cognoscitur, & quid ad modo
 videtur in creaturis, quod ista dependentia essentialis p^{re}.
 referant ad Deo, illis q^o licet ipse perfecte se representativè videntur
 sed Deo videntur quae perfectissime omnia creata, & creabilia,
 uti ipse plenissima, & perfectissima causa: q^o potest per mo-
 dy obiecti talis sui notisq; in inty creaty in rebus, ut videntur
 faciat alia etiam in ipse, & quid clarissime cognoscit.

Quæstio 1. creaturas formales in se in Deo: q̄ in potentia
 ut sunt in forma videntur, et cognoscunt in Deo, cum unum quod est in se videntur, et
 cognoscuntur possunt, etc. Hæc cogitatio q̄ ut aliquid est in se sunt in potentia,
 et formale cognoscantur in debet esse prædictæ formaliter in medio cognoscen-
 dendis, sed sufficit, quod ibidem sit virtualiter representativa magis,
 et magis perfecte et majoris, et minoris cognitionis perfectionis,
 et creaturas videntur formaliter, eminenter, et quæ perfecte in se in
 Deo representantur.

Quæstio 2. Eminentia Dei nullam includit relationem
 ad creaturas, in utroque predicamentali, cum tunc illi existere poi-
 sit; in utroque transcendentali; q̄ ab eis nullam perfectionem mutuatur,
 nec aliquam vera ratione est præter illas: q̄ in potentia est in medio vi-
 dendis, et cognoscendis eas. Respondetur, antecedens quo ad utrumque prædictum
 esse verum, itaq̄ verum quo ad utrumque, nisi questio fiat de nomine, aut de
 contentante re ipsa relationis transcendentali attributiva ad rationem
 vero dependentiam, conditionis, aut habitus: Quandoquidem
 à Philosophis, et alijs theologis agnoscitur multiplex connectio Dei
 in creaturas, et similitudo mixta in unum respectu transcendentia-
 tali appellatur; et illa præterit, quæ exuberantia est in
 bonitati præsertim, præter quæ Deus potest et alij esse communicare,
 quibus perfectionibus sine ulla dependentia ad creaturas orientat.
 Uno licet omni mixtura mixta cum possibilitate, et præter existentia
 divina in utroque demonstratis, adhuc erit in medio per-
 fectio similitudinum, et sufficienti in se representati omni,
 et quæcumque perfectionis utrumque creaturas incommunicabilis,
 præterit q̄ præter se inveniunt illas præterfacere, itant inveniunt Deus
 eas cognoscant, et ut quod in hac illa ratione repugnantibus,
 cum repugnantibus reperent, et præteribilia, illa et præteribilia et affini-
 met.

Quæstio 3. Deus sui perfectus, et omnibus statum et tunc se-
 scientia Dei, in habet rationem speciem intelligibilem: q̄ nec res-
 pectu nostris, consequenter in potentia in se alia præterit manum
 factare. Hæc cogitatio q̄ antecedens præterit verum attendatur, q̄
 cognitio divina præterit q̄ præterita est, et eminentia Dei in unum
 influet, sed ratione sui formaliter et cognitio sui, et omnium,

ingit vero in cognitione creaturae intuitus ipsius, praeter quod
quod in praesentia disputatur de specie propria, quae est propria,
quod est in medio cognitionis, sed de obiectiva, atque in qua, quod
nimirum sit in medio cognitionis. nec sufficeret ad aliquid praeter, Deum
per se ipsum esse in se, quod non aliam speciem propriae dependere
debet, sed requiritur, quod Deum esse talis, quod Deum in se
representet, ut in se ipso, seu quod quod Deum fortiter est, sed in se
per se clarum proponat, Deum esse eminentem in se, et illa, et illa, et
quod ad plura, et pauciora distincte cognoscenda dicitur esse.
tendens, Deum vero esse eminentem illa dicitur esse, quod quod de
eminenti specie propria, et intelligibili tractatur.

Dicitur: Deum sic
distinguit creaturas, ut ratione sui in se ipso existat, illa est, quae in se
est, sit propria, independens omni illi perfectione ad id quod sunt,
et in se creaturae, quod licet Deum simul cum Deo eadem, et distincta
distinguit creaturas existens et videant, eam tamen existere in Deo
in se videtur: nam ad id opponeret, Deum esse in se sufficiens cognoscendi
eandem existentiā. Respondetur, nulli quidem necessarium Deum in se con-
nexionem esse quod creaturas existant, et sic, eorum ab omni Deum
libere se determinare ad producenda creaturas, et ratione in se ipso
decreti, in quo cum se tandem illi pro opposito determinatio videtur,
similitudinis illi, atque eminentialis distinctio creaturae deter-
minari, ut illa existere perfectione per modum obiecti, seu in medio
cognitionis representet, atque eorum inde in se in se dicitur, atque se ab
deum in se proportionat illi determinationi, ut representent esse
creaturas unam quae se propriae propriae differentia.

Dicitur: si Deum
videt aliqua in Deo esse existentia, in se possibilis, videtur illi
sunt omnia, cum Deum esse, et eorum modo omnia, ac aliqua sti-
neat: quod tamen ab omni se videtur, cum pauci sunt theologi
qui in animo dicitur, in qua sunt thesauri omni scientia cognitionis
clarum, et distinctum omnium sedant. Hec sequela, quod Deum esse emi-
nentem omnia alia propriae ipsius, ut in se libere sit, et propriae, quae
alia ipsius in se patefacere, cum propriae a Sanctis Patribus in se
et voluntariis a creatura: nam Deum in se in se existens per se ipso.

2. De
se
vi
De
ar
tu
De
p
re
ho
su
a
De
in
es
q
f
in
e
q
n
f
u
u
u
o
u
g
u
e
d

omnis veritas reuerentibus, ut illos proferantur, qui
stentur, creatura videtur in Deo ut specie impressa eam
entia, et expressa foris ipsam, nec essentia Dei in potest
bene minus specie expressa respectu intellectus creati, ut in
pro ostentat, et semper tan specie expressa, quae impressa
et in in sunt media equitatis, et obiectivae, et utraque extrinseca,
et procedit ab alio solum intentionaliter, et in physice, et in
in esse rei stinent et non sunt, et stinentia in esse rei talis virtua-
lis, et eminentialis requiritur, ut aliqui in alio in uterque, sed
et proprie sunt et foris, et quidditative cognoscatur.

Unde dicitur.

Dicitur etiam Doctoribus Angelis, et alii, et in unum Theologorum sententia, crea-
tura in Deo ut in causa solum proprie videtur. Ratio est tanquam
talis, quae solum in se, nec quidditative solum cognoscuntur. Et
quod sunt, et proprie in esse rei solum inveniuntur in Deo tanquam
in causa plenissima ipsam, id est quippe Deo eminentem et
quae et alia, quae plenissima, et adequatissima, in se et super
eandem eam plenissimam, et in procedit, quae illa cognoscit, vel
qualitatem eius et aliam se praesentat. Et proprie Angelus alterum
perfecte, et in apprehensivae cognoscit, in eminentem aliam
Angelus, licet ipse ea cognitione quidditative alterum
cognoscit, nec ipse, nec alius in ea cognitione tanquam in
medio cognito, et obiectivo possit quidditative illi alterum
cognoscere.

Quidam, licet frequens sit apud Ecclesiam Patrum
appellare Deum speculum omnium creaturarum, at in modo huius
quod in omnino proprie est, ut notat in 2o Thoma de 2o de ver-
itate a 2o: tunc quod speculum in facit ratione sui foris in visibilia
eas, quod in ipso videtur dicuntur, sed procedit occasionaliter,
quatenus impediens ultimum speciem progressum, facit, eam
reddere in est, qui eorum assistunt, et recipit ipsam, ut in im-
agine reus, a quibus in medio sunt, formentur, et modo in
quod in medio, quod ratione sui praeter passivum
cognoscibile illud quod in ipso videtur: tunc quod ut proprie
aliquid in altero videatur, in sufficit, ut in 2o in visibilibus

2. *U. S.*
 sed proterea opus e, ut alterius ratione alterius videatur, imo ut illud nec
 videatur, quod aliquomodo affirmetur et eorum alterius: sed de speculo
 dicitur potest, et ut quo in ea apparent, et licet omnia simul vide-
 antur, iniquodq; eorum ratione sui, et in ratione alterius videatur:
 ty q; ut in speculo sunt multipliciter, et quod ad modo dicitur, et in
 Deo creaturae videtur, sed unita, ut et Dionysio loquitur. Et hoc, ut
 penitatur, quare modo est loquendi propterea praesabuit, q; aliqua-
 tenus ut ipse explicat, licet in explicet modo sui, quod tractamus,
 hoc e, inde aliquatenus intelligitur, in Deo videtur plura proter Deo,
 sicut in speculo alia ab ipso videri apparent, modo aut longe
 alia, et distincta est.

Denique Aug⁹ in semel asserens, creaturas videri in
 Deo tanquam in arte, et exemplari, quod propter id e videtur, et alio
 in longe abest ab eo, quod videantur tanquam in idea, ut in multis
 etiq; Patrum loquuntur: at hinc assertio vestra nullatenus e pugnatum,
 q; Deo in arte, et exemplari, et idea qualitercuq; reus, ita ut modo
 proinde praeseruat, quo ille fieri possent, sed identidem vntz plenissima
 factiva ipsorum, et sequentia in pure idealiter, et representativa, sed
 in esse sui, et physice eminentia eadem rationem. Nec obesse potest, Deo in
 ideo cognoscere creaturas, q; illarum causas, sed potius earum causas esse,
 q; ipsas agnoscit, et sit agens essentialiter intellectus, proinde q;
 in ea in se ut causa cognosceret, q; factus e solutio scilicet, Deo
 ratione Omnipotentis e causis, pro ut huc dicitur rationem, et ra-
 tione cognitionis expediri ad eas rationaliter producendi, ut utras
 intellectus creatas videat in Deo creaturas sufficit ratio rationem.

Sectio secunda:

Intellectus creatus de facto non solum non cognoscit distincte:
 omnes creaturas, Verum nec potest illas cognoscere.

Et ratio pcedit de cognitione clara, et distincta, et qua in ideo in
 gula quidditative, et q; in e forte astringantur, ut et q; ita
 ut alia ab aliis omnino discernantur: ut loquere in q; ut
 omnia possibilia facili, et frequentissim. Nec modo dicitur
 de modo cognitionis, ut videlicet sit omnia in Omnipotentia,

Unicuique, sive simul cum Deo, sive etiam separatim, una, et unius
plurium, simul tamen existenti cognitioni id perficiatur. Hic etiam
sub his tribus multis refragatores habet, scilicet in idem Anaximandri asse-
rentes; omnia a quibuslibet Beatorum distincte videntur, si semel unum eorum
deum in Deo clare videntur, Beatorum propterea et Henricus admittentes
in Beatorum cognitionem, et in intuitivam, quiddam tamen tamen ream
omnium; illos in unum et Scholasticos apud, Cecy Martinus, et Honoratus
apud, Cecy Thysio, qui tenent, cognitionem omnium quorumlibet distinctam
in Omnipotentia, in fove huius apprehensionem; verum etiam prout
absoluti, qui licet sedant sequela profecto apprehensionis, et prope-
rea negant, posse omnium clare, et distincte cognitionem in
Deo haberi, standunt, posse absolute eadem in se ipsa una, et unum
et plura cognitione simul distincte cognosci. Hec propterea sa-
tis distincta est, quod habet gravissimos apud, Cecy Martinus.

Ea vero, quantum ad factum, in ad presentem prudentiam attinet
facile suadetur ex Ang. M. q. 8. de veritate, a. 2. ubi lex
opposita sent. affirmat, videntur sanctorum dicta repugnare, et
propterea Dionysius, qui in 7. c. colunt, seraphim expressit dicta,
in inferis Angelos per superiores ab ignorantia purgari, et sic
oportet ponere, superiores Angelos cognoscere, qui inferos
ignorant, quos omnes immittit Deus et replentur atque etiam
videant, cuiuslibet sciam sit de Angelis Beatorum in potest. et locum
illuminationis, ubi omnes cuncta clare, et distincte respiciunt.

Ceterum, quod in his non clauditur anima christi de qua unum, taliter
ex Ecclesiis Patribus insinuari videtur, omnium clarissima no-
ticia ad instantem, ut fulgentis ad Hieronymum in responsione ad 33,
Anima christi videtur, quantum ipsa Divinitas novit, et videtur
in 1. c. de sanctis parte cognoscendi Divinitatem; omnium
Deus christi plena tota divinitate notitia clare, propterea nul-
lus est ratio, et fundamentum agere, quibus suadetur pro-
bat impossibile huiusmodi cognitio intellectus creati, quod tolli-
bet lumine instructo. Et sit fundamentum; talis, tantum est
Omnipotentia Dei, ut ex eadem ea rationem inqueat, omnium

repugnet, tot ab ea p[ro]p[ri]e creatura, ut q[ui] n[on] utentur aliis p[ro]p[ri]is,
 & plura p[ro]ducendo; q[ui] n[on] minus essentiali virtuti Omnipotentis.
 et nullas habere finis, aut limites: sed in eaque p[ro]p[ri]e, Essenti-
 nali & scientia Dei, uti Omnis, ut ut p[ro]p[ri]e inextensa, & in-
 te, per q[ui] p[ro]p[ri]a potens novu[m] aliquid creatura[m] p[ro]p[ri]e facere, ead[em] q[ui]
 p[ro]p[ri]e illuminare, & docere, ita ut nunquam perveniri possit quod
 ad casu[m], & ita, in qua ita scientia plene sit, ut nihil q[ui] ultra a
 Deo discere, & doceri possit.

Confirmatur; q[ui] Deo e[st] Omnipotens n[on] po-
 tuit creatura aliqua tot ab ipso accipere dona, ut q[ui] nihil p[ro]p[ri]e
 ab ea accipere valeat, ne respectu illius amarentur ex parte Omni po-
 tentis humani, p[ro]p[ri]e in extensa dicit; q[ui] et q[ui] repugnat, intellectus
 aliquis ita luce cognitionis illustrari, ut q[ui] nihil ulterius, ab ipso.
 Deo discere valeat; ut hoc foret p[ro]p[ri]e, scientia[m] scientia[m] Dei, quod
 omnino inextensa e[st].

Dicitur: adhuc relinquitur laquei ultimi illu-
 trationis; ut possit int[er] ille ita distincte omnia agnosceret quo ad
 quib[us] sunt, ignorantia quo ad an sunt. Sed nota; q[ui] si semel possit
 dicitur e[st] int[er] creato cognitio clara, & distincta omnibus p[ro]p[ri]e
 in e[st] cum simul ab eo habeat n[on] possit notitia distincta, & clara
 omnibus existentibus, cu[m] hoc defacto recedatur a p[ro]p[ri]e & Theologes
 cy. *Thom. 2. p. 2. q. 10.*

Dicitur: cognitionis distincta omnium in ita claris
 fore, ut alia clarior, & clara sine fine datur n[on] p[ro]p[ri]e, & ego p[ro]p[ri]e
 inde separata ad Dei notitia[m] merito ignorantia appellari de-
 beret, p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e ea cognitione instructus a Deo magis, & ma-
 gi illuminari. Contra tamen; q[ui] hoc n[on] sufficeret, ut ille vice
 plura de novo a Deo disceret, cu[m] ea clarioris cognitione nihil
 attingeret, quod p[ro]p[ri]e n[on] agnosceret; p[ro]p[ri]e quod ex dicen-
 di vitabit, simul cognitionis n[on] posse in e[st] infante clarioris.
 Hec hinc fiet, int[er] creato e[st] determinatus ad cognoscenda di-
 stincte tot objecta, & n[on] plura; q[ui] licet quilibet int[er] creato, ut:
 determinata virtute instructus talis sit, qui uno actu, & simul
 tot objecta, & n[on] plura distincte attingere valeat, cu[m] inde p[ro]p[ri]e
 rea a Theologo Angeli distinguit, & alij alij p[ro]p[ri]e res.

asserantur, quod nativa virtute plura, simul distincta cog-
nitionis haberi possunt; et quilibet, quicquid alia imperfecta
supponatur, potest succedere in quolibet objecta, atq; etiam ita
supernam rationem, ut etiam simul plura alia distincta perci-
piat; ita tamen erit in infinitum perfectibilis, ut nunquam pertine-
gat ad simultaneas, & distinctas omnium cognitiones; cuius sit per-
fectibilis sine fine, ut infiniti casu gubernatice perfici valeat.

Sit 2° fundamentum. Cognitionis distincta omnium esset subje-
ctive infinita, seu infinita simpliciter perfecta: sed nulla cog-
nitionis creata potest esse simpliciter infinita perfecta: q. Minus
omnino certae, cuj infinitudo simpliciter talis sit propria im-
quocumq; genere perfectionis divinae. Major vero ostenditur. Con-
tinentia intencionalis omnium sub distinctis, & diversis eorum ra-
tionibus, est subjective infinita, seu simpliciter infinita perfecta:
sed cognitio distincta, & clara omnium esset intencionalis sti-
mentia eorum sub propriis, & distinctis eorum rationibus: q. Minus
negari non potest; q. cognitio sub ea ratione, sub qua representat
& exprimit objecta, illud intencionaliter continet, penes, cuj
propria cognoscenda intellectus, dicatur fieri omnino, & cognitio,
de qua minus procedit esset representativa omnium, ita ut in-
quibus penes speciales ipsorum rationes exprimeret. Major igitur
quae tota indubie vocari potest, probatur: Rationes speciales,
& propriae omnium sunt infinitae, cuj illa infinita sunt, imo continen-
tibus ad infinitas species pertinentia supponantur: q. in praed-
icta cognitione intencionaliter distincte reperirentur
infinitae diversae rationes, & cuj continentia quolibet hanc
sing. perfectionis proferat supra continentia aliarum rationum,
non potest in ea cognitio subjective infinita, & simpliciter in-
finita perfecta evadere.

Confirmatur: ea cognitio formaliter inten-
tionaliter attingeret omnes illas diversas, ac infinitas rationes,
quae participantur per creaturas omnium collectione, eadem q. om-
ni includeret, & participaret; nam sicut respicitur cognitio
distincta, & clara alicujus sub specifica eorum ratione, quin cog-

intentionaliter formaliter participet, & concludat, ita extrin-
 plicat cognitio distincte representans omnia sub diversis, &
 particularibus illorum rationibus, quae formaliter intentionaliter
 easdem includat, & participet: sed cognitio participat, &
 includens infinita, & inter se diversa rationis, in toto ter-
 minative, sed etiam subjective infinitae, & explicitae infi-
 nitae perfectae; cujus inclusio, & participatio singularium
 earum rationum, specialis perfectionis explicitae, & majoris inclusio,
 & participatio plurius, non potest inclusio, & participatio om-
 nium earum rationum, quae infinita, & diversa supponuntur, per-
 fectionis infinitae in proferre.

Confirmatur 1: inclusio haec offi-

ceret illi cognitioni extensivae, & examinativae infinitae, ut pote
 cuius propositio non esset per attingentiam aliquid unius perfectio-
 nis, intra quae reliqua jacerent, sed per attingentiam distinctam,
 & immediatam omnium, quae & diversa sunt, & infinita: & eadem
 inclusio probaret subjective, & intensive infinitam eam cognitionem;
 nam quae perfectiones non praesente reperiruntur in fine, sed etiam in sub-
 jecto, & hoc ratio est supposita, si perfectiones infinitae sunt
 efficiunt aliquid subjective, & intensive infinitum, cujus inten-
 sio ab extensione propria distinguitur, quod in illa adhaerentia,
 seu in unum flumant, quae in ista in diversa dividuntur. 2: cogni-
 tio distincta decem objectorum v.g., non solum extensivae, sed etiam inten-
 sive, ne de terminative, verum & subjective perfectionis, quae
 cognitio distincta unum solum ex illis decem, ut ex ipis talis esset, & quae
 propterea unum potens uno actu distincte decem cognoscere non vi-
 lionem, quae unum, quoniam uno actu unum pariter eorum decem potest percipere;
 3: cognitio distincte attingens infinita objecta inter se
 diversa, etiam subjective, & intensive perfectionem est quae co-
 gnitio praesente attingens distincte numerum aliquem diversa-
 minatum, quae tamen maximum eorum objectorum, quae illa infi-
 nita collectio spectatur.

Confirmatur 2: & vindicatur simul

dicendum a perentis ad exempla, quibus adversarij hujus argum-
 vi eludere conantur. Propterea Angelus v.g. non perfectionis:

pprie, et in simpliciter infinito, licet sub se continet infinitas
creaturarum species magis, et magis ignobiles (quod plures
nugant, et tendentes in eo dicentes perfectionis veris infirmis
in categoricis infinitis) quod in ead continet per perfectos equi-
valentes, nec per virtualis eorum inclusionis, et illis collectivis
acceptis in equivalent, et plures eorum munera subire in possit, et
denique illa producere in valeat, subindeque illis superioritas videtur
in eo, quod in gradu autis, ad quos creaturae illae inferiores queant
et eorum creant, et multiplicentur intra ordinis tunc, pertingere
nequeunt; et ideo superioritas hoc ordinis appellari mereat.
Etenim vero quod Omnipotentia virtualiter includit omnes creatu-
rarum perfectiones, eamundemque omnes effectus sola potest
potest, si in eorum exercitio nihil deesse. Deo repraesentatur,
in solo dicit ordinis superioritatis, sed etiam, et legitime demon-
stratur subjective infinite perfectae: sed superioritas cognitio-
nis claud, et distinctio omnium possibilitatis supra qualibet
aliam cognitionem, quod habet, et illas tantum creaturas in nume-
ro finito distincte repraesentant, in videtur praedicere in eo,
quod in aliquo linea, ad quos alie illo cognitionis in perve-
niant, sed in eo, quod omnibus illis etiam collectivis acceptis equi-
valeat, omnibusque eamundem, quod in in infinito multiplicentur,
et diversificentur, perfectiones includeret, et pariter pariter: q.

Declaratur id amplius: numerus centenasque v.g. infinitus in eo,
licet sub se habeat plura alia munera, et quod in illos collecti-
ve acceptos sub se continet, et multo minus eorum in infinito
etiam in singulis speciebus viranis, terranis, et sic de reliquis:
multiplicatis: et quod etiam in singulis separatis deprehenditur solo
eorum excedere in aliqua, et aliquibus unitatibus, foret tamen infinitus,
si omni inferiorum numeris, quantumque multiplicator, et collectivis
acceptos continet: q. similiter id.

Nonne ^{claret} ~~causet~~ oblatum discrimen ad
exemplar, quod frequentius, quod idem inculcant adversarij, uti non
solum Dei quorumque et aliorum objectorum cognitionis qualibet longe
superant; offensae ita Deo supra qualibet aliorum offensae, etiam

in infinitum manens, et conatu crescenti gravitate sua attingen-
 ta, atque ut alia protestantur, numerari, in vero efficacis au-
 gentia) amoris ejusdem Dei super omnia quicquidlibet alij
 aliorum objectorum, imo ejusdem Dei in tamen ad se non habet, amoris
 dignioris, quin tamen ad infinitum usque plusquam quod, tenet sub-
 jectivam et simpliciter dicitur assurgant: nam in his omnibus re-
 peritur ratio dandi dicitur imminis; quod dicitur intuitiva, amor
 super omnia, et offensiva gravi dicitur, quod tunc in intentione acti-
 bus, quibus sperantur inferius deprehenderentur, propter ob-
 jectum, quod respiciunt, sunt in linea quadam speciali, ad quam
 dicitur res, amoris, et offensiones respicientes alia objecta, et ali-
 ter ipsi Dei, in accedunt, nec accedere possunt ulla sui multi-
 plicatione, et propterea illorum excessus solus ordinis superioris
 vincitur, intra quem eundem ordinem ponunt alij alij actibus
 perfectionis, intentionis, et graviores reperiri; in tamen eorum supe-
 rioritas propter perfectam equivalentiam, et stimentiam predictorum
 aliorum amoris, ditionis, et offensionis, ut propter quod effectus
 ne quidem equivalenter possunt prestare; at cognitio clara,
 et distincta omnium possibilium est intra eundem ordinem
 cognitionibus claris, et distinctis singulorum, et in eo ordinem
 unitate attingeret, et propterea cognitiones illas alias in infinitum
 multiplicatas, et diversas per perfectam equivalentiam stimen-
 ret, ut propter quod omnia illarum etiam collectivè acceptarum effe-
 ctus prestaret, scilicet distincte illa sola omnia prestaret,
 que omnia illa alia cognitiones ostenderent, et frequenter
 omnibus illarum perfectionibus perfectissime equivalenter.

Ceterum innotat: Dicitur Dei intuitiva est expressio, et representatio
 objecti simpliciter infiniti, et ut infiniti, et aperte ostendat
 Dei ut est in se, et consequenter ut Deus simpliciter infiniti; quod in-
 tentionaliter formaliter stinet Deus infiniti, quin ipsa sub-
 jective, et simpliciter infinita sit; quod etiam cognitio distincta
 omnium possibilium, quod tunc eadem distincte, et clare exprimi-
 mens, et intentionaliter stinet, subjective infinitum est,
 maxime cum Deus sit aliquid infiniti excedens omnia possibilium

etiam collective accepta.

Neque cogit qd Deo e eius signum unum, et in
pluribus, in quo nulla e multiplicitas, et diversitas realis per-
fectionum, et simpliciter simpliciter; et propterea tunc idem refundit in fini-
tatem, et simpliciter dicta in sub cognitione vel cognod in idem accidit
tunc cognitio Dei intuitiva deprehenditur simpliciter subjective
infinita, quando ea comprehensiva est, et adequata suo objecto; nec-
vero, si profata cognitio plena in sit, sed inadequata; tunc enim
licet id quod infinita dicitur mereatur, et in superioris ordine
colocata, quod objecto consistantia in finitatem, et omnibus in unum, in
pluribus tamen finitatem, et limitatam est, quod inadequatum idem
tantum objecto representet, seu exprimat, et in objecto cogno-
tionis, cuius repugnantiam ostendere nitimur, invenitur in per-
fectiones reales in infinitatem multiplicata, et diversificata,
et ex illa est omnes id diversitates, et multiplicitates, et ipsarum
representet, singulas participare debet, et nequeat nequit
in in infinitudine simpliciter dicta assurgere; quod dicitur
q in Omnipotentia virtualiter representantur omnes eorum
collectiones omnium possibilium perfectionum, demonstratur ad.
Theologus infinitatem simpliciter dicta quod.

Ratio hanc e, finitudinibus
cujuscumque et possibilium, et cognitionum, quo ad aliquos determinatos, mane-
re distincte representandi in toto sunt, videri fortiter in ipsa divi-
sione perfectionum, quod nimirum aliquid in alio, et alio in alio, in
nullo tamen eorum omnes reperiantur; et extra eum in potentia om-
nium distincta cognitione omnium partium perfectionum adunari
debet, uti adunantur in Omnipotentia, quod sit virtus om-
nium plene presentiva, in potest et subjective infinita pro-
dicta cognitio, sicut in Omnipotentia ex eorum titulo ostendi-
tur simpliciter infinita. Hinc ratio in argumto ad distincta
excessus Dei supra creaturam collectionem, nulla prorsus est;
q excessus iste potissimum oritur ex eo, quod in collectione di-
vina reperiantur perfectiones, et propterea hanc divisionem
in singulis limitatam, et propterea collectio nusquam est, nec el-
posit, et tunc videretur sit ens per aggregationem, subinde et

per accident. At oppositū stāgit in cognitiōne distincta eorum omni-
nū, quae p̄inde erūt infinita, increata, & ens p̄ plūribū infi-
nitū, quae incognitiōne creatū aptari n̄ possunt.

Dicit iterū:

Cognitiōne distincta omniū posse pariter rē illi adde-
quata, nec sp̄prehensūa omniū, & nequeantia nec infinita. Con-
tra vero s; q; a plūrib; adversariū admittitū eōz possibū
cognitiō omniū sp̄prehensūa, & ea, a quib; ac aliquib; libet dis-
tincta tamen omniū cognitiōne illorū argumenta madent,
& ista reliqua breviter ostenditū: cognitiō distincta, & clara
omniū possibū e cognitiō eorum, & omnia, quae ab-
ip̄a uter; & pertinet; possunt, subinde & omniū illorū effectus,
modorū, & respectus; & penetrans omnia eadē, & nequeantia
eōz sp̄prehensūa, ut elegantia insinuat s; Theol 3a p. 1. q. 1. a. 1.
ubi humanitatē xp̄i in Verbo n̄ videre omnia possibū lia
& sic p̄bat; hoc em̄ esset sp̄prehendere omnia, quae Deū potest;
& facere, quod esset sp̄prehendere Divinū virtutē, & per nequeant
& divinū essentia; virtū em̄ quilibet cognoscere sp̄prehendi;
& sua ip̄a cognitiōne omniū, in quib; potest.

Contra 2^a cognitiō

distincta omniū nequit in illa attingere 2^a rationē; & specia-
lit, quib; ad invicē distinguntur; nō s; singula n̄ se exprē-
mat, sed sub aliqua ratione simul tantū attingat, n̄ erūt
distincta, & clara, sed confusa, & obscura eorum cognitiō; & debet
ā singulis aliquid participare speciale, seu potēz p̄ferre ali-
quid speciale eorum singula, quod n̄ profert eorum alia, seu:
n̄ explicat per habitudinē ad ip̄a, ut ex ip̄is erūt patet. sed:
hoc n̄ stat sine infinitudine, quae p̄prehendit, ut liquet; erūt
videntū subsequens in materiale ex p̄p; nō s; existerent infi-
nitū hominū, & singuli eorum tantū dīvites, quos Petrus n̄ om-
nia sua donaret, sed unusquisq; aurez tantū, dīversū tamen
ā donis aliorū, n̄ possent n̄ Petro infinitū aurū copis donare,
& similitē ut idē Petrus singulis eorum aurez unū dare posset,
debeat esse infinito aurū proditū; eū extra ab habente infi-
nity aurū posset quib; finity tantū aurū copis accipere. 3^a

similitera licet causis, posse cognitionem finiri tantum ne-
presentare Deum infinitum, et similitera finiri tantum parti-
cipare illius perfectionis, eundemque finiri tantum quod
ad cognitionem intuitivam est, at non potest cognitionem distinctam,
et clare objecta infinita, et inter se diversa representare,
ita ut a singulis eorum aliquid speciale participet, quoniam sit
simpliciter infinita, quantumcumque et alias toti illi collectioni in-
adequata fingatur. Imo hinc per consequentiam licet mediata
singulorum, et omnium apprehensiva evadat, et novum titulum ne-
pugnant.

Et hinc insurgit 3° fundamentum: cognitio, quae et existat,
requirit causas particulares infinitas, et omnium suarum partium in eis
productione dependentes, nequit in se infinita, quod in causa
in requiritur infinitudo propter modum producendi, scilicet ex ni-
hilo, seu per creationem, nec titulo universalitatis, seu rationis
producendi universalia producibilia spectentis, exigetur propter istam
quantitatem perfectionis splendens in effectu, et requiritur
propter huiusmodi infinitatem: sed cognitio clara, et distincta omni-
um creaturarum exigent causas particulares infinitas, videlicet
infinitas in sui productione dependentes, et in titulo ratio-
nis producendi omnes qualitates cognitiones apprehendentes,
nec quod per creationem produci debent: quod impossibile
est in infinita. Nam, quod sola regere posse videretur, pro-
bat. Propriata cognitio requiritur ut causas particulares
speciales proprias omnium creaturarum, et speciem illis omnibus
equivalentem, et quod ut valde in eis influere deberent: sed
huiusmodi species infinitae sunt, cum non proprias sint, ad mul-
tiplicationem, et diversitatem creaturarum deberent multi-
plicari, et diversificari, et si aliqua alia illis omnibus
quantumcumque inter se diversis equivalentem fingatur, multo
magis infinita evadet, cum una staret infinitarum specierum,
et quidem inter se diversarum perfectionum: et cum aliam de
omni titulo 2° propriam speciem staret, et illa altera ut om-
nium simul virtutes staret, deberent influere in propriam
cognitionem, ut posse quo distincte, et clare omnium:

possibilibus perfectionibus exprimeret, in potest in huiusmodi ⁹³
Cognitio ad infinitudinem usque assurgere.

Sic; si ad unum calorem
producendum necessarium esset influxus infinitorum calorum, et ali-
cujus infiniti calorum equivalentis, in potest dubitari
de infinitudine illius; et similitera, si admitteretur crea-
tura, que produci in potest nisi ab omnibus causis creatis
collective acceptis, et unius cuiusque virtutis specialis
influensibus; tunc ad Deum omnium agentium creatorum spe-
cialis influxus supletur, infinita perfectionis aueretur.

3. Dicitur: arguuntur in opinione multorum Theologorum,
et quo capitulo videtur in Aug. Tract. 3. p. 9. q. 10. a. 1. c. 2. ad-
firmantur, animus Christi in Verbo infinita agnoscere, et
distincte, et clare; et quod suaderi potest breviter, p. 9. q. 23.
Dicitur Theol. Laurentio a. 1. anima Christi in Verbo representat
virtutes agentium creatorum defacto existentium; q. d. dis-
tincte cognoscit omnes effectus, quoniam illa distincta; et
et Verbo, simulque species numeras saltem infinitas sunt,
et sol. 2. q. 2. et etiam ignis succedente saltem infinitas nume-
ro calorem producere possunt: 2. q. 2. iuxta eundem ty. ibi. ty. c.
alia, et etiam ut homo clare cognoscit quicquid deus per
scientiam visionis attingit, scilicet omnia presentia, ex-
istentia, et futura, et id ut monitione persuadeat illud ad-
Coloniense 2. in quo sunt omnes thesauri sapientie, et sci-
entia Dei, et propterea edigitur tyrannus iudicis, quod exer-
cet; non de omnibus, nec quidem verbo otioso excepto,
in dicaturo q. 2. et dignitas maxima eius, ne aliquis dis-
cere cogatur, et aliquid ita ignoret ex ipso, quod aliquando
contingit, ut interrogato dicere liberet, se prorsus illud
nescire: sed hec omnia infinita sunt, nullo quomodo
representanda: licet enim generationes regum cesarum sint,
et propterea substantia creata intra aliquos determinatos
numeros claudenda, et cogitationes, et Verba ty. hominum,
ty. Angelorum, sive Beatorum, sive Ignorantium, uti in pluribus

libera, & mutabilia, propterea omnes numerus tota apparet post
decomitate multiplicabuntur, & quod si numerus de se non de-
sit ad durabiles, in quibus de se sit, infinita similia
considera potest, atque durabiles alie alii in se
successoribus, per quos diversa eorum similia, hoc in
finita dei libebunt.

Respondere potest & cyd. Ex. videndo
assumptis instantis, & negando eorum propter distinctum, & diffi-
centis utriusque infiniti: nam infinita & quod atomis speciebus
& sub generibus, & determinatis speciebus inclusa non sunt de se.
sua in causa, & virtute finitas, a qua etiam pedere possunt,
quod in similibus, sed necessariis, & propterea ut distincte cognos-
cantur, videtur sufficiens cognitio simpliciter finita, & in-
finita solum, & quod, & per se extensionem ad multitudinem
infinitam obiectorum determinatam, & limitatam perfectio-
nem: at infiniti collectionis omnes possibilis singularia
infinita, & inter se diversa, & inaequalia, non speciebus,
quae sicut numerus, in infiniti multiplicari, ita & non finis
& non in perfectione crescere possunt, ideo & sicut in por-
tione numerus non in virtute simpliciter infinita, nec
videtur, aut distincte cognoscitur per lumen, & co-
gnitionem infinitam perfectionis, & quod videtur extensive,
quod tamen respicitur in infiniti presentis, sub multiplicari,
sed etiam intensive, quod in illis cognitionibus influere debe-
rent omnes omnes possibilis peculiaris perfectionis,
atque etiam infiniti incrementis accipere, quod intensive
perfectionis, atque specificae, & in presentis extensionis, & in-
dividualis demonstrat.

Respondetur & negando illud
assumptis cyd. Bonaventura, Riccandus, Tabrius, & alii bene mul-
tis, quod sequitur, & illustrat & Comine sup. 1. de incan-
tatione sec. 1. Et certe nihil admodum diffinitum apparet
distinctum, & clara cognitio infiniti multitudinis, quod
tunc omnia quodque species, & in adeo multiplici assuetudine
respectu intellectus, cuius capacitas finita, & limitata;

cy enim cognitio distincta unius individui attentione ali-
 qua exigat, et majori, si duo, et plura simul equè clari,
 et distinctè attendantur, videtur necessaria infinita men-
 tu attentio, ut infinita individua pari claritate, et dis-
 tinctione abudcantur. Sic visus materialis, licet quo per-
 spicacior sit, eo quod una circumspecte potest ipse; quod
 tamen extra visus multitudinis ipse per se videtur ma-
 jor existit perspicacia, infinite perspicua deinde de-
 retur, si simul ipse in infinitum per se ita distinctè in-
 piceret, ut infinita res in ea locata, quævis sit quod ipse
 ciat, et sub paucis speciebus includat, clari, et distinctè nota
 rei quævis sit in infinitum, et divini propria dicenda est
 quævis sit in infinitum distincta, et clara notitia.

Hec in tra-
 nsi militat Angelus: et quod conditio quod est parti a 3°
 absolute finita pronunciat et futura, quod affirmat ab ani-
 ma christi cognoscitur, et ad id addit, eadè in cognoscitur per mo-
 dum infinitum, sed infinitum, scilicet id est essentia rationis, et
 quæ parte infinitudinis in habent; et ad id dicitur,
 anima christi scit infinita, in discussendo per singula,
 sed in aliquo uno, puta in aliqua creatura, in cuius
 potentia sunt infinita, in tamen actu, et perfectè, et nul-
 to minus distinctè, sed in potentia, imperfectè, et fuisse,
 et in solutione eorum, quibus assumptis probabatur, ma-
 gi declarabitur.

Ad id quod probatur modo, amant christi ipse
 hendere virtutes solis, et negotium, et ad id necessariè
 distinctè cognitionis omnium individualitatis effectus,
 in quibus virtus illa esse potest, ut virtus solis in id dis-
 tinctiva eorum individualium, seu quod in id accidit effe-
 ctus illi esse plene stantur in id, nec ut in virtute
 distinctiva individualitatis unius ab altero; inquit plene,
 quod nulla virtus creata est omnino sufficiens ad producendum
 omnium effectus, et agere in potest sine Dei cooperantis influentia;
 virtus enim virtute distinctiva unius individui ab altero

ut hanc cognitionem omnium eorum, quod sibi necesse sit ad numeram
 sibi omnia necesse obcurant, & de quibus talis ignorantia, aut incerta
 in decentia aliquam proficiat, & tunc in mendabili, sed de ~~re~~
 ey: qua propter distinctio cognovit omnes substantias creatas, rati-
 onali, & illary caput e, & India, & irrationali; & facta sunt
 ad usum rationalis, & propterea sunt occasio, & causa illi exercen-
 di virtutes, & virtutes. Et hinc distinctio pariter omnium virtutum
 actiones cognovit, ut pote de quibus iudicium laturo e supremum
 in novissimo die: spectat propterea ad eius dignitatem, & circum-
 stantias, & facultates, ut illi tanquam Dominus ad li-
 bery uti possit, ut e, & si voluerit intendere in aliquas, Com-
 munit creaturas racionales.

Nonneat quid de examinati in corde
 suo se sentiant, imo & quid veritabuntia propterea debeat
 immutari in propterea veritabuntia duratione, nec vero sine, & dis-
 tinctio. hoc omnia agnoscere independentia ab omni libera
 attentione, & propterea post die iudicij duratione, & de
 illi actionibus nec hominum, nec Angeli iudicandi sunt,
 nec propterea illas propterea, & simpliciter ulla suscipiant, & ey ali-
 unde ut Dominus a iudicij eorum quando e, & potest quod-
 e, & extinguere, & obviare possit, nihil in ea invenit, quod actu-
 ad adventat illi, quod Lucifer v. g. mille annis ante post die iudicij
 Libere cogitabit; quod admodum nulla laude dignus erit, qui in-
 tra septem, intra quos quicquid alius, si vult, possit adventare,
 reliqui talis intentus, notat, & v. g. alio iudicij mare, &
 quod excellens omni virtute deprehendens, & iudicij, & in di-
 stantia, in qua alii in ponent, adventat tertium ulla misericordie,
 & iudicij.

Quapropter dignitas Christi nec ut Dominus, nec ut iudicij
 possit esse distinctio hanc, & propterea acm prolucentis, & iudicij
 nonny omnium cognitione, nec obijus defectu propterea quidquam
 ignorare deinde e, & tunc propterea ignorantia, & me de iudicij
 & plene veritatis, quod distinctio in cognoscit omnia pos-
 sibilitate, & species ipsorum, & tamen huiusmodi cognitio ea ge-
 neralis non nobilitas, & magis & experibile, & ignorantia propterea

actiuitate in potest in eisdem representari: sed Deus influere quan-
 ty objecti influere potest in cognitionem, quod in ipso Deo clare, &
 distincte omnia possibiliter attingit: q. Non innegabilis pro-
 ius est, cy, ut cy & representationi indolent exponatur, cognitio ade-
 quans cognoscibilitati objecti respectu illius representationis, seu tan-
 ta in esse representationis, quantum ad objectum in esse representa-
 bili, & representationi objecti cy, ego cognoscibilitates men-
 suratur, & cognoscibilitas cy in influere in sui cognitionem, ubi
 objecti tale est, quod per se, & per propriam speciem potest influere; quod
 loquendo negat nec adequata cognitio, ut tanta sit, quantum
 objecti absolute exigat, & objecti ex se exigere non potest, nisi in-
 fluere cognitionem perfectam, & magis clare, quod illa, in qua
 tribuitur homini sua virtus, seu in cuius productione omnis sua
 virtus expenditur.

Mirum, quod sola in dubio vocari potest, ostendit
 dicitur: Deus ita influere ut objecti in eo virtutem, quod ipse, & om-
 nia alia in ipso distincte representaret, ut faceret, ac in ipso
 se, & ratione sui clare, & distincte videri quod quod in illo, &
 ratione illius visibile, & cognoscibile est, clara, ut faceret, clare, & dis-
 tincte cognoscere quid quid est Deus tan fortiter, quod eminenter, seu cognos-
 ci Deus hominum rationem objectum, aut quasi objectum, ut quod cognos-
 cibile est, ut ea ipse quod hypotesis erat: sed hoc est influere in productum co-
 gnitionem, quantum ut objecti influere potest: q.

Mirum suadet, ut simul
 preoccupatus inveniatur adversarius solutio, quod recurrit ad ma-
 jorem adhuc possibilem virtutem claritatem, & quod nullum ulterius
 objectum respectu detegitur, & quod auctoritate diffinitur in
 dist. 1. a. 2. q. 1. de Deo sic pronunciantes, quod hominum rationem
 qua cognoscibile est seipsum cognoscit, ideo representare se ipse
 dicitur, in quibus ratio in modo cognitionis, sed objecti in qui-
 ficat: 2. q. 1. propitaciam in cognoscendo, quod cy claritate
 cognitionis precise recurrit, in ad objectum, sed ad lumen intel-
 lectuale spectat, ut supra inveniatur de cy eod. Aug. Mag.
 inter discernenda, & explicanda in omnia objecti, cuius propria
 propria inveniatur in eo virtus, quod se, & eod. quod in aliquatenus

fuerit, distinctissima, & explicatissima, similitudinis in cogni-
 tionibus refundat; & q^d distinctio huiusmodi ad claritatem multum
 adducit, quod propterea cognitio eo magis, & melius exprimitur,
 quo distinctius sui objecti representetur: sed de q^o facient, & communia
 quo utiq^{ue} in eo continentur clare & distincte cognoscere, in potest
 in distinctissima sui, & communis eorum, quo tua illis ut clare dicitur
 possunt similitudinis in cognitionibus refundere: q^uo potest in in-
 fluere in huiusmodi cognitionibus, quantum ut objecti potest influere

Insuper, & declaratur q^{uod} pl^{ur} id ip^sius: Mod^o, ut ita loquar, quem
 objecti proferat, & cogit inducere in sui cognitionibus, nisi sit
 precise in expositione cognitionis circa illud objecti, ut pote
 & in qua precise similitudo intentionis valde propria cognitionis
 consistit: q^{uod} quotiesq^{ue} cognitio ita expressiva fuerit, ut distincte
 & sigillatim representet quidquid utiq^{ue}, sive formaliter, sive eminen-
 ter reperitur, representet, est objecto intentionis naturalis quam
 similitudo, seu ita similitudo, ut similitudo magis & explicata,
 seu explicita & iniqua: q^uo potest in accipere ab objecto tan-
 ta perfectionis quantum objecti ut tale immanere potest, in-
 vnde q^uo potest in ad adequata objecto, seu cognoscibilitate
 illis: sed hoc, & propterea nihil cogitur ad apprehensionem objecti.

3.
 Illationes ista innotuata sunt satis aperte ab Ang^o M^o q^{uod} 2.
 Veritate a 2° ad 11°, ubi hoc habentur, in q^{uod} cognitione tua tan-
 tum Deus, cognoscit ip^sius totum, sed in totaliter; & deus cognoscit
 omne id, quod actu in ip^so est, in tamen sponset, quod cognoscit
 habitudinis ip^sius ad omnia sui effectus, quod & cognoscere ip^sius,
 V^t quod est ratio omnium morum effectus; q^{uod} cu^m Deus, sit ens usq^{ue}
 ad deo excellens, ut in idem sit id quod est actu & formaliter, sed etia
 sit eminentissimus quodq^{ue} modo quidquid est possibile, ut co-
 gnitio totali, & adequata dici possit, debet in idem clare rep^{re}
 sentare quidquid formaliter & deo, sed etia distincte quid
 quod est eminentia, seu quidquid facere potest; q^{uod} inveni
 ratio perfectissima eundi illis omnibus, ita & perfectissim
 ratio cognoscendi q^{uod} d^o, seu ut cognoscatur, atq^{ue} p^{ro}inde mis

Ubi hanc habitudinem etiam cognoscatur, in appropinquatur, que potest
in appropinquandi, si clare, et distincte ubi profatur habitudinis
cognoscatur.

Confirmatur adhuc aliter dicens, promissum tamen
prius verbum *et sic in 2° dist. 2^a q. 1^a ad 2^{am}, in cognoscendo*
autem, id quod cognoscitur sequitur formam, quia cognoscitur simul;
quod per formam lapidis, videlicet Capite; sed efficacia in cognos-
cendo sequitur virtutem cognoscentis, sicut qui habet visum fortis
acutius videt; et illis in illa virtute non videtur, quod
Deus videt, scilicet *et sic in 2° dist. 2^a q. 1^a ad 2^{am}*; et ad hoc
hoc ut aliquid totaliter cognoscatur, quando opponet se pro-
prium inter cognoscentem, et cognitum; quod opponet, virtutem cognoscentis
adequandam cognoscibilitati in cognito; et ad hoc, *in 2° dist. 2^a q. 1^a ad 2^{am}*,
efficacia in se creata ad videndum quanta est efficacia divina
emittens ad hoc quod intelligatur; cum enim, ut videtur in 2° dist.
dist. 2^a q. 1^a ad 2^{am}, et ad 2^{am} q. 3^{am} ad 3^{am} efficacia que madame
a lumine procedat, si lumen excedatur a re ubi quod est in sus-
ceptum illius in appropinquandi, videlicet ad 2^{am}, illud totaliter in de-
tunc autem visibilitatem in excedit in se videndum... Et sic nullus
in se creatus potest emittens Dei totaliter videre, quod est effica-
cia in se tanta intelligenda, quanta est virtus, ubi cla-
ritas clarior emittens, ubi quod invisibile.

Ad id promissum

Confirmatur prius dicens; et efficacia, et claritas requi-
ritur ad appropinquandi in quo adqueatur veritati, et
cognoscibilitati ipsius, et veluti procedatur, quantum obiectum
in se veluti extenditur, ut et profatur sitat; et sic in ipso
inter se omnia da propositio inter cognoscentem, et cognitum,
semper inter lumen intellectuale, et visibilitatem obiecti, uti pa-
ret de oculis in luce materiali, quo si penetrat et sphaera
omnis, que corpus aliquod replet, sufficiens est ad totaliter, et
veluti appropinquandi illius virtutem, et veluti super abundan-
tia se habet quodvis alia procedit a naturaliter lumen in se
sed ubi reperitur lumen intellectuale, et sic per se deus
cognoscentis clarus, et distincte representans in Deo, et actionem illius.

quod quod in Deo, & ratione ipsius cognoscibile, reperitur
predicta proportio, & adequatio, cu hoc ipso toto quantitate Deo
et ratione suis, veluti ratione in relatione clari re-
presentatur: qd non potest in se Deo apprehensiva similitudine
sua.

Quoniam una proportio predicta intellectuali tamen, & actus
eius adequatus infinito claritudinis est, & aqualitatem
sua debet; qd nisi infinito si plura perfectio esset,
non potest realiter, seu actu distincte de se re quid quid
est distincte cognoscibile in objecto, seu ratione objecti
infinito similitudinis, potentis & facere, infinita in se vi-
deri; que admodum sua, que sufficeret ad videndum objectum
infinitum presentem, & ad notandum distincte in illo est, & in
sua, que tunc dicitur, & infinites multiplicata, non potest
in infinito intensiva. Et propterea est in Deo, & ipsius
cognitio plus que & apprehendenda, seu super apprehendenda
dicta quod est & objectum creatum quod objectum creatum videtur,
quod est formaliter, & videtur, quod est virtualiter, finitur est,
& nequaquam est quid quid in ipso, & quod admodum de
ratione illius cognoscibile, cu tamen divini intellectus
infinitus sit, & propterea infinites major, & ad plura in-
finitum presentem, que exigitur ad adequandum, & pen-
tus lustrandum, & cognoscibilitatem talis ob-
jecti.

Et propterea ratio deum dicitur 1^a 2^a in 3°

dit & laudata qd 1^a a 2^a ad quod vincula 1^a, illud p pae

- 1 & apprehenditur, quod attingitur ab ipso 2^a tota ratione
- 2 suo cognoscibilitate; & hoc est finis eius ipse, in quibus re-
- 3 qd in Deo se ipso in apprehendit, qd finis in habet, sed.
- 4 qd 2^a omnes rationes, quia cognoscibile se ipso cognoscit;
- 5 ubi cognoscibile in usum suum extrinsecum, seu p illam
quod precise a cognoscente, & cognitione deum sit; qd alia
in 2^a creatura nec minus creatura p pae & apprehendit,
cu non potest pervenire ad cognitionem, quia Deo illo cognoscit
sed intrinsicam, & habet p certitatem re perfectio, sed-

videns Deum, cum eo distincti omnia cognoscibilia a se
 ut ipse est tota ratione cognoscibilibus intrinsecis eundem
 hoc videtur probare in eo quod est tam fortiter, quod eminenter,
 seu mensurari debet. Videtur quod obiectivum, seu per modum
 obiecti possit esse cognoscibile; et de nihilo propter seipsum, et
 propter omnia facta, esse cognoscibile.

1° dicitur a priori probatur
 a posteriori: cognitio apprehensiva est illa qua se cognoscitur de se; ut
 nihil latet videtur, aut per quod obiecti finis circum spectum
 sua, ut docet Aug. in epist. 116. c. 8. hinc verum. Cuiusmodi est illa
 2° papae epist. 7° ad 2° alicuius finis circum spectum, quando
 3° ad finem in modo cognoscendi pervenitur; et quod est omnis ra-
 tionis, qua obiecti cognoscibile est, cognoscitur, ut ubi nuper
 idem 1° d. affirmabat. Sed huiusmodi est respectu Dei omnino
 non clara, et distincta omnino in Deo; ne per eam cognoscitur
 fuerit, nihil videtur ipse aliquid illi latere, eundem est
 omnis rationis, qua cognoscibile est, cognoscitur, et ad hunc modum
 in cognoscendo pervenitur, quandoquidem distinctissime appa-
 ret quidquid Deo est proprium, licet tunc illud, ut ad eundem
 exactam notitiam deducatur, et sic illud cognoscitur, ne in idem est
 huiusmodi quidquid fortiter esset Deo, et omnia quod emanat,
 quod ab ipso fieri potest, seu ex quo aliquid habetudine
 ratione sui potest habere, sed et sic nihil propter hoc cognos-
 ci potest, quod sit cognoscibile ratione divina essentis, seu
 cuius cognitio ad magis exactam Dei notitiam deducatur.

Res est:

ponderari potest, ita quidem est, si obiecti ex parte sui tantum
 videretur, sed deo si habeatur ratio modi cognoscendi, seu
 claritatis, quae requiritur cognitio ut apprehensiva sit; ne ex-
 tra dubium est, obiecti quodcumque ad sui apprehensionem modo
 aliquid determinatum claritatis latere, quae in apprehensio
 cognitio, quod nulla alia pariter reperitur in obiecto,
 et apprehensiva est, eisdem 1° d. in 2° ad 2° q. 2° ad 2°
 dicebat, quod cognoscitur hanc conclusionem, triangulum habet
 sui per propriam rationem, quod scilicet ita immutabiliter dicitur,

in ipso non dicitur ipse, in quod parte eius videatur, & parte non
 deat, sed quod modo, quod cognoscitur deficit a modo, quod
 & cognoscibilis per demonstrationem: sed etiam cognitio
 attingens in Deo distincte omnia, adhuc deficere potest
 a modo claritatis infiniti, quod essentia Dei ad sui spatio-
 versitatem sibi vendicat.

Sed contra ex dictis; quod modo cla-
 ritatis exacte ab objecto & qui sufficiens est ad exprimendum
 distincte quicquid est, eorum tan formaliter, quae eminentia;
 sed modo dicitur claritatis, quae infinita fore, & scedi-
 mus, & supra ostendimus, in potest non habere cognitio
 distincte representari omnia in Deo, seu per quae Deus
 videtur ea cum omnibus suis habitudinibus, seu cum distincta,
 & expressa habitudine ad omnia, dicente Thomam
 supra ad q. 23, cum 3° quantitas potentis divinis attenda-
 tur in Deo, in quo potest si aliquid intellectus videret in
 divina essentia omnia, quod Deus potest facere, ea dicitur
 esset quantitas perfectior in intelligendo, quod est qua-
 sitas divinis potentis in producendo effectus, contra spatio-
 versitatem divinis essentia:

Contra 2°, aut egrè pmo
 vet. 2° dicitur, in ista, cognitionis quidditativae & proprietariae
 distinguuntur in aliqua distinctione objectiva; quod tan Aug, quod
 ista tunc tamen apprehendi objectum aliquid affirmant, quod
 ipsi totaliter attingitur, ita ut cognoscatur 2° omnes, in
 intelligibiles rationes, nihil & propterea quod in istis ma-
 terialiter, sed formaliter, & quo ad estimationem accepti lateat:
 sed huiusmodi necessitas est respectu Dei cognitio eundem quod de-
 tative attingens, & in ipso distincte omnia possibiliter: in
 hoc ipso modo cognoscens equaliter invenitur eundem modo cognitio
 hoc enim advenit totaliter cum ista non ubi nobis objectum
 ad 3° neque dicitur modo videtur absolute, nec modo ab-
 solute in se, sed modo videtur per operationem ad 2°
 videtur; hoc enim advenit determinat ipse divisionem, & quod
 operationem videtur ad 2°. Et ratio horum est, quod operationem

nomina metaphysice sit denumpty a nobz materialibus,
 & quantitativis, quo in uno aliquo loco penitus includun-
 tur, p[ro]p[ri]a q[ui]n possit n[on] p[ro]b[er]endi ob[er]ecty illud, quod ita
 penetratur, ut omnia utcy q[ui]lly p[ro]p[ri]a q[ui]q[ue] d[ist]incti-
 me p[er]cipiantur, & d[ist]incto qui mate r[ati]o. (quo ex[em]plo p[ro]p[ri]a
 in n[on] p[ro]b[er]endi frequenter utuntur) qua late p[er]tinet ut-
 cyq[ue] intueretur, sed etia[rum] simul d[ist]ingueret quid quid intra
 ip[s]y lateat, suo aspectu p[ro]b[er]end[er]e modo diceatur, cy:
 illud p[ro]p[ri]e p[ro]b[er]endatur, quod simul capitur, id est cy-
 omnib[us], quod est unum, ut dicebat in corporeas.

Necess[ar]i[us] igit[ur] ob[er]ecty e[st] p[ri]us intelligibile, aut habere p[ro]p[ri]a
 intelligibilitatis, q[ui]q[ue] cognoscitur, si n[on] ip[s]a n[on] p[ro]b[er]endatur,
 quaten[us] ut unum n[on] sit sic ~~est~~ d[ist]incte attingitur.
 Ut oporteat ad d[ist]ing[ue]nd[um] illig d[ist]inctionis, q[ui]q[ue] aliter d[ist]inat-
 ille, qui solis p[ri]vatus n[on] utcy q[ui] agnoscit, sed cy d[ist]incta
 habitudine ad omnia spec[ie]s effectus, qui in illa d[ist]in-
 tur, q[ui]q[ue] ille, qui cy id[em] cognoscit q[ui]s[us], et si receptu d[ist]i-
 tutu potentis ad plura effectus spec[ie]s. Et h[ic] e[st] ten[er] p[ro]p[ri]a.
 Si in verbi nobis ob[er]ecty, q[ui] in casu illo cognoscitur p[ro]p[ri]a
 p[ro]b[er]abit n[on] id[em] mediy cognoscendi: nec d[ist]incte agnos-
 citur habitudine ob[er]ecty affirmati ad p[ro]p[ri]a mediy, cy
 cognitio p[ro]p[ri]a p[ro]b[er]abit n[on] p[ro]b[er]at n[on] e[st] ob[er]ecty, & ita n[on]
 penetrant ob[er]ecty t[er]m[in]o, in quo p[ro]p[ri]a agnoscenda e[st] aliter
 aliqua ob[er]ecty, seu quod p[ro]p[ri]a d[ist]incte int[er] in cognitione,
 sed quod ad modo refundatur in ob[er]ecty, respectu ob[er]e-
 cti ejusd[em], d[ist] p[er] mediy demonstrat[ur] ut attingitur,
 & p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a q[ui]q[ue] d[ist]incte d[ist]incte d[ist]incte d[ist]incte d[ist]incte
 d[ist]incte, p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a q[ui]q[ue] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 n[on] d[ist]incte ex eo deducantur, & p[ro]b[er]end[er]e ip[s]y, si
 omnes in illo d[ist]inctione d[ist]incte attingat, & p[ro]p[ri]a
 d[ist]incte d[ist]incte, si q[ui] aliquis int[er] ex cognitione aliter causa
 omnia effectus ej[us] cognoscatur, oportet, quod p[ro]p[ri]a
 ad p[ro]p[ri]a modo cognitionis illig causa, & sic quod illig
 caus[is] p[ro]b[er]endatur.

Et ratio omnium, & 3^a resolutionis impugnatione, aliter
 itane in posse, quid tandem ad strictam apprehensionem ratio-
 nis exigendum sit. posse quilibet prohibito sustinere, tunc
 in divisione adijerimus, & necessitate, cognitio in se ad se per-
 fectam, ut objectum absolute perfectum cognosci nequeat, aliam
 nequid Angelus apprehendat, omniumque creaturam, ut possit
 quo infinite perfectum a Deo cognoscitur. Hec 2^a exigi potest
 cognitio in se esse esse aequae perfectam, a quo objectum
 ipsum; quandoquidem cognitio, qua Angelus semetipsum
 apprehendit, eodem entitative imperfectione est. Hec 3^a oportet
 cognitio in apprehensione objecti extrinsecus religionem objectum
 cognitio in se ad se excedere, quantum objectum ipsum illa ex-
 dit, in cognitio, qua Michael Angelus se apprehendit, in-
 tantum excedit cognitio, qua ipse, Calius Angelus infi-
 nitum apprehendit, quantum Michael excedit illi alteri An-
 gely. Dicendum est tunc tandem inveniatur strictam apprehensionem
 rei, quae ad intentionem usque, & perfundissima illis pervenitur, ita
 ut penitus tota penetrata, & distincte cum omnibus suis res-
 pectibus inspicatur; hoc enim est proprium scrutari profunda rebus
 ad apprehensionem exigere videtur. Apertum, & ipsum tantum
 proprium est, cum ad Corinthios 2° dicebat, Spiritus enim Cui
 licet Deus omnia scrutatur etiam profunda Dei; hoc est videlicet
 scrutatur eundem cogitationem, sed etiam omnia ad unum pos-
 sibilitate, quod in fundo, ut ita loquar, Divinitatis de-
 literantur.

Sectio 2^a. Solvuntur argumenta.

- 1^a formativa verbum ista q^o lo & veritate a 2° ad 2°, licet, homo-
 2^a assumptum in aequatione numerus scitionum, quod videtur in infinitum
 3^a quod ad huc in requiritur, quod sciat omnia illa, quod Deus
 4^a potest facere, ut ex dictis patet: dato est, quod omnium
 5^a sciet omnia, quod scit verbum ad huc in aequatione in-
 6^a numero scitionum quantum ad modum sciendi, quod videtur
 7^a aequalis numerus retrovisus, & operationis reddidit ipse
 8^a 3^a p^a e^a o^o ad 2° dicens, quantum scit in 18°

attenditur qd numerus subtilis, sed etia qd clarita-
 te cognitionis: quod id scientia animi xpi, quae
 habet in sebo participativa scientia dicitur, quae
 Deo habet in seipso quantum ad numerum subtilitatis, sci-
 entia tamen Dei excedit in infinitum quantum ad
 claritatem cognitionis scientia animi xpi, qd lu-
 men increatum divinitus in infinitum excedit lu-
 men creatum quodcumq; receptum in anima xpi, sed
 scientia animi xpi in ea hypotesi aequaret scien-
 tia Dei, si esset Dei participativa, ut nro pro tendimus:
 qd qd iuxta d. thomae cognitio etia distincta omnium
 in Deo in se participativa Dei.

Arguunt ^{tu} propositum ple-
 nus ad veritatem cum d. thomae, et Syno tenen-
 tes, cognitionem participativam omnium possibilium in Deo
 fore Dei participativam, cum tamen distincta cogni-
 tione cognatur videatur d. thomae in ea hypotesi
 attentiones d. thomae, quod omnino sciet omnia
 absolute cum d. thomae predicti articuli qd ita cludat:
 et qd in partingit (anima xpi) ad participan-
 dendam divinum scientiam, ideo nunciat Deo facultas
 ad huc multa alia faciendi, quae ea, quae anima
 xpi cognoscit, et nunciat ex se ipsis, praeterquam a nobis
 sequela inculcat qd art. 2o, qd etia ubi d. thomae qd objecto, hyp-
 othesi illa locutionis assumptae credendum est ad-
 ments paucorum eorum Doctorum, qui sedentes animo omni-
 ni distincta ream omnium cognitionem hoc modo tue-
 rantur inferioritate scientiae iudicis xpi cum divi-
 na scientia participativa, et ita pretendit equalitatem
 utriusq; scientiae p ea hypotesi si apparet p aspectu,
 nec extra immediate inferri, cum ad huc tenden-
 dit ponit excessu procedens a lumine nisi per plurimas
 eorum ostendatur infinitas implicitea dicta cujusque
 cognitionis claud, et distincta omnium possibilium in Deo,
 et propterea impotens inveniri nisi in cognitione Dei,

Et tunc loquutus est dicens, et de cognitione omnium ca-
tra Verby, quod est tunc, et per immediatam eam in deprehensio-
nem est spiritus sensitiva, tunc nec quid dicitur in ipso
Verby, cum Verby sufficientia in distincta in omnibus
alij, quod tunc in infinitis multiplicati, quod et etia
hujusmodi omnes etia in seipsum distincta cognitio
aliunde potest in infinita, et alij prope Deum repugnant
de quo tamen tunc sollicitus in enatibus Mag.

proponitur; ut cognitio sit comprehensiva in sufficienti, quod
etia distincte attingat omnia, quod obiecto formaliter,
et eminentia spectant, quod ad modum in sufficienti,
quod omnia illa probabiliter tantum, et etia in seipso,
obscure tamen representat: et necessaria est spe-
cies quoddam claritatis, ut cognitio comprehensiva sit,
ut, et omnes redeunt in seipsum proinde definitio-
nis angustiam: sed claritas necessaria sic exa-
cta debet esse proportionata obiecto, eodem g-
digna; nam si infra mensuram intelligit, manifestum
quod obiecto postulat, et sequenter illi in adle-
quata. Hec certa videntur, et propterea sic procedit
argumentum; sed claritas sufficientis ad representan-
dam distincte omnia, quod sunt in Deo, non potest
omne, quod est Deus tam formaliter, quod eminentialiter
adhuc existit in deprehensibilem digna tam obiecto,
sed infra mensuram intelligit: et in precise inde probatur com-
prehensiva Dei.

Probatur minus: Deus est ens quoddam
infinitum perfectum, quod est tota possibilium collectio
et sequenter quod magis, quod opus esset, ut illa
perfecte distincte: et etia magis cognoscibile seu-
juxta postulans cognitionem clarioris, quod necessum
est ad cognoscendam distincte omnia possibilium;
nam quod est ens latens cognoscibile est, quatenus
est ens. Insuper, id est Deus in precise comprehendit;

sed super apprehendit creaturas, q^a claritas Luminis
 nisi intellectualis infinite major e^t, quia que cogit
 sua ad exactam illam apprehensionem: sed ut ipse
 super apprehendit, sed proinde apprehendit: q^d q^d claritas
 cognitionis necessaria ad apprehendendum Deum,
 major e^t, quia que requiritur ad cognoscendum in Deo
 distincte esse apprehensibile omnia creaturas, seu om-
 nia possibilis.

U^t ut amor sit apprehensibilis in se
 amare quocumq^e objecto seu formaliter, seu eminentia con-
 veniunt, non necesse e^t, es in super amore amare illud,
 quantum ipse amari dignus e^t, alia quocumq^e Deo velle
 omnia, que ipse sunt bona tan formaliter, quia eminentia
 tan extrinsece, quia extrinsece illis amabilitate
 equaret, et per suo amore apprehenderet, quod tamen
 abunde e^t, et in via huiusmodi amore ponere
 Deum proqui, et Deum solo Deum apprehensibile, et quan-
 ty ipse meretur, amare valet: q^d illud tenendum
 est de cognitione.

Etiam argum^{tu} istud non que-
 tur adversis est, qui nobiscum dicunt, si cognitio om-
 nium in Deo, eorumq^e apprehensiva adstruatur. Propterea
 nihil primum veluti apprehensibile, et inquirendum
 esset, in quo tamen visat presentia ista claritas, quia
 certe adversarij minus diligentia explicant. Concedi-
 mus propterea necessitate huius claritudinis, et mensura
 illis aptissime exhibemus; quatenus tantum, et talis ne-
 cessitas, que sufficiat ad quam distinctissime re-
 presentandi quid quid in objecto, et ratione illis
 distincte cognoscibile e^t; quin obicit ex parte cognitio-
 nis probabilis; nam cognitio probabilis, quia tunc totum, ut ita
 dicam, objectum materialiter acceptum attingere sup-
 ponatur, et fingatur, nunquam tamen attingit ipsum
 totum formaliter acceptum;
 Non quidem, medij cognoscendi,

cujus si predicata clari, & distincte representaret,
cognoscatur determinate magis, seu habitudo ad:
illud aliud, quod ea eo probabiliter tantum colligitur,
& frequentia, & demonstrative affirmaretur, vel
etiam negaretur demonstrative: nisi ipse obiectum
affirmatum; tunc quod non attingitur quiddamitative, &
multo magis adequati cum multipliciter aliis ad
alia media respectu praesentat: sed quod ex tritu-
ne quidem in sensu percipiuntur effectus, quos ha-
bere potest: quando quod illud hoc exemplo utitur,
in illud exhibet, ut determinet claritate, propriam
cognitionis apprehensivam, sed ut generaliter inten-
dat, majorem exigent claritate ad apprehendendum,
quod ad cognoscendum praesentat, tunc quod totum obse-
ctum, cum mensura ut, totum fortiter cognoscitur, & cum ha-
bitudine distincta, & clara ad omnia, quae in
illo, & in illis cognoscibilia sunt: quae prae-
sentat in tritu implicat, cognitionis dicitur ut ad
expressum, & in habere claritate eo dignum,
illi & adequatum.

Ad probationem dicendum est, multum
differre inter se duas istas propositiones, scilicet Deus est gradus
perfectissimus, quam collectio omnium creaturarum; Deus est quid
perfectissimum quam o quod sit ut perfecte contineat omnia possibilis; nam
praeclare dicitur deum cum creaturis, et ad mensuram pro-
nit veritatis exacte ad omnem possibilis dicitur: quare prae-
sente dicitur deum sit cum perfectiones in creaturis dispersae,
periantur, et tunc quod omnes in actu, imo neque aliquis cum in
similitudine mathematica etiam in propria linea, et in deo
sermone unite, seu potius perfectissimus, et simpliciter realium
identitatem, et propterea fortiter aliquis omnes nimirum, quae in
suo conceptu nulla imperfectione praesentant, et quidem in gradu
infinito, et eminenter aliis, nempe omnes, quae in perfectione

h. limitationem dicunt posterior autem proproo falciatio est
 nam sola dicitur simpliciter infinita est. Sufficiens tenere oia po
 ssibilia, atque prouide, nisi infinita foret, non potest in se et ratio
 ne sui diste oia parafacere: claritas igitur simpliciter infinita, nec
 tanta e ad cognoscendy diste omnia que sunt in deo, tam soluta, quq
 lumentor, quia n possunt sic cognosci, quin per eius penetret
 totus infinita Dei, et quin cognos ois illius cognoscibilitatem re
 quat.

Ad 1. Nam
 Deum somnibus, presens dicitur
 dere, cum oia super se ipsum duper dicitur, siue illa se aut
 siue duncum quia penitus neque opposit ex sententia nostra
 colligisset, ideo quippe claritas diuini luminis est maior, et
 quidem infinita, quq opus sit, ut creaturas presens dprehendat,
 quia ad plus se extendit, quq sit cognoscibile in creatura
 et ratione creaturazum, lumen uirtute eazum dem ipse deus
 quiditate cognoscibilis in sit; et ebra in plus se extendit, quq
 ad ea que in deo, et ratione dei cognoscibilia sunt: sed
 per huiusmodi quasi extensionem, seu ad q quaerent in eum
 nos quantitate, seu quasi quantitate dicitur necesse ad
 dprehensioem obiecti: q. Senne et dicitur cognoscere diste
 etiam in se ipis attingentem oia possibilia (licet possibilia oia
 recipere dstituit potest in statu huiusmodi cognoscibilitatis
 cum oia simul ee nequeat) fore dprehensioem Dei, sed non
 ex his, et per se quibus immediatam, sed per deum mediatam,
 quippe cognos diste attingens infinita inter se diuersa, et
 in huiusmodi in perfectione creentia, n possit nec simpli
 citer infinita, ut pote intentionaliter perfecte infinita in
 mens. et cognos simpliciter infinita cum creatura ac pugnans
 n potest esse diuina, et cognos diuina dei dprehensio
 necessario est.

Ad 2. Respondetur, nomen dprehensio
 nimirum in proprie amori qcomodat ut potest quod a diuisione
 rerum. Corporalium in aliquo desumptum est, et propter quan
 dam similitudinem ad uisum et cognosq translatur, quod cog
 nio que amore trahat obiectum, et in animu inducat, quia

quodammodo est cum amor habet pondus quoddam censetur
quo animus inclinatur, et fertur in objectum, in eo que se velut
introducitur cum tanta vero impetuositate tum amoris que
hensivus dicitur, quando est appetitivus objecti. Quibus omnibus
et dignitatem, et ad omnes rationes, propter quas objectum de-
ligibile est, dignum que ceteris preferri, ut insinuat S. Tho.
q. 8. de verit. art. 4. ad 2. seu quando tantum amatur
quantum objectum perfectum sui dignitate alicui potest: un-
de ut amor nisi Dei apprehensivus sit, et dicitur, necessarium
quod tantum et talis sit, ut eo Deo dicere oribus preferatur
quibus dignus est anteponi, et ideo omnes rationes diligibilis
propter quas amabilis est, qui amor maximus, et simpliciter
et infinite apprehenditur: Quare sufficit Deum super
omnia velut in infinito amare: neque sub eadem officio
eidem vere via bona, tm inhumana, que extrinseca, sed oia
necessaria est, apprehensio illa, que descripsimus, que non
venitur sine infinite intentione, que vix intentio presentis
gradualis partium in se ita attendi debet. Cum quodammodo
objecti honesti dicitur et absolute in infinito in hoc
sensu amabile sit, seu dignum amari.

Respondetur ad objectionem:
quod non sufficit ad apprehensionem
aliqui intendentes, in sufficere ad apprehensionem
cognitionem ita claram, ut distincte omnia, que sunt
in objecto detegat, qd ad hoc potest objectum referre
mayor claritate in sui cognitione: ut Labrie r. q.
se ipse apprehendens, attingit distincte omnia, que
sibi tan formaliter, que eminenter spectant, et amabilis.

propterea in illo, Oratione illig attingenti Angelus superi-
 mus, euz clarig agnoscat. 2° iuxta Damasc, Victoria, & Scho-
 tista satis frequenter Angelus inferior potest & prohen-
 dere Superioris, quin euz omni illa claritate agnoscat, ad quā
 ex se movere potest; siquidem superior ille Angelus clari-
 tate semet ipse cognoscit, et ad totā illā claritatē ipse per-
 modo obiecti movet. 3° Angelus inferior in se, seu natu-
 rone sui evidentia abstractivē cognoscit existentia Dei,
 Quin eodē, sed clarig eandē veritatē perfectionē Angelus
 cognoscit. 4° Intellectus divinus infirmitē clarig cognos-
 cit quolibet determinatē creatū veritatē, quā quilibet
 Beatus, qui supponatur eandē clarē, quin euz prohen-
 dere agnoscat. 5° si supponatur, vel fingatur Deus
 euz possibilis, inconnexus, Data p. p. in cognitionē
 cet possibilis, sed precise foralia Dei predicata, & ta-
 men ^{ad huc} longe perfectis dicendum est agnosce se ipse,
 quā cognoscatur a Beato nullo Dei forte predicatū
 in videntibus. 6° Anima xpi iuxta plures videt in Ver-
 bo omnia, quae Deus per scientia Trinitatis, in tamen
 equē clarē, ac perfectē, quod Cui supra nos docebat. 7°
 Huiusmodi quantitas, & perfectio scientia in precise atten-
 da ut penes numerus scibilis, sed etiam, & potissime penes
 claritatē cognitionis: q. 9^a cognitionis claritas major
 esse potest, quā vis numerus eorum, quae distinctē assequun-
 tur, idē omnino sit, quae admodum eandē prorsus ipsa na-
 magis, & magis illuminabilis est, & si tota minima
 est luce diffusa supponatur.

Respondet, assumptis repli-
 ca euz deay, si sciamus sit de claritate cognitionis, quae
 tota cognoscitur impuretur, sed vero si loquatur de
 claritate ad quae obiectis refert, seu quae ex se, & ratione
 obiectis postulat: neq. aliud permaient aductis p. da-
 tionis: Non 2° q. 9^a Angelus superior clarig, & perfectis
 cognoscit Gabrielis, eundē in precise & prohen-
 dere, sed super-
 & prohen-
 dere. Non etiam 2° q. 9^a, si admittatur ea sent. =

dicendum est, Angelis quilibet, se ipsum superprehendere,
et in sui cognitione se impendere omnes sua gratias, sed
illis operare ad mensuram suae cognoscibilitatis, quae pariter
in ea sententia adequaret, et exhaereret Angelis inferioribus,
de se ipsum apprehenderet: unde in eadem sententia perfectio superio-
ris lumen exponendum per hoc quod de se ipsum apprehendit,
plura alia simul cognoscere possit, quae Angelis inferioribus,
quae si abunde videantur, sententia illi, cum solutio
nostro impuranda sunt: Videatur D^r E^u lib^o 1° de An-
gelis c. 3°.

Non ita 3°; quae major illa claritas, aut nulla
erit, si minimi Angelis superioribus inferioribus proinde com-
prehendat, et impertinenter adducatur, et in statu
supercomprehensione Angelis inferioribus. Non 2^a;
ob eandem rationem, quae cognitio divina respectu verita-
tis creatae supercomprehensiva est, neque ab illa ullatenus
pendet, cum solus eandem de omnibus ipsius tan fortia,
quae eminentialia, sed etiam de omnibus respectu quanti-
tatis extracto, et vi ipsius proinde in cognoscibiles
abundat. Non 5^a; ut postquam in solus ex imaginatione
hypothese praedit, sed etiam quae illa admittit deus in illo-
prio in cognoscit omnia sua eminentialia, et quantum
et ex se possibilium et omnia, quae possibilium sunt, et
quae sunt possibilium, et quidem distinctivum. Non denique 6^a;
quae de dicta secunda anima christi distinctivum solus cognoscit
omnia existentia per aliquo et postea de specie eorum,
et quo ad individua ea solus, quae ante deum iudicium
existunt, et deinceps quo ipsi placuerit, in deo om-
nia, ne infinita simul attingere videatur, et quoniam
de illa omnia distinctivum cognoscere supponatur, quod
in sunt diversa in infinita diversa species, nec in-
infinitum intensivum existentia, sed habentia tanquam in-
tensionem intra quilibet species, quae transire neque-
ant, et sub determinatis finibus speciebus solus, in-
propterea simpliciter aequaret scientiam distinctivum exist-

in numero scitorum; q^d scientia Dei Visionis etiam attingitur; quae futura, ut pote de quibus contingenter affirmat, nec quae est extensiva; sed praesens ubi quid, ut per quo ad illas quae vere aliquando cadunt. et ut ut de his statuatur scientia Dei Visionis semper superior est quod illorum omnium superprehensiva itaque etiam superprehensio ad quantitatem, et perfectionem scientiae spectat. Hinc tamen colligere non licet cognitionem ita penetrantem objectum, ut in ipso est ut illis distincte attingat omnia, quae per illud cognoscibilia sunt in eo apprehensivis quibus.

Sit 3° Angulus

adprehensionem alicujus virtutis non sufficit in eadem tamen illis adaequaty agnoscere q^d licet videretur in Omnipotentia distincte omnia possibilis, ea non apprehenderetur. Probatur antecedentibus q^d de facto Beati vident distincte tamen adaequaty potentia divina productiva ad intra Verby sed, et Spiritus Sanctus, cum apprehendunt profaty potentia. 2° Angelus inferior cognoscens Superioris, cognoscit in ipso omnia actus, quos naturalis ejus virtus elicere potest, et nequeunt omnia ejus tan fontia, quae eminentialia predicata; alia ab eo illuminari potest circa affectus naturalis ipso, ita quod immixta a theologis statuitur; et tamen iuxta immixtas sententias non apprehendit eundem. 3° q^d in Deo iuxta rerum multiplicatam, et varietatem idea multiplicam invenitur, et distincta propterea admittitur hominis idea ab idea Angeli, et nihilominus plene cognoscens hominum in ea Dei idea, illa etiam ut tractat distincte a ceteris non apprehendit. 2^a q^d etiam videns in Verbo omnia futura, quae sunt tamen adaequaty scientia Visionis, Visionis scientiam apprehendit.

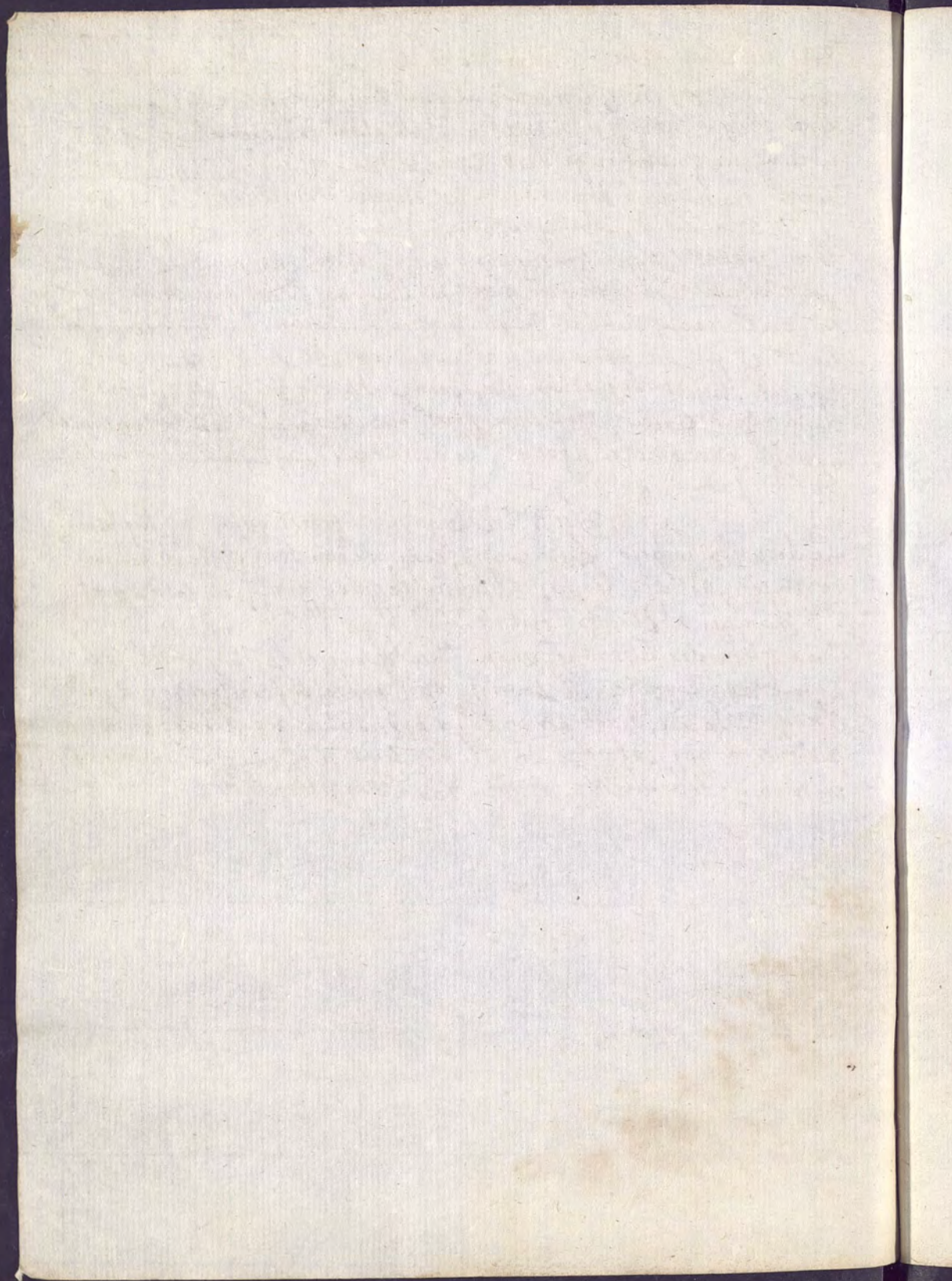
Argumentum immutato alia ratione obnoxio, ex eo modo ungetur illos, qui apprehensionem possibilis in Omnipotentia, huiusmodi apprehensionem fore affirmant. Deinde, Dis-

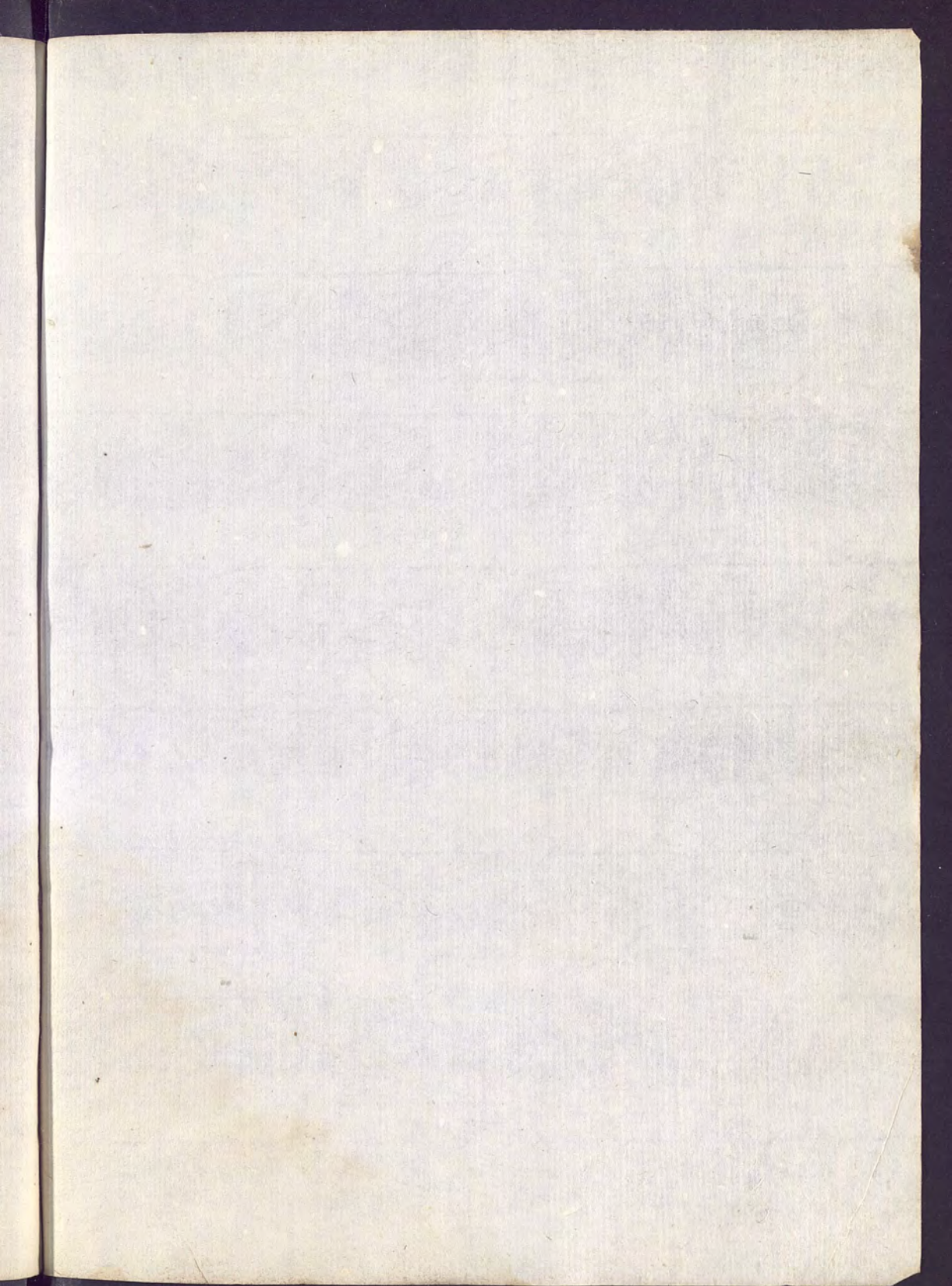
tingo antecedent, cognoscens clare, et distincte nego, co-
gnoscens et fuse cum discernens illa, que sub eo tunc et pro-
henduntur, sed antecedent, et nego cog. In probatio pro-
fati antecedenti in multum deficit, cum iuxta plerumque po-
tentia productiva ad intra a tunc producto in distinguatur,
et opposita claritas cognitionis, que per distincta attri-
butionis exponitur, haberi debet per habitudinem
ad tunc extrinsecus, que Verby, et Spiritus Sanctus
appreciant. Sed qd. de huius in hac et Trinitate
modo sufficit scedere beatorum videre tunc ad qua-
ty producta potentia, in tamen distincte re pre-
sentanda, que ut Verby, et ad que extra Deum
amoris pondere inclinat Spiritus Sanctus; ne vel
Verby etia et futurorum omnium cognitione, et ea
eorum de voluntione, et voluntione Spiritus Sanctus pro-
cedunt, vel talis Verby dicit etia futura, cum futu-
ra, et similitera Spiritus Sanctus et voluntati voluntio, vel
voluntio eorum; ut autem potentia illa productiva et pro-
hendatur, debet in ea tunc ipius cum distincta ex-
pressionem attingi, que admodum de nostris attentionem
in et probentur omnipotentia et omnia por-
tabilia talis in et ipso, nec in distincte in ea attingantur.

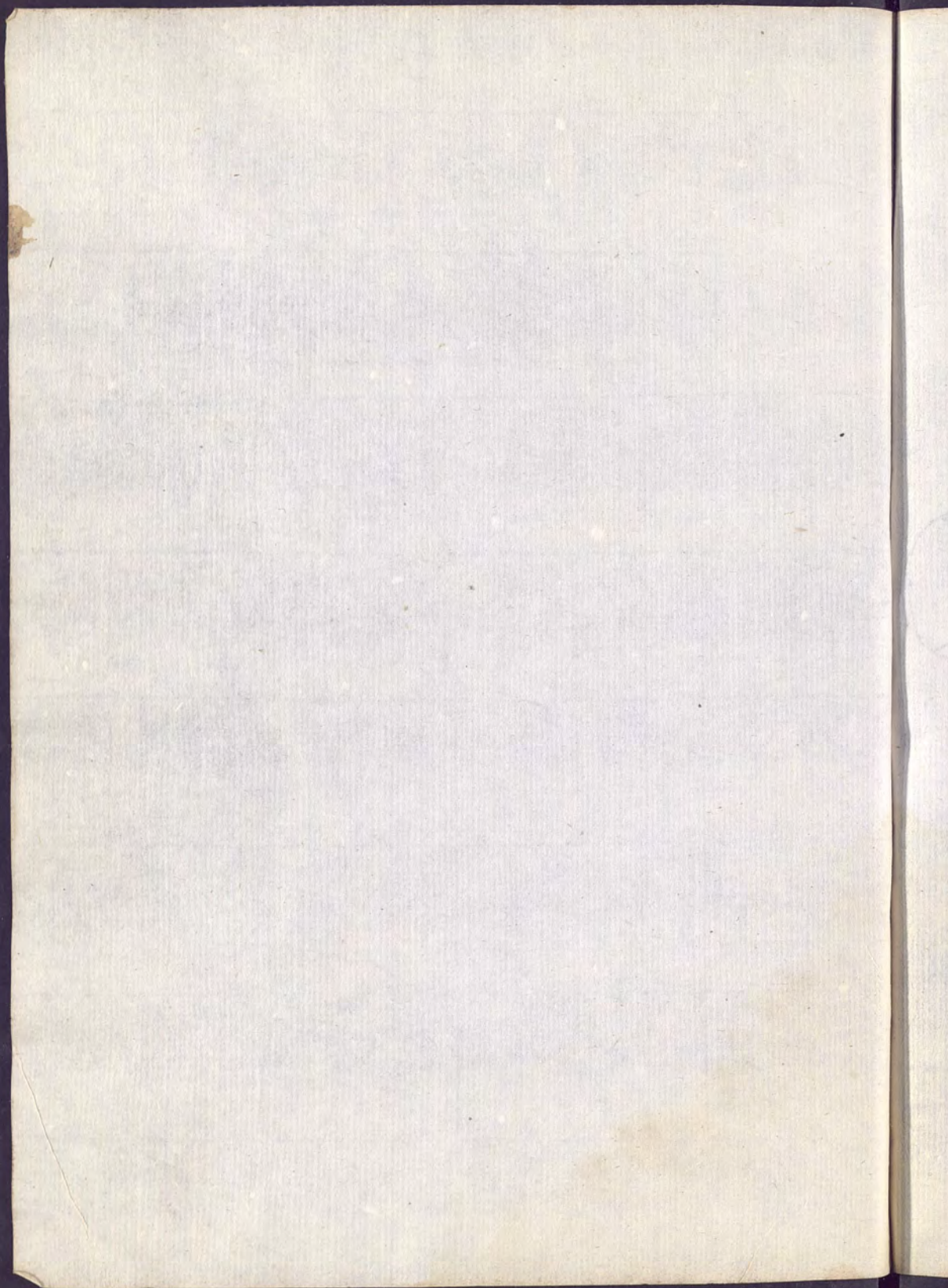
Abi. 2. Respondetur posse spiritum Angelum inferiorum, ut
et simplici cognitione dicit agnoscere in superioribus omnia, que in eo,
et ratione illius distincte cognoscibilia sunt et in et probentur ex illis;
propterea que et ad multum esse et probentur sequitur, et statuendo
pro ea hypothese Angelum illius superiorum fluxa ad ea simul, que
inferiorum posse agnoscere, uti perfectiorum in agnosendo, ut
in paucis et endunt, et neganda et, Angelum inferiorum posse
unico actu omnia illa in Angelis superioribus, dicit attingere: neque et
illuminatione indigebit pro qua dicitur, ut ea dicit agnosca, cum
possit paulatim ut ita dicam, et per multiplicem actum ea dicit

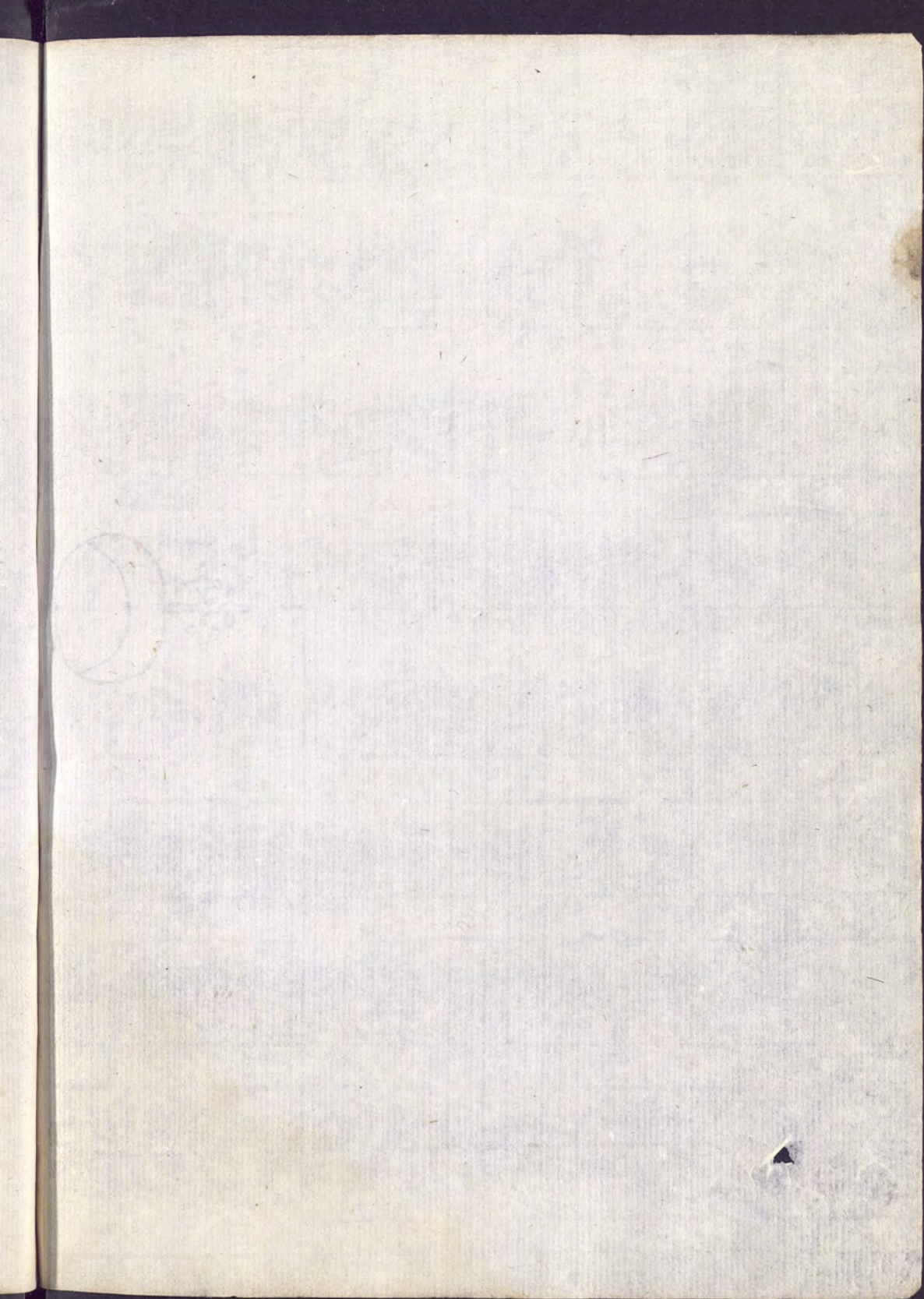
Satis dicitur cognoscere. 3^a in pertinenti admodum per se ratione nichil
 cum p^{ta} omnes, id est cum quod aliquid Divini praeferantur, omnes.
 una simplicissima que in tota sunt, et solam trahere plures, et hinc
 utcumque que a nobis in perfecte cognoscitur, dicitur hinc in quibus illis
 utiq. id est hoc v^o tota quarta est, itaq. formaliter clare, et ut est
 in se cognoscitur, debet quodam modo parative ad oia ettingi, quia
 imo qualiter que per se rationibus. Vicia que intuitiva est, et
 quid sit hinc. Qui cognoscitur per se, que theologos in est per se, et
 cum nra ratio in infinity multiplici quibus dono, a Deo exornabi
 ly sit, et ut sic exornabilis a Divina id est dicitur, et pro gona
 tur, ut hinc id est etiam ad hunc constructo, et ad quatuor
 dicitur agnosceretur, necesse foret, oia illa quibus donas clarissime
 agnosci, et agnosci n^o possit. Et dicitur per cognoscem in infinity.
 Et q^o iam supra.

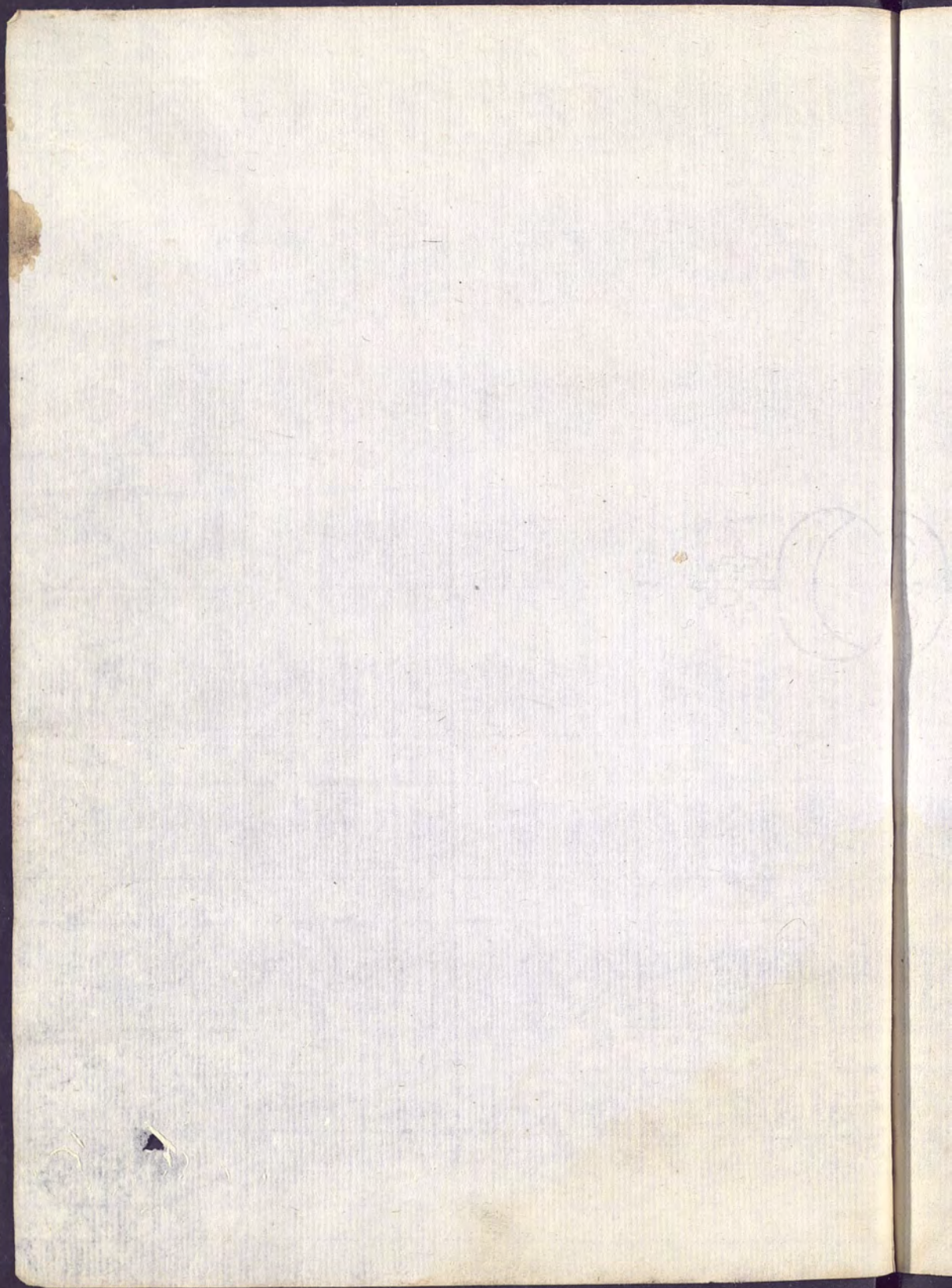
Sit quoniam Argulino: potest in his creaturis lumi
 ne de se per in se. Satis cognoscere oia quibus ex tra deum
 et in se ipsis uti docent. Alensis Vasquez, et alij, et satis aperte
 S^o Thomas, q. 20. de veritate. Art. 5. ad 1°. dicens, quod quid
 Deus potest facere est minus, quam ipse Deus, et facilius potest ab
 anima xpi cognosci, si animus xpi per se offeratur, quod quid
 Deus potest facere, sicut per se et appropiet ab ipse Deus; minus
 autem ea que potest facere Deus, hinc que fecit in offeratur animus xpi
 in se ipsis; sed in v^o, et deo hoc non sequitur; sed:

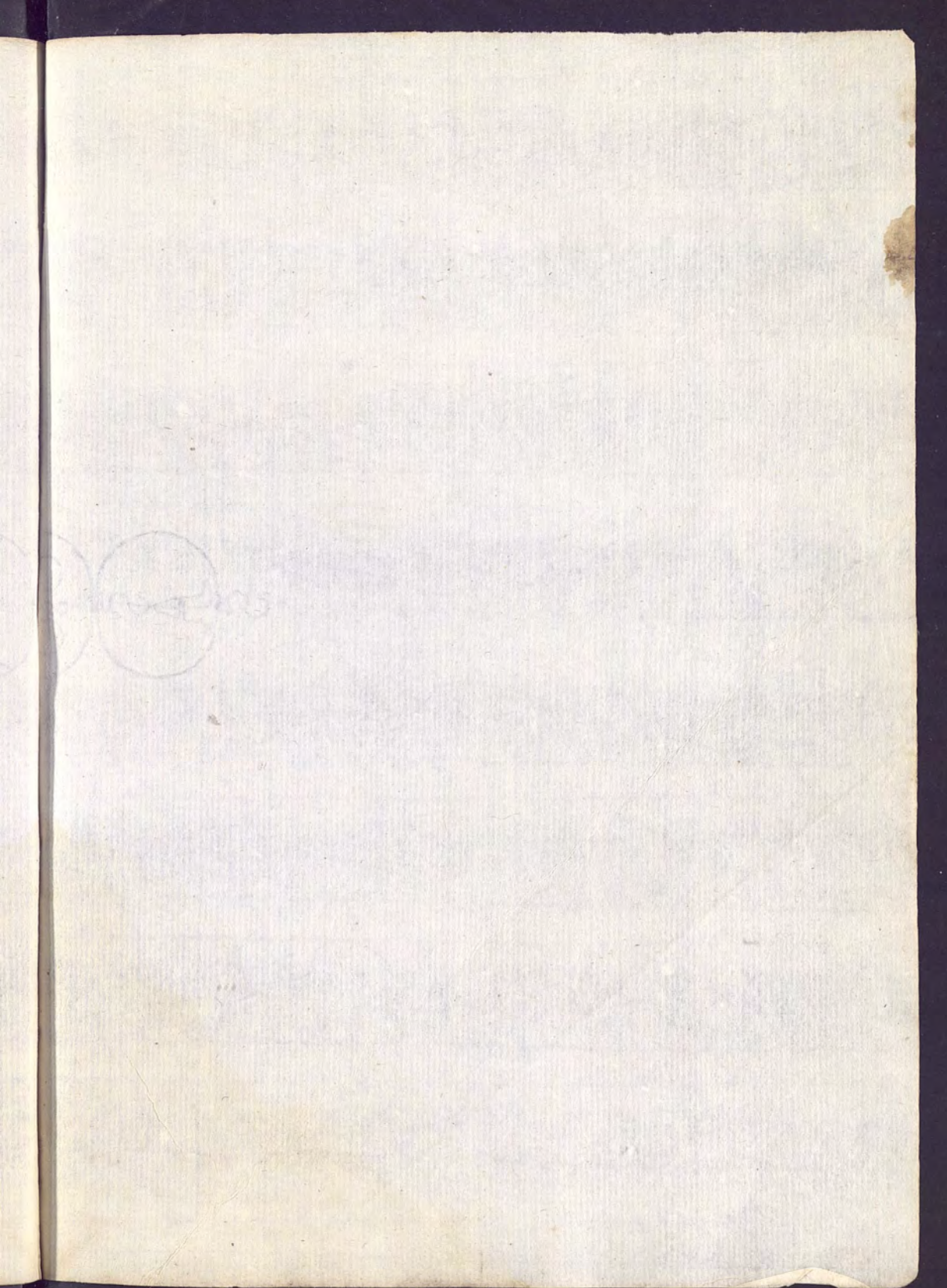

index
Requy, que in hoc libro continentur.

Sec. 1 ^a . de Beatitudine obiectiva	fol. 2	Sec. 3 ^a . Soluuntur argumenta.	fol. 55
Sec. 2 ^a . in quo durat Beatitudo	fol. 4	Sec. 4 ^a . expenduntur rati D. Tho.,	
foris		et de ipsius in re ita 11 ^a sententia	fol. 63
Sec. 3 ^a . Soluuntur argumenta mi-		dicij.	fol. 63
litantia pro Dicitur de per solg		Dup. 4 ^a . Vnus Beati producant	
visionis.	fol. 40	specij expryam, aut Verby mentis?	
Dup. 2 ^a . multiplex dubij		Sec. 1 ^a . probata autoritate affratia	
circa Beatitudinis foris. Sec.		11 ^a .	fol. 68
1 ^a . an, et quatenus Beati		Sec. 2 ^a . firmata a rati eadem	
do perpetua esse debeat. fol. 19		an.	fol. 71
Sec. 2 ^a . Procedit idem assump-		Sec. 3 ^a . Soluuntur argumenta	
ty	fol. 22	Contraria	fol. 72
Sec. 3 ^a . Vnum videns Deum		Dup. 5 ^a . de Comparatione visioni	
vario amet ipse? fol. 26		ad Deum. Sec. 1 ^a . Describitur, et declar-	
Sec. 4 ^a . an, et quatenus Bea-		rata visionis Beatificis visio-	
titudo adferat vicium. in		tes.	fol. 77
peccabilitate? fol. 33		Sec. 2 ^a . An, et quatenus ista Divina	
Dup. 3 ^a . de Concursu ob-		videri possit sine attributis et una Persona	
jectis Beatitudinis in-		hunitatis sine alia.	fol. 78
Beatitudinis foris. Sec. 1 ^a .		Dup. 6 ^a . Operatur visio Dei ad alia,	
Ad visionem Dei per se prax		per se ipse Deum. Sec. 1 ^a . An, et quate.	
te, et nomine ipsius verus		alia per se Deum visione ipsius Creatura	
aliqui effectivus Concursus		cognoscantur.	fol. 84
per se quod titulo cap. 1 ^o exi-		Sec. 2 ^a . intellectus Creatus defacto non	
git.	fol. 42	coly in Cognoscit distincte omnes crea-	
Sec. 2 ^a . possibili sig absolute		ture, veray, nec potest illas cognoscere	
speciei temporaria creatura quiddam			fol. 88
termina Dei, atque immutata.	fol. 50		

Sec. 3^a Cognitio omnium in
Deo, & in eis quae sunt eius
Ipyheniusa. — fol. — 96.
Sec. 4^a Solvuntur argumenta
ta. — fol. — 100

